

Giới thiệu Dịch Mệnh

Anh và cô đã gần như có nhau , họ sẽ hạnh phúc nếu có được nhau nhưng có lẽ anh đã sớm nhận ra rằng tình yêu của cô giành cho anh vốn vẹn chỉ là hai từ giả tạo chán ghét mà anh đã không biết rằng đó chỉ là vẻ bề ngoài của cô ..

Cô cũng đã hiểu cho anh và tin rằng một ngày nào đó mình sẽ nói với anh về tình cảm thật của mình giành cho anh , cô cứ tin điều ấy sẽ đến nhưng thật sự thời gian không đợi một ai cả . Anh đã vô tình biến mất khỏi thế giới của cô , nghĩ rằng cô sẽ hạnh phúc khi anh ra đi .

Cô hối hận , giả như thời gian quay về để mình có thể nói điều ấy sớm hơn , tại sao mình lại không thể mạnh mẽ hơn chứ ??? Liệu hai từ của truyện Dịch Mệnh sẽ ban cho cô một cơ hội thứ hai để làm lại với anh ?!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hàng xóm tốt bụng

Dịch mệnh - Mở đầu

Cô

Trong kỳ thi học kỳ Tiểu học toàn quốc, đề thi quốc ngữ dành cho học sinh lớp sáu chỉ có duy nhất một từ: Nếu.

Không có bất kỳ chú thích gì thêm, chỉ có một hàng chữ ngắn ngủn: “Nguyên văn đề bài đã nói rõ, mời thí sinh lấy hai chữ “tự do” làm nền tảng phát huy”. Còn lại, trống rỗng.

Tất cả học sinh đều há hốc mồm, không biết làm thế nào.

Đứa nhỏ mười hai tuổi, lại cho cái dạng này đề thi.

Tiểu học năm thứ sáu, bạn nhỏ Tiết Thư Yên ngẫu nhiên viết xuống mấy chữ: Nếu ta có cánh, ta muốn hóa thành chim nhỏ tự do bay lượn, nếu ta có vây cá, ta có thể biến thành cá nhỏ bơi qua bơi lại. Nếu ta biết trước được nhân sinh dài ngắn ra sao, ta sẽ ôm người mà ta yêu nhiều hơn một chút.

Nhưng là không thể bay như chim, không thể bơi như cá, không thể đạt được những ước muốn này...

“Nếu”, là điều tàn cùng bi thương.

Đời người chỉ có một lần, không có nếu.

Ngắn ngủn mấy từ, Tiết Thư Yên lại vượt qua kì thi học kỳ với điểm số xuất sắc.

Một năm kia, cha mẹ của cô đột ngột qua đời. “Nếu”, kỳ thật là tiếc nuối cùng ưu thương nói không nên lời.

Hắn

Cũng không phải là độc nhất vô nhị, kì thi học kỳ Tiểu học toàn quốc, đề thi quốc ngữ dành cho học sinh lớp hai, yêu cầu học sinh đặt câu, trong đó cũng có như vậy một từ: Nếu.

Đề thi vô cùng đơn giản, tất cả học sinh đều cặm cụi làm bài, vẻ mặt hơn hờ tươi cười, quả thực là khác biệt...

Mà tiểu học năm hai, bạn nhỏ Phan Quân Nhã trong bài thi, là như vậy viết: Nếu Tiểu Mĩ của ta nghe hiểu tiếng người ta cũng không cần luôn luôn cự tuyệt cùng chạy trốn.

Một dấu X đỏ chói không chút lưu tình hạ xuống bài làm của bạn nhỏ Phan Quân Nhã, làm cho hắn trở thành số ít học sinh có điểm số “oanh liệt” nhất kỳ thi. Thầy giáo khi chấm bài còn phê xuống một câu: ý tứ không rõ, không có dấu chấm câu, còn có, bạn gái Tiểu Mĩ nghe không hiểu tiếng người gì đó thật đáng thương.

Trong lòng thầm nghĩ: Học sinh này nếu không phải là không hiểu biết thì cũng chính là thần kinh có chỗ khiếm khuyết.

Tác giả: Thầy giáo, người hiểu lầm rồi, tiểu Mĩ chính là một con chó.

Mà lúc này ở trong nhà, mẹ hắn nhìn đến bài thi, suýt bị đáp án của hắn cùng lời phê của thầy giáo làm cho thổ huyết mà chết, một đường đuổi theo hắn từ đầu hẻm đánh tới cuối hẻm.

Ồ... ô... tiểu Mi quả thật đúng là như vậy a, mỗi ngày thấy hần đều quần quýt không rời, đuổi theo hần đến vài con ngõ nhỏ, nói như thế nào cũng không nghe, thật là phiền chết hần mà. Hần cũng không có nói sai, bắt quá chỉ thiếu đi dấu chấm câu mà thôi, làm chi chi có vậy mà so đo với hần. Hừ, thật là oan uổng hần mà.

Mẹ cũng thật là, rõ ràng lúc trước đã nói: Người chỉ cần có tiền bộ là tốt rồi, chỉ cần không như trước đem “tiền lợi” đặt câu viết thành “đại tiện đương nhiên rất thô” về sau ta cũng không dám yêu cầu gì thêm

Kết quả hần lần trước thi đỗ ba mươi bảy điểm, lần này bốn mươi một điểm, rõ ràng là có tiền bộ, mẹ còn không phải cũng đuổi theo hần đánh cho đầy đầu sao?

Ồ...ô... hần muốn sửa lại đáp án: Ta nếu như có tiền bộ mẹ cũng sẽ đuổi đánh ta thật là nghe không hiểu lời nói của ta

A lại thiếu dấu chấm câu đi, phải là: Ta nếu như có tiền bộ, mẹ cũng đuổi đánh ta, thật là nghe không hiểu lời nói của ta.

Chương 1: Hàng xóm tốt bụng

Thôn Mộng Lý, phố Khởi Tình, ngõ 44

Đối với người dân sống ở gần đây mà nói, cư dân trong phố này đều cực kì quý dị. Ngay từ đầu, nghe nói căn nhà số 54 trong ngõ toàn những chuyện ma quái.

Lại đến, là yêu mai tác oai tác quái, cũng từng có đạo sĩ đến đây lập đàn tiêu trừ yêu ma.

Càng về sau, từng nơi trong ngõ lần lượt có khí hậu khác nhau, khiến cho dư luận đồn đãi nơi đây bị thần linh trách tội, người sống tại con phố này, nhẹ thì vận số gia đình không thuận, nặng thì táng gia bại sản, tâm thần bất ổn, vì thế cư dân ở đây lần lượt chuyển đi, ngày thường cũng không ai dám đến gần, con phố trở nên hoang tàn lạnh lẽo, cái lạnh như bùng tỉnh trong toà thành riêng của nó, lạnh đến cực điểm.

Ngay tại căn nhà bỏ hoang nhiều năm, mạng nhện dường như đã giăng khắp nơi, đột nhiên xuất hiện một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi, cùng gia chủ bàn bạc mua lại căn nhà.

Ban đầu, người dân sống gần đó mang theo thái độ tò mò, chờ đợi, muốn xem coi cô gái trẻ tuổi này có bao nhiêu lá gan, bao nhiêu dũng khí vào sống trong căn ngõ mà đồn đại rằng có quỷ, đoán xem cô khi nào sợ hãi đến mức bỏ chạy mất dạng.

Nhưng là, đã qua mười năm, sự thật chứng minh cô không chỉ có tài lực kinh người, ngay cả dũng khí cũng thập phần kinh người, chẳng những sống được, mà còn sống vô cùng tốt, hơn nữa còn đem phòng ở thừa cho thuê. Có lẽ là vật hợp theo loài. Nữ chủ nhà xinh đẹp cùng khách thuê phòng nơi đây sống một cuộc sống yên ổn, dù cho trong mắt thế tục họ vẫn là những con người có chút gì đó... không bình thường.

Trừ lần đó ra cô ngẫu nhiên nhặt những con cừu nhỏ lạc đường mang về nhà, ngày qua ngày, ngõ 44 trong mắt người bên ngoài vẫn là như cũ quý dị, nhưng cũng không còn là bức tường thành lạnh lẽo mà ngày có khuynh hướng “khai chi tán diệt”.

Tàn sáng, một vật lông xù tuyết trắng cuộn tròn trong ổ chăn khê nhu động, chậm rãi biến hóa thành một người đàn ông trưởng thành cao lớn.

Hần chống đỡ mở mắt ra đầu tiên là nhìn thấy bên cạnh khuôn mặt cô gái nhỏ của hần đang ngủ say.

Tỉnh dậy liền có thể nhìn thấy cô thật tốt.

Lâm Giang nhận không được tiến lên sờ sờ một lần lại một lần, động tác hoàn toàn biểu lộ rõ dục vọng của hần, lại không sợ quấy rầy giấc ngủ của đối phương, “kỹ xảo” này của hần chính là được luyện tập thật lâu.

Nhìn cô, hần thỏa mãn cười ngây ngô một hồi lâu, cuối cùng nhớ ra thời gian không còn sớm, vội vàng xuống giường mặc quần áo.

Mùa đông thời tiết rất lạnh, hần thật biết điều, ra ngoài mua buổi sáng, Ninh Dạ thân thể không tốt, như vậy cô có thể ngủ lâu hơn một chút.

Mặc trên người bộ áo lông giữ ấm đi xuống lầu, mở ra cửa lớn, gió lạnh một đoàn ủa đến trước mặt, hần đưa tay lên thổi thổi để bớt chút hàn khí buổi sáng.

Đi đến đầu ngõ, nhìn thấy phía trước là quán bán trà hạnh nhân cùng bánh nướng, trước đây cũng chưa từng thấy qua, Ninh Dạ thích uống trà hạnh nhân, thay đổi địa điểm mua hàng một chút cũng tốt.

Hần nhanh chóng mua bữa sáng rồi trở về, khi về đến nhà, thấy căn hộ phía trước cửa lớn đã mở.

“Anh là người mới đến sao? Trước kia chưa từng thấy qua.” Bước ra khỏi căn hộ số 56, cô gái tò mò lặng lẽ đánh giá hần.

Lâm Giang tùy ý gạt đầu, tay hướng trong túi đem chìa khóa ra mở cửa.

“Anh ở cách vách sao?” cô gái bất ngờ hỏi, tựa hồ nhớ rằng ở cách vách không phải là...

Là ai? Suy nghĩ bỗng nhiên trống rỗng, như thế nào cũng nghĩ không ra.

Cô rõ ràng nhớ rõ, cách vách chính là...Phiền não nhú mi, suy nghĩ không có kết quả, lắc lắc đầu, quên đi, không quan trọng. Cô một lần nữa lộ ra nụ cười hòa ái, hướng hắn nói: “Tôi sống ở căn hộ số 56, cách vách nhà anh, có vấn đề gì cứ đến tìm tôi, tôi gọi là...”

“Tôi biết cô là ai” Lâm Giang thân nhiên đánh gãy lời nói của cô.

Cô tên gọi là Tiết Thư Yên, vẫn luôn cho rằng mình năm nay 22 tuổi, trên thực tế đã gần 27 tuổi, cùng Ninh Dạ của hắn bằng nhau.

Hắn cũng không phải vừa mới đến đây, mùa đông năm trước hắn đã sống cùng Ninh Dạ...

Những lời kia của cô, hắn ước chừng nghe qua một năm, chỉ cần vào thời điểm như hôm nay hắn rời nhà mua bữa sáng, nhất định sẽ gặp được cô, hơn nữa cô đều đối với hắn nói những lời như vậy, hắn vốn nghe đã rất quen thuộc, cũng không còn cảm thấy kì lạ, quay lưng bước vô nhà.

Ninh Dạ nói phải lễ phép, không thể không quan tâm đến người khác, tuy rằng hắn lúc nào cũng nghe theo lời nói của Ninh Dạ, chính là cùng một câu trả lời phải lặp đi lặp lại suốt một năm đối với hắn thật sự có chút khó khăn, dù sao cô gái kia nhất định sẽ quên mất, ngày mai lại sẽ gặp cô, vậy hắn lười biếng trả lời một vài lần chắc cũng không có việc gì đi?

Hắn tay phải nắm chìa khóa, thuận thực xoay chuyển ổ khóa, tay trái đẩy cửa, dùng sức đóng cửa, Tiết Thư Yên bên ngoài giật mình, trong lòng nổi lên nghi hoặc: “Mình lại chưa nói, anh ta làm cách nào biết được?”

Bước lên bậc thang, mở cửa phòng khách, Chu Ninh Dạ đứng lúc xuống lầu: “Lâm Giang, anh sớm như vậy đi đâu?”

“Mua bữa sáng”

“Kia... bữa sáng đâu?”

“Đây!” Giơ tay lên, mắt thấy trên tay chính là trống không, hắn sững sờ.

Tại sao lại như vậy...

“Lâm Giang?” Chu Ninh Dạ thấy hắn giống như có chút ảo não, lại có chút nhụt chí, thử đoán: “Anh không cẩn thận ăn sạch? hay là cho tiểu Hoàng?”

Đồng dạng đều là loài khuyển, Lâm Giang đối với những con chó hoang trong ngõ hẻm này có chút cảm tình đồng cảm, trước kia khi hắn ở nhà một mình, đều không nhớ mình phải ăn cơm nên cho hết chúng nó.

“Anh ăn hết!” Hắn có chút giận dữ trả lời.

Uổng phí hắn thức sớm như vậy, vốn nghĩ muốn lấy lòng Ninh Dạ, nàng thực thích, thực thích trà hạnh nhân...

Mới sáng sớm, hắn lại cùng ai sinh hờn dỗi sao?

Chu Ninh Dạ cười cười đi đến phòng bếp “Em đi nấu cháo là được rồi”

Hắn đuổi theo vào phòng bếp, ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, ở sau lưng cô làm ra biểu tình đáng thương hỏi: “Anh cũng có thể ăn một chén sao?” Ninh Dạ nghiêng đầu trêu chọc hắn “Anh chẳng phải đã ăn qua rồi sao?”

“...” Loại chuyện này không thể cùng Ninh Dạ nói, hắn buồn bực khép miệng lại.

“Vậy anh giúp em băm hành đi”

Hai người cùng nhau nấu cơm, tận hưởng giây phút ấm áp của buổi sáng.

Vài ngày sau đó, Lâm Giang tan tầm trở về tiện thể mua xì dầu cho Ninh Dạ, vừa đi đến cửa, liền nghe thấy la hét giận dữ. Chính là âm thanh của nam nhân đối diện nhà hắn, sống ở lầu hai.

“Hỗn trướng, mau trở lại đây cho ta!”

Âm thanh gào thét như vậy đối với hắn vốn đã quen thuộc, đại khái chính là bản vẽ của nam nhân kia bị bay đi.

Lâm Giang thực rất đồng tình ngẩng đầu nhìn về phía ban công, nam nhân ăn mặc lợi thôi mắt đầy tơ máu, thật đáng thương, không biết đã mấy bao nhiêu ngày chưa ăn gì rồi. Vì thế thề là hắn lên tiếng: “nhà của tôi buổi tối ăn cơm với thịt bò, anh có hay không muốn đến ăn 1 chén?”

Một khắc trước nam nhân còn đang phát điên, sau đó đột nhiên đình chỉ động tác, nhanh chóng gật gật đầu, hoàn toàn quên mất chính mình một giây trước còn đang phẫn nộ, chỉ kém là chưa kèm theo âm thanh nuốt nước bọt. Nhà tên kia có vợ nấu ăn thực sự rất ngon.

“Đội tôi mang qua cho anh”. Nói xong hắn quay đầu tìm chìa khóa mở cửa, hàng xóm cách vách cũng vừa trở về, nhìn thấy hắn, cực kì ngạc nhiên lên tiếng hỏi: “A, anh là người mới đến sao? Trước kia chưa từng thấy qua”

Lại nữa, Lâm Giang ngửa đầu có chút không biết trả lời như thế nào, chỉ biết nhìn trời xanh.

“Tôi sống ở số 56, cách vách nhà anh...”

Có vấn đề gì có thể đến tìm tôi, tôi gọi là Tiết Thụ Yên, từ nhỏ ở nơi này lớn lên...

Hắn hoàn toàn im lặng, nghe nàng tiếp tục đối với hắn nói lời đã nói qua suốt hơn một năm.

Sau đó, xì dầu trong tay hắn lại biến mất.

Nhìn “hàng xóm tốt bụng” bước vô nhà, lại nhìn hai tay trống trơn của hắn, sờ sờ túi tiền vẫn còn nguyên, thực nhận mệnh lại đi mua một lần nữa.

Mua xong trở về, cửa lớn cách vách lại mở ra, “hàng xóm tốt bụng” ra ngoài vứt rác thấy hắn ngoài ý muốn hỏi: “A, anh như thế nào còn đứng ở bên ngoài, quên mang chìa khóa sao? Có cần tôi giúp liên lạc thợ mở khóa hay không?”

Hắn đến giờ vẫn chưa vào được nhà cuối cùng là do ai làm hại? “Không cần, ta có mang”

Quay đầu lại, hắn lập lại động tác lại đi mua lần thứ ba.

Lần này, hắn tại đầu ngõ gặp được Tiết Thụ Yên.

Đủ rồi. Hắn thật sự chịu đủ rồi.

Lại nhìn thấy theo sau cô là Tôn Y Ni. Hắn rốt cục bị phần rống ra tiếng.” Chỉ là muốn mua xì dầu, ăn cơm thịt bò mà thôi, khó khăn đến như vậy sao?!”

Nhìn thấy hắn, Tôn Y Ni rút cuộc hiểu, cười cười đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn, ý nói hắn phải nén bi thương (^^)

Đội thật lâu không thấy hắn trở về, Chu Ninh Dạ ra cửa, thấy hắn lại đầu ngõ đang nói nói gì đó(cảm giác Lâm Giang như Xêkô mở nhón các nàng nhí) lên tiếng gọi:” Đang nói chuyện thì tiết sao? Lâm Giang, xì dầu của em đâu?”

“...Đã quên!” Không thể nói đã uống hết, chỉ có thể nói quên mua.

“Bữa tối không có xì dầu làm nước chấm thịt bò, anh hôm nay là không có cơm thịt bò ăn đâu.” Một lời đâm trúng tử huyệt của hắn. Ninh Dạ xoay người trở về nhà.

Lâm Giang quay đầu trừng trừng với Tôn Y Ni này giờ còn đứng một bên “Nghe thấy không? Không cần làm bộ như không phải chuyện của mình”

“Lại đi mua một lần nữa là được rồi. Tiểu hài tử nguoi không cần lười biếng như vậy đi” Tôn Y Ni tiếp tục giả chết.

“Ta là đã đi mua ba lần”

“Lại đi mua lần thứ tư”

“Ai biết trước được Tiết Thụ Yên kia có hay không lại lần nữa từ nơi này xuất hiện” Hắn oán giận nói.

Không được, đầu có thể lia, máu có thể đổ, cơm thịt bò không thể không ăn! Vì bữa tối, hắn nhất định phải cố gắng.

“Bằng không nguoi rút cuộc muốn ta làm như thế nào?”

“Nguoi nhất định có biện pháp” Hắn mới không nghĩ mỗi lần đều là bị pháp thuật kỳ quái của “hàng xóm tốt bụng” ảnh hưởng, đến nỗi ngay cả mua xì dầu ăn cơm thịt bò cũng thật quá mức khó khăn.

Hơn nữa, theo hắn quan sát, người bị cô ảnh hưởng rất ít, đại khái luôn là hắn. họ sẽ lập dị đối diện cùng sống ở ngõ này chỉ bị qua mấy lần, ít nhất Ninh Dạ không quan hệ, nhiều nhất Tiết Thụ Yên kia cũng chỉ cùng Ninh Dạ nói lặp lại những lời nói giống nhau mà thôi. Bởi vì hắn cùng Tiết Thụ Yên cô không phải người bình thường nên mới có thể bị chinh phục như vậy sao? Thật không công bằng, đây là phân biệt chủng tộc, hắn muốn kháng nghị!

“Ai yêu, ta đã nói, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Năng lực ảnh hưởng của nàng chỉ có phạm vi năm mét, nguoi cách xa nàng một chút là tốt rồi.”

Kia cũng phải nhìn tới hắn có thể tránh kịp thời hay không nha!

Lâm Giang thực bất đắc dĩ, thở dài nói: “Tiết Thụ Yên, không biết vì cái gì mà trở lên như vậy a?”

“Bởi vì trong lòng nàng có nút thắt.”

Mỗi người, trong đầu đều có một hoặc nhiều hơn những chấp niệm (kỷ niệm khó quên). Tựa như hán đối với Ninh Dạ, dù đợi nàng ngàn năm cũng không có một tia hối hận. Tình nguyện đòi đòi kiếp kiếp tìm kiếm, chỉ cần hán không từ bỏ, bọn họ sẽ đánh lấy nhau dù muốn cắt đứt cũng không được.

Ý của Tôn Ý Ni là, nếu nút thắt trong lòng mình không thể tự mình cởi bỏ, cả đời sẽ mãi như vậy sao?

Ni Ni từng hướng hán giải thích qua, nàng sợ đi bị như vậy, bởi vì nàng đang sống ở trong bán giả thuyết nàng tự tạo ra.

Cái gọi là bán giả thuyết, giải thích cụ thể một chút, chính là, năng lực của nàng không thể tạo ra thời không như nàng hồi tưởng hoàn toàn, nhưng lại vẫn tạo ra hiệu quả nhất định, vì thế nàng ấy không thể quay về nơi nàng ấy hồi tưởng được, mà cũng thoát ra không được, gây ra quần cảnh.

Thời không của Tiết Thư Yên, không thể nói là tồn tại, cũng không thể nói là không tồn tại. mới gọi là bán giả thuyết. Nàng sống độc lập một mình trong thời không do nàng tạo ra. Nhìn thấy, gặp được những gì mình muốn nhìn, chính là người, vật, sự việc đã trôi qua trong sinh mệnh của Tiết Thư Yên. Về phần Lâm Giang bị chịu ảnh hưởng, là bởi vì tới rất gần nàng, bị cuốn vào thời không của nàng một cái ngắn ngủi, mà ở thời không kia, không giống hiện tại, không có cửa hàng lớn và hàng hóa dịch vụ đa dạng, cũng không có hàng bán trà rong dưới cây hạnh nhân trong ngõ hẻm,... Rất cuộc, ngày xưa hồi nàng 22 tuổi, ngày đó có cái gì lưu luyến? Vì cái gì, nàng kiên trì sống ở ngày đó, làm cho mình sống trong thời không tựa như con sông yên lặng, không chịu lưu động về phía trước?

Buổi tối, Lâm Giang ngồi trên ban công ngắm trăng, tuy cuối cùng vẫn được ăn cơm thịt bò Ninh Dạ nấu, điểm này đối với Lâm Giang là phi thường trọng yếu; bất quá trong đầu vẫn có vương mặc, ngủ không được.

Nghiêng đầu, Lâm Giang lại nhìn thấy trên ban công cách vách có hồn một nam nhân (nam hồn) phiêu đảng trong không trung, lúc ẩn lúc hiện. (Muanho: á á á.....)

Nam hồn thực trẻ tuổi, luôn bồi hồi ở bên cạnh Tiết Thư Yên. Như muốn làm hoặc nói gì đó, nhưng bất lực, nhìn Tiết Thư Yên bằng ánh mắt ưu thương.

Cho tới giờ, Lâm Giang không nói nhiều với đối phương (nam hồn), nhất là vì sợ dọa đến Ninh Dạ, Ninh Dạ sẽ không thoải mái, hai là vì cũng không biết tán gẫu với đối phương cái gì. Cho nên vẫn không cho nam hồn biết mình thấy được hán.

Nam hồn phiêu phiêu vào trong phòng, vì là cửa sổ bằng kính sát đất, Lâm Giang có thể nhìn thấy nam hồn ngồi ở bên giường, ngắm nữ tử đang ngủ say. Tay muốn vuốt ve nàng, nhưng bàn tay lại xuyên thấu má nàng, không thể tiếp xúc... (Muanho: :cry: muanho sợ quá... Aaaaaaaaaaaaaaa)

Xem ra nam hồn rất khổ sở, biểu tình trên mặt thật cô đơn, thân thể yếu ớt lung lay đi ra, ôm đầu gối ngồi trên lan can ngoài ban công. Hình ảnh kia, thật sự bi thương, thật sự tịch mịch, một giọt nước mắt trong trẻo, từ khuôn mặt trong suốt kia lẳng lặng chảy xuống.

Nguyên lai quý hồn rơi lệ là bộ dạng này, Lâm Giang quả thật không có năng lực chống đỡ. Nhìn không được cũng bị khổ sở theo hán.... Nếu có một ngày, hán không thể ôm được Ninh Dạ, cũng không sờ được mặt của Ninh Dạ, chỉ có thể lẳng lặng bên cạnh nhìn vợ của mình, chắc mình cũng sẽ giống nam hồn kia.

“Lâm Giang, ngủ đi, sao còn đứng ở đó làm gì?” Tiếng Ninh Dạ từ trong phòng truyền đến, nàng khom người vén chăn lên.

Lâm Giang đi nhanh vào nhà, đem Ninh Dạ ôm chặt vào lòng: “Ninh Dạ, anh yêu em.”

Ninh Dạ ngẩn người, bật cười: “Em biết.”

Lâm Giang hôm nay làm sao vậy? Cho tới giờ, không phải là người hay nói, cũng không tận lực bày tỏ yêu, còn tự mình nói ra lời yêu.

Lâm Giang tiến lên hôn nàng, vốn không muốn làm cái gì, nhưng trong lòng, thiên hạ ở trong ngực mình, đáp lời yêu của hán như hưởng ứng hán, hán sắp kìm nén không được... “Chờ một chút...”

Hán nhẹ nhàng, gỡ ngón tay nàng đang nắm chặt áo hán rút ra, quay đầu lại, đi đóng cửa sổ sát đất, đem rèm cửa hạ xuống, che kín cửa, làm cho ngay cả một tia ánh trăng đều không thể xuyên qua chiếu vào, lúc này mới thật nhanh đánh về phía nàng.

“Tốt lắm, tiếp tục...”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hôm nay

Sáng sớm, mắt còn chưa mở, tay trái sờ soạn đồng hồ báo thức ở đầu giường, nó đang kêu inh ỏi, ấn phím tắt, sờ soạn đến tờ giấy dán ở đồng hồ, nàng mở mí mắt, kéo xuống tờ giấy. Tiết Thư Yên xem xong, xé, rồi ném vào thùng rác.

Xuống giường đi vào phòng tắm, lại hé ra một tờ giấy, nàng liếc mắt một cái nhìn qua, theo thường lệ ném vào thùng rác.

Xuống lầu, phòng khách không một bóng người, không một tiếng nói. Mở ra tủ giày màu đen, lại từ trong giày rút ra ba tờ giấy, đi ra ngoài.

Phía trước, người ở căn hộ bên cạnh mua bữa sáng trở về, đang muốn mở cửa vào, thấy nàng, cả người hấn phòng bị, mang túi đồ ăn sáng giấu ở sau lưng.

Hàng mi tinh tế của Tiết Thư Yên nâng lên. Người này thật không lễ phép. Nàng giống như mang bệnh nặng sẽ lây truyền cho người khác sao? Hay sợ nàng muốn đồ ăn sáng của hần? Nghi hoặc thì vẫn nghi hoặc, nàng là một thực nữ có giáo dưỡng, nàng bất chấp ngại ngần mỉm cười chào hỏi: “Người mới chuyển tới sao? Trước đây ta chưa thấy người.”

Đối phương gật đầu qua loa trả lời nàng. Nàng còn nghe được âm thanh thờ dài vô lực.

“Người ở cách vách sao?” Nàng nhớ rõ nhà cách vách người ở là...

Là ai? Bỗng nhiên đầu óc trống rỗng, như thế nào cũng không nghĩ ra.

Buồn rầu nhú mi, lại nhú mi, suy nghĩ mà không có kết quả, Tiết Thư Yên lắc lắc đầu, thôi quên đi, không trọng yếu.

Tiết Thư Yên lần nữa lộ ra tươi cười thân thiết, láng giềng hòa thuận. “Ta trụ ở căn hộ số 56, ngay cách vách căn hộ của người, có vấn đề gì cứ tới gặp ta, tên ta là...”

“Ta biết tên của người, người không cần nói nhiều lần như vậy.” Đối phương biểu tình khóc không ra nước mắt. “Ta muốn đi mua bữa sáng.”

“Không phải đã mua rồi sao?” Nàng chỉ chỉ túi đồ hần giấu ở sau lưng. Còn có, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, sao lại nói là nàng đã nói rất nhiều lần?

“Gi? Thật sự vẫn còn à!” Hần nhìn xuống tay trái hần vẫn cầm túi đồ ăn sáng. Rất thần kỳ! Hần thấy túi đồ ăn như trên bảo, cơ hồ vui sướng muốn khóc.

Người này thật kỳ quái... Tiết thư Yên thì thảo nói nhỏ, nhún nhún vai, xoay người đi ra đầu ngõ. Nàng muốn ăn bữa sáng.

“Lại còn nói ta kỳ quái? Rốt cuộc đem so sánh thì ai kỳ quái hơn?” Trên đời này còn có thiên lý sao. Quả thực đã làm kẻ trộm lại kêu người đi bắt kẻ trộm (kiểu vừa đánh trống vừa la làng đó).

Nhàn nhả ăn xong bữa sáng, đọc được một nửa tờ báo, âm báo tin nhắn vang lên. Tiết Thư Yên nhìn nhìn, như thường lệ không để ý tới. Lần thứ hai âm báo vang lên, nàng ngẩng đầu, nhìn lối đi bộ phía bên ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trơn bóng sáng ngời, không có một bóng người.

Nhưng Tiết Thư Yên đứng lên, gấp tờ báo lại, đi ra lối người đi bộ, một người làm bầm lầy bấu với hàng cây ven đường, tiến hành một đoạn hội thoại mà người khác không hiểu.

Dân cư phụ cận biết Tiết Thư Yên ở một căn hộ trong ngõ 44, đối với những người trong ngõ 44 thường nói và hành động quý dị không hợp lẽ thường từ kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, tập mãi thành thói quen, đi qua nàng. Tiếp theo nàng tới thư viện. Tại đây, âm báo tin nhắn lại vang lên hai lần, nàng phát giác thật lâu, ngón cái đặt lên nút phím, nhưng cuối cùng không có ấn xuống.

Gần giữa trưa, tiếng chuông di động vang lên, nàng tiếp điện thoại, lúc này đây, hoàn toàn không có phản ứng, biểu tình trống rỗng, không nhìn ra cảm xúc gì.

Buổi chiều, cả người Tiết Thư Yên giống như một u hồn, trên đường cái lúc ẩn lúc hiện, có mấy lần đi tới cửa bệnh viện, nhưng không có đi vào.

Nàng đi bộ cả buổi chiều. Khi về đến nhà, trong nhà một người cũng không có.

Tiết Thư Yên kiên nhẫn chờ, đợi mãi, cả phòng đã chìm vào bóng đen, yên tĩnh.

Nàng chậm rãi đứng dậy, đến gần một cửa phòng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Quân Nhã.”

Không có ai đáp lại, nàng lại gọi một lần nữa: “Phản Quân Nhã, người có ở nhà hay không? Phản Quân Nhã? Phản Quân Nhã...”

Trước kia, đều là Phản Quân Nhã da mặt dày đi phía sau Tiết Thư Yên, kêu to lên rằng nàng không để ý đến hần, nhưng lúc này đây, hần lại không để ý tới nàng.

Nàng gọi, một tiếng, lại một tiếng, gọi cả một đêm! Nhưng thủy chung không có ai hưởng ứng.

“Ta ở trong này.” Nam hồn thủy chung đi theo bên nàng, sâu kín đi tới trước mặt nàng. “Yến Yến, ta ở trong này.” (muanho: thương cho nam 9 nữ 9, bên cạnh nhau mà không biết.)

Nhưng mà, nàng không nhìn thấy hần...

Trong lòng hần biết, ngày mai khi mặt trời mọc lên, nàng lại lặp lại một lần, cuộc sống buồn chán. Nàng lại chỉ phục chế ngày hôm nay, vô số lần, giống

với ngày hôm nay như đút.

Đã năm năm! Không, phải là sáu năm, hấn một mực ở bên người nàng, nhìn nàng cắn nuốt từng giọt từng giọt bi thương, áy náy, tự trách, ân hận, ngày qua ngày. Đến mức, bức bách chính mình, thoát không ra được lốc xoáy thời không- nàng tự tạo ra.

Thời gian của nàng là con sông ngừng lưu động, vĩnh viễn đình trệ tại đây, không tiến tới phía trước.

Hiện tại đối với nàng, mỗi ngày đều giống nhau, đến đồ ăn và thời gian ăn cơm cũng giống nhau, giống như kẻ điên đứng bên đường nói chuyện với hàng cây, u hồn lang thang đi trên đường cái cả buổi chiều, rồi trở về gọi tên hấn cả buổi tối. . . (Muanho: chắc anh đau xót lắm. . .)

Hấn ở một bên nhìn thấy, tâm hấn đau quá, nhưng cái gì cũng không thể làm. Loại cảm giác bất lực này. . . Ngay cả hấn cũng tự thống hận chính mình. Chỉ có hấn mới biết được thế giới trong mắt nàng. Nàng cứ sống mãi ở cái ngày cuối cùng hấn còn sống, trong thời không nàng tự tạo ra nói chuyện với hấn, không đối mặt với ngày tiếp theo với vô cùng thương tiếc và hối hận. . .

Hoặc là, nàng đang trừng phạt chính nàng ngay lúc đó không thẳng thắn thành khẩn, một lần lại một lần trải qua những thống khổ cùng tra tấn. . .

Sau khi nàng chìm sâu vào giấc ngủ, hấn lại bay ra ban công của phòng ngủ.

Làm sao bây giờ? Hấn rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể cứu lại cuộc sống của nàng?

Trừ bỏ, cứ bị động chờ đợi ngày mai lại tới, nhìn thấy nàng chìm trong thời không tại ngày sai lầm đó, thật sự không có cách nào cứu vãn sao?

“Ngươi nghĩ cùng Tiết Thư Yển nói cái gì?”

Một câu truyền đến từ ban công cách vách, Phàn Quân Nhã liếc nhìn xung quanh, xác định tầm mắt đối phương dừng tại trên người chính mình.

Phàn Quân Nhã kinh ngạc: “Ngươi nhìn thấy ta sao?”

Lâm Giang tùy ý gật đầu. Vốn không muốn quản chuyện người khác, nhưng về mặt của hấn thật sự rất đáng thương, càng ngày càng. . . thể thảm hơn, trong hấn có rất nhiều điều muốn nói với Tiết Thư Yển, rồi lại bất lực làm không được.

Phàn Quân Nhã ngẫm nghĩ.

Hai người ở cách vách này cũng rất kỳ quái, bọn họ không kết hôn, nhưng tình cảm phi thường tốt, thường thấy nam nhân dính bên người nữ nhân làm nũng, đôi khi lại biến thành một con chó- động vật lông xù. Nếu đã không phải là người bình thường, hội thấy được mình cũng không có gì kỳ quái.

“Ngươi muốn nói với nàng cái gì, ta nói giúp ngươi.” Lâm Giang lại nhắc lại một lần.

“Thật vậy chăng?” Nam hôn đã muốn đồng ý, hấn nhìn thấy mình, lại nguyện ý giúp đỡ, Phàn Quân Nhã thật vui vẻ, nhưng là. . .

Tươi cười mới duy trì ba giây, khoe miệng lại suy sụp xuống: “Ta không biết nói gì với nàng.” (Muanho: bó tay anh, bao nhiêu điều muốn nói cơ mà. Như anh-yêu-em chẳng hạn. Bong bóng màu hồng tung bay.)

Những gì muốn nói, đã sớm nói với nàng. Chỉ vì chính nàng cảm thấy hấn bị thua thiệt, tâm tâm nàng bị bứt rứt, nàng mới có thể trở lên như vậy, hấn không biết phải nói thêm gì nữa cả?

“Có thể. . . ta chỉ muốn tìm người nghe được ta nói chuyện mà thôi. . .” Sáu năm này, không ai thấy được hấn, hấn thực tịch mịch, bao nhiêu lời muốn nói cũng không biết nói với ai.

Lâm Giang nhìn hấn, nằm úp sấp tựa vào ban công, bày ra tư thế chăm chú lắng nghe. “Vậy ngươi nói đi!”

“Thật sự có thể chứ?” Nam hôn hưng phấn cả người. . ., chính lại linh hồn, tìm được địa phương thật tốt trên ban công, ngồi xếp bằng tọa vững chắc. (vì linh hồn gió thổi là bay mà. . . nó phiêu tán lung tung trong không trung á. . . *hú hồn*)

Lâm Giang bắt đầu có chút hối hận: “Ngươi muốn. . . nói chuyện thật lâu sao?”

Thoạt nhìn như chuẩn bị cho một cuộc tọa đàm dài dãi.

“Đúng vậy.” Đối phương dùng sức gật đầu. “Người đừng nhìn tình trạng Yển Yển của ta như vậy, kỳ thật nàng là người rất tốt, khi còn chín tuổi. . .!”

“Chín tuổi?” Quả nhiên phải đàm thoại thật lâu a.

“Đúng thế, còn có hồi năm tuổi. . .”

“Năm tuổi?!” Như vậy thì càng lâu a.

Nam hôn lườm Lâm Giang một cái. “Ngươi không cần than vãn, rốt cuộc ngươi có muốn nghe hay không?”

“...” Được rồi, được rồi. Dù sao hấn cũng tò mò, một nam hài năm tuổi liền yêu thích nữ hài chín tuổi, một quãng thời gian thanh xuân của thiếu niên ngây thơ, yêu đương say đắm nhưng lòng đầy chua xót, huyết lệ. Không thể trong mấy giờ ngắn ngủi nói hết được.

“Chính xác mà nói, là lúc hoài thai bảy tháng tuổi.”

.... Chính xác, một nam hài mới hoài thai bảy tháng liền yêu cô bé mới bốn tuổi. Vậy tình sử của hai người kỳ kỳ như thế nào đây?

Nguồn gốc liên hệ giữa hai người rất sâu xa, thật sự phải nói tới từ lúc hoài thai... Không, chắc còn sớm hơn, hấn nên nói từ thời kỳ thiếu nữ của Tiết mẹ và Phàn mẹ, kết lên nghiệp duyên nan giải của Phàn Nhã Quân và Tiết Thư Yên.

Phàn mẹ và Tiết mẹ từng là tỷ muội thân thiết trong một thôn, chẳng những cùng năm cùng tháng sinh, cá tính giống nhau, hứng thú giống nhau, không giấu nhau cái gì, tình cảm phi thường tốt, tốt tới mức sau khi đã kết hôn, vẫn duy trì liên lạc.

Sau đó có một ngày, hai người tụ họp, tán gẫu bất quãi là hứng thú chung của hai người. Thật vui vẻ, cũng vào ngày đó, hai người trêu đùa lẫn nhau xác lập hôn ước.

Đơn giản là Phàn mẹ kinh hô một câu: “Ta hiện tại mới phát hiện, hai tiểu hài tử của hai nhà chúng ta có họ giống nam nữ diễn viên nha. Tuyệt vời, không bằng chúng ta kết thân gia tốt lắm.”

“Thân gia...?”

“Đúng rồi, năm đó hấn còn nhỏ, hấn còn theo đuổi ta cũng không cho hấn theo đuổi, nhưng cuối cùng ta lại gả vào nhà họ Phàn hay sao, đây nhất định là ý trời, nhất định bọn nó là trời sinh một đôi.”

“Nhưng mà...” Tiết mẹ còn có điểm lý trí, nhìn nữ nhi ngồi bên cạnh mình giữ im nặng, đem ánh mắt nhìn về cái bụng tròn vo của Phàn mẹ. “Nữ nhi của tabốn tuổi rồi, hấn có ghét bỏ không?”

“Ai da, nói cái gì vậy, xú tiểu tử nhà ta dám ghét bỏ, ta đánh, hấn không dám á.”

“Được, một lời đã định nha.” Tiết mẹ, tính cách không thua trận, hào khí không thua người.

Vì thế, khi Phàn Quân Nhã còn ở trong bụng mẫu thân, tiểu nữ oa bốn tuổi bị nói là cụ non, cứ như vậy trong lời nói đùa giỡn bị chỉ phúc vi hôn (định hôn ước). Đây là niên đại gì a!

Ác, đúng rồi, đây là hí kịch nghiệp chương, tên là “Tiết Đình Sơn cùng Phàn Lê Hoa”. Làm cho Phàn Quân Nhã không hiểu, oán hận Tiết Đình Sơn cùng Phàn Lê Hoa nhiều năm.

Đây là truyện gì trong truyền thuyết đây, mẫu thân hấn (Phàn mẹ) có bao giờ buông tha việc xem hí kịch đâu. Cho dù Phàn mẹ có gả cho nhà họ Vương, Phàn mẹ cũng sẽ bảo giống Tiết Bình Quý cùng Vương Bảo Xuyên trong phim, thì vẫn là một đôi trời sinh, kết quả cuối cùng vẫn là kết thông gia sao, muốn chỉ phúc vi hôn thì thiếu gì lý do a...

Đây là lúc Phàn Quân Nhã đã hiểu biết, từng lấy lý do này ra biện hộ, bị Phàn mẹ lấy thiết sa chương hầu hạ (đánh a) bắt Phàn Quân Nhã lĩnh ngộ. Nhưng mà, hấn biện hộ không phải vì hấn không thích Tiết Thư Yên, mà ngược lại, hấn thực thích nàng. Trước đây, hấn rất nho nhã, yếu ớt, lại nhiều bệnh, vừa sinh ra đã chạy vào bệnh viện như com bữa. Mạng nhỏ này của hấn là được nhặt trở về, vì thế cha mẹ phi thường tuân theo phong tục truyền thống, thay hấn tìm một cô gái có thể cảm hóa (biến nguy thành an) cho cái mệnh của hấn, rồi bồi dưỡng cô ấy thật tốt. Bất quá hấn không thể lại kháng nghị nhiều nữa. Đến bây giờ hấn phi thường cảm tạ mẫu thân đã không áp dụng phương thức tuyển chọn như đi chợ mua rau cá cho hấn, rồi tuyển lựa chiêu mộ linh tinh... (chỗ này mura chém...)

Một đũa nhỏ như vậy, cha mẹ hấn thật sự cẩn thận che chở đi? Sai rồi! Phàn mẹ ngược lại còn đem hết khả năng ngược đãi hấn. Hấn thường bị Phàn mẹ truy đuổi tấn công bằng ma chương, làm hấn chạy trốn chết, nhưng cũng tạo cho hấn, một thân đầy sinh lực và sức sống... Ít nhất, tốc độ chạy trốn trốn chết của hấn cũng không thể xem nhẹ.

Hơn nữa, khi hấn chính thức đi nhà trẻ, bước trên con đường thu thập kiến thức, lại không có một ngày, không bị Phàn mẹ rống. Còn có lão sư uyển chuyển ám chỉ với cha mẹ hấn, đem hấn đi làm trải nghiệm trí tuệ, hoài nghi trí năng của hấn thấp hơn mức bình thường.

Khi bị Phàn mẹ đuổi đánh, hấn chạy trốn chết thoát đi, việc hấn thường làm sau đó là trốn ở nhà Tiết gia, cách hai ngõ nhỏ.

Thư Yên sẽ thu lưu hấn, liền quên Phàn mẹ ở tận Thái Bình Dương rồi. Vừa thấy Thư Yên, Phàn Quân Nhã mặt mày hớn hờ, gọi: “Vợ hảo.” Chỉ cần là Thư Yên ra mặt cầu tình cho hấn, nẫu thân nhất định sẽ tha cho hấn ngay.

Thành tích học tập của Thư Yên tốt lắm, mỗi lần thi tên nàng bao giờ cũng đứng ở tốp đầu bảng phía trên, còn tên hấn trên bảng thành tích bao giờ cũng đứng phía cuối bảng à. Quả thực là thiên đàng với địa ngục, quá xa. Nhưng nàng chưa bao giờ nói hấn ngu ngốc. Có mấy lần nàng nhìn thấy bài làm của hấn, còn nhẹ nhàng cười ra tiếng, nói: “Có sáng ý tốt đó chứ, ta còn không có nghĩ đến đâu.”

Năm hấn sáu tuổi, Phàn cha mẹ đi hưởng tuần trăng mật. Mang hấn gửi nhà Tiết gia, Ngày Phàn cha mẹ trở về, máy bay bị rơi. Tiết mẹ nhận được tin tức, thống báo cho hấn biết. Khi đó, hấn thực sự rất sợ hãi.

“Tỷ tỷ, ta không muốn trở thành cô nhi.”

“Không được nói lung tung.” Thư Yên ngồi cùng hắn, cắt đi suy nghĩ miên man của hắn.

“Nhưng mà... Nếu... Nếu thật sự...”

“Đừng sợ, ta sẽ bên cạnh ngươi, bảo hộ ngươi.” Nàng thương xót, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Song phương mẫu thân chỉ phúc vi hôn có phần buồn cười kia, nhưng là xảy ra thật sao. Từ ngày đó bắt đầu, nàng một mực ở bên người hắn, bảo hộ hắn. Mới có thể làm cho hắn từ từ đứng lên trở lại.

Hắn thật không ngờ, cuối cùng người trở thành cô nhi, là nàng, mà không phải là hắn.

Một lần say rượu ngoài ý muốn, cướp đi sinh mệnh Tiết cha mẹ.

Sau khi cha mẹ hắn giúp đỡ lo xong xuôi hậu sự Tiết gia xong, thu dưỡng Thư Yên.

Chuyện đó xảy ra khi hắn tám tuổi, nàng năm ấy mười hai tuổi. Nhưng điều ấy không có quan hệ, tựa như nàng đã từng nói qua, hắn cũng sẽ bên cạnh nàng, bảo hộ nàng. Khi đó hắn tuổi còn quá nhỏ, suy nghĩ chưa nhiều lắm, nghĩ hết thầy cũng sẽ không thay đổi. Nhưng mà, nhiều chuyện không giống nhau.

Trước kia, khi hắn hay nói giỡn gọi bà xã, nàng sẽ đánh đầu hắn. Không giống lão mẹ đánh cái ót của hắn, mà là nhẹ nhàng cong ngón trỏ lên, gõ nhẹ vào trán hắn nói: “Đừng gọi bậy.”

Hiện tại, khi hắn gọi bà xã, nàng sẽ không gõ trán hắn nữa, cũng sẽ không phản bác lại hắn. Làm hắn không thấy vui vẻ. Ánh mắt nàng nhìn hắn... Hắn không biết hình dung thế nào, nhưng hắn không thích.

Đó là một loại... cảm giác nói không lên lời. Hắn biết, biểu tình kia không phải là chân chính nguyện ý.

Từ ngày đó, nàng không thể thân nhiên cùng hắn cười đùa... Bắt đầu chán ghét hắn. (muanho: ghét anh, suy nghĩ lung tung).

Hắn nghĩ nàng đã mất đi cha mẹ, tâm tình chắc vẫn không thích ở đây. Không quan hệ, hắn là nam tử hán đại trượng phu, nhường nàng một chút là được.

Cho tới nhiều năm sau, hắn mới lĩnh ngộ được, bọn họ lúc đó, rốt cuộc không thể quay về đoạn thời gian tình cảm thanh mai trúc mã thuần túy trước kia nữa.

Nhưng mà hắn vẫn rất thích nàng. Tuy rằng hiện tại, nàng sẽ không đối hắn thân thiết tươi cười như trước. Nàng vẫn kiên nhẫn dạy hắn làm bài tập, vô hình trung tạo ra một khoảng cách với hắn, khoảng cách thật dài, nhưng hắn vẫn... thích nàng. Nhớ nàng từng đối với hắn thật tốt. Ngay từ đầu, nàng giống như tỷ tỷ của hắn. Trước đây, thân thể hắn gầy yếu, bị mọi người chê cười là éo lá, không ai chơi cùng hắn.

Thời gian thơ ấu của hắn luôn ở một chỗ với nàng. Chỉ có nàng sẽ không cười hắn quý yêu khóc nhè, luôn ôm hắn an ủi.

Khi hắn vào học tiểu học, nàng nắm tay hắn cùng đi học, bảo hộ hắn, chiều cố hắn.

Sau đó, chậm rãi thời gian lúc còn nhỏ, vô luận là hữu tình, là thân tình hay cái khác. Cuộc sống của hắn thủy chung đều có nàng.

Hắn vẫn hay nói, nàng là cô gái rất quan trọng đối với hắn.

Người biết được quan hệ giữa bọn họ, có vài người giễu cợt kêu nàng là con dâu nuôi từ bé, hoặc là cười nhạo hắn cưới một đại tỷ. Hắn đều cảm thấy không sao cả. Hắn vốn nên thú nàng, đương nhiên là ở chung một chỗ cả đời, cho tới bây giờ đều không nghĩ tách rời khỏi nàng.

Hắn nhưng lại không ngờ tới, những lời trêu cợt đó lại thành vết thương trong lòng nàng. Nàng càng ngày càng trầm mặc là bởi vì không cự tuyệt hắn, nhưng lại không thật sự nguyện ý ở một chỗ với hắn.

Cho đến một ngày...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trước kia

Sáng sớm, mắt còn chưa có mở, tay trái sờ soạng đến đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi đặt ở đầu giường, ấn nút tắt chuông báo thức, sau khi ấn tắt, sờ thấy tờ giấy dán trên đồng hồ. Nàng mở mắt ra, kéo tờ giấy xuống.

Yến Yến, tối qua ngủ có ngon không? Có mơ thấy ta không? Ta đi mua bữa sáng giúp mẹ, người chờ ta một chút, đừng xuất môn vội. Ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói với người.

Bảo bối, phải ngoan, nghe lời nhé~

Phía dưới ký tên, là hình môi thơm, tượng trưng hôn gió. Nghịch ngợm! Loại chuyện này thường là nữ nhân sẽ làm mà? Tên này... Tiết Thư Yến kéo tờ giấy xuống, ném vào thùng rác. Tiến vào phòng tắm đánh răng, trên bàn trang điểm lại hé ra một tờ giấy nghênh diện chờ nàng.

-Ta nói thật sự là chuyện rất trọng yếu, nhất định hôm nay phải nói trực tiếp. Xin nàng đấy, hôm nay hãy nghe ta một lần, chờ ta được không? Về sau mỗi ngày ta đều nghe lời người.

Nàng kéo xuống, lại vứt vào thùng rác, vẫn đánh răng, hoàn toàn không để lời nhắn ấy ở trong lòng. Người này thật là, có lần hắn đã từng kêu nàng giúp hắn đánh con gián, cũng sẽ nói với nàng là chuyện cực lớn, cấp bách phải giúp hắn một chuyện đại sự.

Người này tính cách thật lưu manh, nàng đã hiểu rõ tính hắn từ lâu rồi.

Soi gương sơ qua, xuống lầu, Phan mẹ đang ngồi ở phòng khách xem báo.

“Buổi sáng tốt lành, a di.”

Phan mẹ giương mắt, dịu dàng hỏi: “Hôm nay là ngày nghỉ, sao không ngủ thêm chút nữa? Tiểu Nhã đi mua bữa sáng, người phải đi ra ngoài sao?”

“Vâng, con cùng bạn học hẹn đến thư viện làm báo cáo.” Mở tủ giày ra, lại hé ra tờ giấy.

Người thật sự không đợi ta sao? Đi trễ một chút thôi, ta thật sự có chuyện trọng yếu phải nói với người.

Lúc này, ở góc tờ giấy vẽ ra một khuôn mặt đang mỉm cười, đáng thương.

Tiểu quý mười bảy tuổi, sẽ có đại sự gì cần nói a? Lúc này càng nhận định hắn lưu manh muốn đùa giỡn, vò vò tờ giấy không chút do dự đi ra cửa.

Kỳ thật thời gian còn sớm, nàng cũng không hẹn ai cả, chính là không hiểu tại sao bản thân mình muốn phản kháng, không nghe lời hắn ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn.

Nàng cũng biết đây là nàng giận chó đánh mèo, hắn không có làm sai cái gì. Nhưng mà không làm như vậy, những hậm hực trong lòng nàng không thể nào phát ra được. Đây là nội tâm hắc ám nàng không muốn người ngoài biết được. Nàng cũng biết nàng như vậy là không tốt. Tựa như trước đây, tiểu hải từ hàng xóm khi dễ hắn, làm hắn khóc, nàng chỉ có thể, cũng chỉ dám khi dễ hắn một cách yếu ớt như vậy thôi.

Có lẽ hắn ăn khi dễ quen rồi, cũng không dám đi cáo trạng. Trước mặt mọi người thì đối hắn tự nhiên, sau lưng mọi người thì đối hắn cực ít có sắc mặt hòa nhã. Nàng kỳ thật không hiểu, hắn chắc cũng không hiểu kỳ thực nàng hội làm đau hắn, tỷ tỷ nhà bên này luôn đùa giỡn hắn đùa giỡn, vì cái gì vẫn một mạch muốn thân cận nàng, chịu được tính tình cổ quái của nàng?

Nàng vừa ngồi ăn sáng, vừa xem báo, nhấm nháp ăn xong bữa sáng. Trong túi di động vang lên âm thanh ngắn, đó là chuông báo có tin nhắn.

Mở ra nhìn, lại là hắn.

Yến Yến, người thật sự không đợi ta, ta rất thương tâm, rất khổ sở, ta muốn khóc...

Ngây thơ! Từng đấy tuổi rồi. Hôm nay, không phải hắn muốn tham gia hoạt động trại hè ở trường học sao? Không mau chuẩn bị xuất môn đi, sao còn nói nhiều điều vô nghĩa như vậy! Nàng dứt di động vào túi, còn chưa xem xong tờ báo, tiếng chuông lại vang lên.

Ta có thể đi vào không?

Phan Quân Nhã không có can đảm trực tiếp gọi điện cho nàng. Ngày trước cũng từng phát sinh tình huống tương tự. Nếu nàng không để ý đến hắn, hoặc đang bận việc, bị hắn đánh gãy sẽ làm nàng mất hứng. Đối với một nam hài mà làm được một việc như vậy thật rất khó, khi Phan mẹ sinh khí, hắn liền lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn, nhưng đối nàng lại luôn cẩn thận lấy lòng. Sợ nàng sinh khí, sợ nàng không để ý tới hắn... Cẩn thận đến độ không giống với cá tính của hắn.

Nàng ngẩng đầu, tả hữu nhìn xung quanh, quả nhiên, bên ngoài tấm kính thủy tinh, hé ra khuôn mặt tươi cười, thấy tầm mắt nàng dừng ở hắn, tay hắn giờ lên phát phát ra hiệu với nàng.

Nàng cầm túi lên, để báo về vị trí cũ, đi ra cửa quán ăn nhanh: “Phan Quân Nhã, người lại muốn đùa giỡn cái gì?”

“Ta nào có đùa giỡn; Ta bảo người chờ ta, có việc muốn nói cùng người a.” Là nàng không để ý tới hắn. Đôi mắt ủy khuất của hắn nhìn nàng một cái.

“Người giờ này phải ở trường học tập hợp chuẩn bị xuất phát chứ?” Nàng nhớ rõ thời gian tập hợp là chín giờ, hiện tại đã hơn 8h30 rồi.

“Không quan hệ, chút nữa ta chạy nhanh tới là được rồi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì mà nhất quyết muốn giảng hôm nay thế? Trở về nói sau không được sao?”

Thật là, nàng không biết hắn làm sao nữa.

“Không được, bởi vì ngày mốt là sinh nhật mười tám tuổi của ta, ta vốn muốn cùng ngươi trải qua. Nhưng lúc ấy ta còn ở trại hè, không thể về nhà. Bất quá, ngươi đừng nhớ ta nha, bảy ngày mà thôi, ta sẽ rất nhanh trở lại, ngươi phải ngoan ngoãn chút, ta cũng sẽ rất nhớ ngươi.”

“Nói trọng điểm.” Hắn có nhiều thời gian vậy sao? Ngày thường cũng nói không loạn xạ như vậy. Hiện tại là thời cơ thật tốt để nói chuyện phiếm sao?”

“Đây là trọng điểm...”

Tiết Thư Yên không nói hai lời, quay đầu bước đi. Biết mà, không nên tin tưởng lời nói của hắn, hắn là tên siêu cấp lưu manh.

“Yên Yên, ta thích ngươi.”

“Nàng đừng bước một chút: “Đây cũng là trọng điểm?”

“Đương nhiên.” Hơn nữa là trọng điểm trong các trọng điểm. Nếu nói theo đề thi của trường học, thì nó là đề thi cực khó đấy.

Hắn cảm thấy, phải đi ra ngoài bảy ngày, nhất định phải gặp nàng nói lời tạm biệt. Làm cho nàng biết rằng, hắn thực luyện tiếu rời xa nàng...

Tiết Thư Yên phát hiện, nắm tay của nàng càng chặt hơn.

Làm sao bây giờ? Thật sự muốn đánh hắn...

Mỗi ngày hắn đều nói như cơm bữa, là rất trọng yếu, cực kỳ trọng yếu, nhất định hôm nay nói trọng điểm à?

“Nói xong rồi? Được, ta nghe rồi, ngươi đi đến trường học nhanh đi.”

Hắn không nhúc nhích: “Ngươi còn chưa trả lời ta.”

Thấy hắn vẫn không động đậy. Một bộ dáng muốn tiếp tục náo với nàng. Nàng thật sự phát hỏa: “Phản Quân Nhã, ngươi lại giờ chứng sao?” Đây là hoạt động hàng năm của trường, vô có vắng mặt sẽ bị phạt, hắn cư nhiên còn ở đây giằng co với nàng. Hắn không ngại thành tích bao nhiêu năm nay của hắn chưa đủ tồi hay sao, muốn tốt nghiệp còn cực kì khó khăn?

“Ta chỉ muốn nghe một chút câu trả lời của ngươi thôi, bởi vì...” Hắn vội vàng giải thích.

Muốn nghe cảm giác của nàng phải không? Được, có thể.

“Ngươi là người không biết nặng nhẹ, luôn muốn gì là làm như thế ấy, ngày ngày tùy hứng, ngươi không biết ta không thích cá tính này của ngươi sao? Ta luôn cố gắng biểu hiện thật tốt, hết sức làm cho ai cũng vừa lòng, còn ngươi đang làm cái gì? Ngươi cơ hồ không có một ngày không bị ai đi đuổi theo đánh ngươi. Như vậy ngươi có điểm nào xứng với ta?” Nàng bỗng dưng ngậm miệng, ảo não cắn môi.

Sao nàng lại luôn bắt buộc mình phải biểu hiện thật tốt? Nhân sinh ngắn ngủi,... chính mình vui vẻ, không cần vì sự hài lòng của người khác, không phải sao?

Hắn không hiểu lý giải lời nàng nói. Nàng thật hoàn mỹ, hắn lại ngu dốt, hắn không xứng với nàng. Hắn không cãi cò với nàng, chỉ im lặng nhìn nàng. Chịu không nổi bầu không khí trầm mặc---- hoặc là, trong lòng nàng càng lúc càng tự chán ghét bản thân, tự trách mình, nàng xoay người tránh né.

“Ngươi thật sự chán ghét ta như vậy sao?”

Nàng giật mình, không thể trả lời.

Chán ghét hắn sao? Kỳ thật không phải, nàng thật sự không chán ghét hắn, chỉ là...

Chỉ là vừa thấy hắn, sẽ không có biện pháp khắc chế sự mặt cho hắn xem.

Vì cái gì, hắn có thể tùy hứng như vậy? Thi điểm kém, cũng chỉ cười ha ha hai tiếng là vượt qua. Còn nàng lại rất sợ hãi, sợ mình cô phụ kỳ vọng của Phan gia.

Cho tới nay, khích lệ quanh nàng chỉ có những lời bình bên ngoài, nói nàng hoàn mỹ, vì thế nàng không thể không hoàn mỹ.

A di đối nàng tốt lắm, Phan thúc thúc cũng không coi nàng như người ngoài. Nhưng nàng lại không lúc nào không nhớ kỹ thân phận của mình. Chỉ là người ăn nhờ ở đậu hèn mọn, điều đó làm nàng không thoải mái. Sau khi cha mẹ rời bỏ nàng, nàng liền bắt buộc chính mình trưởng thành sớm. Nàng coi mình như gia sư, không để cho Phan cha mẹ phải lo lắng, không để ngoại nhân có cơ hội nói xấu. Càng sợ nàng làm cho trưởng bối thất vọng. Địa vị của bọn họ giờ đã khác trước, không thể tự tại nói cười với hắn như xưa. Kỳ thật nàng... rất ghen tỵ... hay chính là...

Tự ti.

Hắn không phải nàg, hãh không thể hiểu được.

“Ngươi trước kia,... Không có nói như vậy...”

Trước kia, hãh nhắc tới trước kia nàg xem bài thi của hãh trả lời loạn xạ, nàg bị đáp án của hãh chọc cười, khen hãh có sáng ý, chưa bao giờ ghét bỏ hãh.

Nguyên lai, hãh cứ như vậy nhớ kỹ.

Nguyên lai, nàg chán ghét hãh không học vấn, không nghề nghiệp.

Nguyên lai, như vậy hãh không có cách nào đem đến cho nàg hạnh phúc đi,

Lúc này, hãh không có cản trở nàg nữa, cúi đầu yên lặng tránh ra.

Cái này cần lĩnh ngộ là thật quan trọng, hãh phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Trái tim Tiết Thu Yên căng thẳng, một chút lưỡng lự muốn kêu hãh quay lại... Nhưng lại nói không ra.

Hãh... có ổn không? Chưa từng thấy quabộ đáng hãh ù rũ như vậy, hãh luôn đưa ra khuôn mặt tươi cười với mọi người, bị té ngã thì phì cười, không thể hiện cảm xúc đau đớn nào khác...

“Quân Nhã, ta không chán ghét ngươi...” Đến khi hãh đi xa rồi, nàg mới cúi đầu, nói với bóng lưng hãh trên lối đi bộ.

Thật sự, ta không hề chán ghét ngươi.

Cá tính hãh luôn vô tư, vui vẻ, ánh mắt hãh luôn chân thật. Đó là điều đáng quý, ít ai có được...

Đôi khi hãh có hành vi gây sự, kỳ thật là muốn làm nàg vui vẻ. Nhưng kết cục đều là bị Phàn mẹ đánh cho một trận.

Như hồi nàg học cấp ba, cảm xúc thất thường, trầm buồn đã lâu. Hãh ở trong nhà nghịch lửa làm nàg vui, khiến cho hòa hoãn,... chính là...

“Khỏi lửa đẹp lắm...” “Nàg vẫn kiên trì hướng ứng hãh, không đổi hãh nói lời cảm tạ, mỗi lần ở trước mắt hãh, lời muốn nói đều bị ngậm ở trong miệng.

Nàg cũng ghét cá tính không được tự nhiên, kém cỏi của mình. Vì cái gì không thể giống như trước đây, thoải mái chơi đùa bên cạnh hãh, cùng hãh nói chuyện phiếm đùa nghịch? Thành con dâu nuôi từ bé cũng không phải tại hãh, vì cái gì cứ trút giận trên người hãh?

Vài ngày trôi qua, chờ hãh tham gia hoạt động của trường học xong, trở về, nàg nhất định sẽ nói với hãh.

Rời đi quán bán thức ăn nhanh, nàg đi thẳng đến thư viện. Vừa tìm được vị trí ngồi xuống, chuông báo tin nhắn vang lên.

“Yến Yến, ta yêu ngươi.”

Tiết Thu Yên thất thần, trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa năm chữ này đánh sâu vào tâm.

Không thể nói là kinh ngạc, hãh cũng đã bao lần không ngừng nghĩ nói với nàg: “Yến Yến, ta thích ngươi.” Những lời này, nàg nghe thành thói quen, cũng sẽ không miệt mài theo đuổi giải thích hàm ý của từ “thích”.

Ngay từ đầu, là kiểu anh em đùa vui.

Đến sau lại, ở cùng dưới một mái hiên, có lẽ là kiểu ý lại người thân.

Cho tới bây giờ, thời gian lâu dài, nàg chưa từng ý thức được hàm ý của tình cảm kia. Cũng là tự lừa mình dối người. Chính là hãh chưa bao giờ nói ra miệng.

Vốn nghĩ sau khi đủ mười tám tuổi sẽ nói ra. Sau đó mới chính thức tỏ tình và mong nàg là bạn gái.

Bất quá Yến Yến... Không chờ được câu trả lời của ngươi...

Muốn nói chuyện điện thoại cũng không thể được sao?

Nếu gọi điện thoại qua, liền đại biểu là nàg ngầm đồng ý. Từ nhỏ ở chung đến nay, điểm ăn ý này nàg vẫn biết. Ngón cái dừng ở trên nút phím, thật lâu, ... thật lâu...

Lại thủy chung không có ấn xuống.

Nàg còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Ngày mai đi! Có lẽ chờ này mai, khi hấn gọi điện thoại về nhà báo bình an, nàng thuận thế sẽ tán gẫu đôi câu với hấn, như vậy thoát nhìn sẽ tự nhiên hơn.

Hôm nay lời nói của nàng có lẽ quá đáng chút, tuy rằng hấn sẽ không sinh khí với nàng, nhưng là chính hấn sẽ bị tổn thương đi, có lẽ... Từ ngày mai bắt đầu, mình sẽ đối hấn ôn hòa chút. Dù sao, hấn từ trước tới giờ đều luôn chọc nàng cười, chọc nàng vui vẻ, tùy tiện đánh hấn một cái, hấn sẽ thực vui mừng cười lăn lộn ở trên giường.

Hấn thật sự đã cố gắng lấy lòng nàng.

Nàng thề, từ ngày mai bắt đầu, nàng sẽ đối tốt với hấn.

Lúc này đây, nàng nhất định sẽ làm được.

Không có ngày mai. Nàng đã nhiều lần tuyên thệ, sau mỗi lần để khuôn mặt cau có với hấn, nàng đều rất ảo não, trong lòng luôn thề tiếp một lần phải đối tốt với hấn.

Một lần, lại một lần, cái vòng tuần hoàn ấy, nàng luôn thất tín.

Nàng mỗi lần đều thực sự nghĩ, luôn nghĩ tới còn có ngày mai.

Bất quá, lần này, không có ngày mai, chứng kiến nàng vẫn là thất tín.

Ngày mai của Tiết Thư Yên đã không có Phan Quân Nhã.

Bởi vì phải đến đúng thời gian, trên đường Phan Quân Nhã tới trường học đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hấn đã mất đi sinh mệnh. Màn hình di động vỡ vụn, đứng ở 9:03 .

Tin nhắn hấn gửi tới, thành tin tức cuối cùng hấn lưu lại trên thế gian này. (mura nhỏ: T.T)

Cuối cùng là một dòng tin nhắn tại thời điểm 9:08 .

Là hấn đặt sai thời gian sao? Hay khi gửi tin nhắn có vấn đề? Hay là vì cái gì khác, đã không thể biết được. Nàng chỉ biết là, tại một khắc cuối cùng trong sinh mệnh, người hấn nghĩ đến, là nàng, điều hấn muốn nghe được nhất, là câu trả lời của nàng. (Muanho: ôi... không... Tiếc nuối quá...)

Nhưng mà nàng đã không nói gì, ngay cả việc trả lời tin nhắn đều không có. Thẳng đến ngày hấn mất đi, nàng chưa từng đối hấn hòa nhã.

Từ sau khi hấn mất đi đến bây

giờ, một giọt nước mắt nàng cũng

roi không được, Phan a di khóc đến độ sắp ngất xỉu, thể lực chống đỡ không nổi, phải nằm bệnh viện điều dưỡng. Ngày thường a di là một bộ dáng hung thần đánh Phan Quân Nhã, nhưng không ai có thể yêu thương hấn bằng a di.

Vì cái gì mà Tiết Thư Yên không thể khóc được? Đôi mắt khô khốc, một giọt lệ cũng không roi được, chẳng lẽ nàng không để ý hấn một chút nào sao?

Mỗi ngày nàng đều lặp lại một việc, là nhìn lại dòng tin nhắn kia. Nghĩ đến đoạn đối thoại cuối cùng của hai bọn họ. Rõ ràng nghĩ sẽ đối hấn tốt một chút, vì cái gì đều không làm được? Vì cái gì phải quật cường như vậy? Nếu có thể, nàng luôn muốn cười với hấn, rồi nói: Ta kỳ thật thực cao hứng có người làm bạn.” Hôm nay cũng không cần buồn như vậy, ngực sẽ không đau đớn không thở nổi như vậy, thật sự sắp hít thở không thông rồi.

“Ta thích người, Quân Nhã.”

Nhiều năm sau, mỗi sáng nàng tỉnh lại, chuyện cần làm đầu tiên là nói những lời này với ảnh chụp của hấn. Bù lại năm kia không kịp nói với hấn, những lời nói thực tâm ấy.

Nhưng mà, rất nhiều sự tình không lập tức mở miệng, thì vĩnh viễn không mở miệng được nữa.

Vô luận nàng nói nhiều lần như thế nào, hấn đều không nghe được nữa.

Kỳ thật, hấn nghe được.

Mỗi lần nàng nói một lần, hấn còn đáp lại nàng một lần.

Trước kia, hấn thực sự khát vọng nghe được những lời này. Hấn đợi chờ đã lâu. Rốt cuộc đợi được nàng nói ra câu đó, cũng là sau khi sự tình xảy ra. Ngược lại, hấn không nghĩ nàng sẽ nói ra như vậy. Sau khi hấn mất đi, nhìn thì thấy nàng không chịu ảnh hưởng gì lớn, nàng vẫn có thể ăn ngủ bình thường. Hàng xóm nói nàng lãnh huyết vô tình, hấn cũng thực khổ sở. Hóa ra đối với nàng, hấn không phải trọng yếu, trong cuộc sống của nàng có hấn hay không, hoàn toàn không sao cả.

Có lúc hấn đã rất giận nàng, nếu là nàng rời xa hấn, hấn sẽ khổ sở đến chết mất.

Nhưng dần dần, nàng bắt đầu mất ngủ. Có đôi khi nửa đêm nàng tỉnh dậy, đứng lên, đến phòng hán, không hiểu muốn làm cái gì, chỉ là ngồi xuống cả một đêm.

Có đôi khi, như là hoảng hốt tạo nên thời không, lúc sáng sớm Tiết Thư Yến sẽ hỏi Phần mẹ: “Quân Nhã đâu ạ? Hán đi mua bữa sáng ạ?” Rõ ràng, hán đã mất cách đây hai năm.

Sau đó, hán mới dần phát hiện ra, nàng không phải không cần, mà là thời miền chính mình không sao cả. Nàng lựa chọn trốn tránh, không đối mặt với bi thương. Nàng cho tới bây giờ vẫn không chấp nhận sự thật hán đã mất đi.

Thư Yến kỳ thật... Rất đề ý hán.

Hán không oán, thậm chí hy vọng nàng ít đề ý hán một chút, tình nguyện giống như ngay từ đầu vậy, không cần hán, như thế sẽ tốt hơn.

Sau khi nàng tốt nghiệp, tìm được công việc, nàng thông minh xinh đẹp nên có rất nhiều người theo đuổi. Một ai nàng đều không tiếp nhận. Quy luật sống của nàng là vậy, đi làm, tan tầm, phụng dưỡng cha mẹ hán.

Năm Phần cha bị ung thư mất, Phần mẹ cùng nàng bàn bạc bán căn nhà ở. Có thể là vì không muốn cho nàng ở lại nơi có dấu ấn Quân Nhã sống nhiều năm, làm nàng tưởng nhớ hán, hay là nghe lời đồn đại nơi này âm khí ngập tràn. Mới làm Phần mẹ quyết tâm bán đi nhà ở, cùng nàng định cư ở nơi khác, xa xa.

Sau đó, có một người điều kiện không tồi theo đuổi nàng, kết hôn là điều kiện tiên quyết cùng nàng kết giao.

Phần mẹ khuyên nàng tiếp nhận, Quân Nhã cũng hy vọng nàng nhận. Như vậy mai kia nàng mới có thể hạnh phúc.

Nàng suy nghĩ thật lâu, cơ hồ đã muốn chuẩn bị tiếp nhận rồi. Nhưng mà có một buổi tối, nàng dọn dẹp phòng, hé ra một tờ giấy có ký hiệu lỗi viết thảo.

Đó là lúc hán nhất thời cao hứng, có một bạn nữ dán hoa, hán cũng muốn học đưa cho nàng. Vì tìm được cỏ may mắn bốn lá, hán ngồi xổm ở bụi cỏ tìm hai tiếng đồng hồ, Phần mẹ còn chê cười hành vi ngốc ngốc của hán thật lâu.

Nàng xem thẻ kẹp sách kia thật lâu, nước mắt đột nhiên rơi xuống, ngày đó, nàng đã cự tuyệt nam nhân theo đuổi kia.

Như thế nào lại như vậy. Chỉ là hé ra thẻ kẹp sách thôi mà.

Hán gấp đến độ muốn đánh người. Thật vất vả mới xuất hiện một nam nhân tốt, chỉ vì một cái thẻ kẹp sách cũ kỹ lại khiến nàng buông tha cho hạnh phúc của nàng.

Lúc đó hán tặng nàng thẻ kẹp sách có dán cỏ bốn lá may mắn, chính là hy vọng trong cuộc sống của nàng sẽ có đủ “Tin tưởng”, “Hy vọng”, “Tình yêu” và “May mắn”. Thiếu một thứ cũng không được, mà không phải sau này mang đến cho nàng những hồi ức về hán a. Hán nhìn thấy nàng một đường, từng giọt từng giọt phong bế tình cảm chính mình. Đôi khi vì qua khát vọng những ngày xưa, trong thời gian ngắn liền tạo ra thời không lần lượt thay đổi, nghe thấy thanh âm của hán, thấy hán vẫn cười vui vẻ.

Nàng không hiểu được đó là thời không nghịch lưu. Phần mẹ cũng không hiểu được, tất cả mọi người đều nghĩ nàng bị điên rồi. Phần mẹ lo lắng bởi nàng, mang nàng đi gặp bác sĩ một thời gian dài.

Sau đó, Phần mẹ cũng qua đời, rốt cuộc nàng không có cái gì phải lưu luyến.

Có một ngày, trong lúc vô tình nàng quay lại ngã tư ngày xưa, thôn nàng và hán đã cùng lớn lên. Nàng đứng ngoài cửa căn nhà cũ cả một buổi chiều. Thẳng đến khi tiểu thư chủ nhà vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau nàng.

“Ngươi muốn xem phòng ở sao? Nếu như vậy, ta có thể cho ngươi thuê.”

Đây là điều cầu còn không được, nàng vẫn còn không muốn xa một đoạn thời gian trân quý.

Nàng lại nhớ tới nơi này, đắm chìm trong quá khứ, tiến vào vụn vụn thời không, rốt cuộc không thoát ra được.

Nàng rất tường niệm hán, tường niệm đến mức không có cách nào đối mặt với thế giới không có hán.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trùng sinh

Nghe xong chuyện xưa. Lâm Giang chưa bao giờ thức quá đêm, đánh ngáp một cái, cuối cùng biết “Hôm nay” của Tiết Thư Yên có bộ dáng gì.

“Người vẫn đi theo bên người nàng bởi vì lo lắng cho nàng sao?”

Nam hôn lắc đầu: “Ta cũng không biết, sau khi ta chết đi, liền một mực ở bên người nàng.” Nếu Lâm Giang không hỏi tới, hẳn cũng không nghĩ tới vấn đề này.

Nếu lời này bị Tôn Ý Ni nghe được, hẳn sẽ bị nàng mắng cho vài câu “Quý ngu xuẩn mơ hồ”.

“Ta nghĩ rằng, người không cam lòng, hoặc là nghĩ muốn nói gì đó với nàng.”

Có sao? Kỳ thật hẳn không có không cam tâm. Có lẽ lúc ban đầu có một chút, khi đó hẳn còn trẻ, có thật nhiều việc chưa làm, nếu cho hẳn thêm chút thời gian, nói không chừng thật sự có thể làm cho Yên Yên chấp nhận hẳn. . . Nhưng sau này, nhìn thấy nàng như vậy, cái gì ảo não hẳn đều không có, ngược lại hy vọng nàng có thể nhanh nhanh quên hẳn đi, sống thật tốt. Thật sự muốn nói cái gì, hẳn cũng chỉ muốn cho nàng biết, lời nàng nói hẳn đều nghe được, cho nên không cần tiếc nuối, không cần bi thương, hẳn mong muốn nàng luôn khoái hoạt, không muốn thấy nàng đánh mất tương lai chính mình.

“Ta nghĩ, nếu như người đã hy vọng nàng thoát khỏi cái thời không này, nói không chừng Ni Ni có thể giúp người đó.

“Thật sao? Ta còn nghĩ đến nàng không nhìn thấy ta.” Hẳn biết cô chủ cho thuê nhà là người rất lợi hại, nhưng là mỗi lần nhìn đến hẳn đều coi như không thấy, rồi đi qua, chưa từng tỏ vẻ gì.

“Nàng như thế nào, mà nhìn không thấy.” Lễ Trung thu năm nay, đến nhà hẳn ăn thịt nướng, còn nói đồ với hẳn cách vách có một âm hồn bất tán- nam quý, số lần thờ dài đêm nay của nam hôn đó là số chẵn hay số lẻ à.

Nàng nói như vậy để che đậy lương tâm mà thôi, cũng che đậy ánh mắt thương tiếc của nàng.

“Nghe người nói như vậy...” Phan Quân Nhã trầm ngâm. “Ta cảm thấy được nàng không có thành ý muốn hỗ trợ.” Muốn giúp đã sớm giúp rồi, sẽ không kéo dài tới hiện tại mà vẫn không nói gì.

“Không quan hệ, ta sẽ đi gọi Ni Ni.” Hiện tại, hẳn thực muốn đi gọi người, Ninh Dạ cùng Ni Ni cuối cùng cũng hội đáp ứng hẳn.

Này không có gì hay để đắc ý... Phan Quân Nhã trên mặt vạch lên ba đường hắc tuyến.

“Lâm Giang, người không ngủ sao?” Tiếng nói ôn nhu truyền đến, Chu Ninh Dạ xóc chăn lên.

“À, ừm.” Hẳn vội vàng lên tiếng trả lời, rời khỏi ban công, không quên lấy thần ngữ bổ sung một câu: mau về nhà đi, ngày mai ta sẽ giúp người nói. Rồi quay vào phòng.

Quay đầu lại, hẳn dường như không có việc gì hôn nhẹ trán vợ, tay vòng qua ôm eo nàng, hướng trở lại giường.

“Người vừa rồi nói chuyện với ai vậy?”

“Có sao? Người nghe lầm rồi, ta là đọc “Trường hận ca”, Tầm Dương giang đầu đêm tiễn khách...” Khi biết chuyện Thái bà bà toàn gia, làm cho nàng không được thoải mái một thời gian dài, hiện tại nếu để nàng biết cách vách nhà bọn họ có một nam hôn... Quên đi, tốt nhất là không nói.

Đây là “Tỳ bà hành” mà.

Chu Ninh Dạ không sửa cho hẳn, cũng không phá hỏng lời nói dối của hẳn, ôn nhu cười với hẳn: “Ồ đây, người có vui vẻ không?”

“Tốt lắm a.” Hẳn không chút nghĩ ngợi liền đáp. Mặc dù trong mắt người ngoài, bọn họ là những người kỳ quái, nếu hẳn trở về nơi có những người kỳ quái cùng một loại với hẳn. Ở đó, tất cả mọi người đối hẳn thực thân mật, hẳn có bằng hữu, khi nhàm chán hẳn có thể tìm người hoặc quý để nói chuyện, mỗi ngày đều thực sự khoái trá.

“Àn, người cảm thấy tốt là được rồi. Ngủ đi thôi.”

Nghe hai người kia trong phòng nói chuyện, nam hôn lại thờ dài, không muốn tiếp tục rình coi người ta, liền quay về nhà của chính mình.

Hắn trước kia, cũng thực hay gọi Yên Yên a...

Khi đó về mặt của hẳn và Lâm Giang rất giống nhau, cái kiêu đắc ý, chỉ cần mình nói và làm phiền tới cùng, đối phương dù không tình nguyện cũng đành phải đáp ứng hẳn.

Mãi sau đó hẳn mới hiểu được, không phải vì hẳn làm phiền đến cùng, mà là vì Yên Yên thương hẳn, mới có thể mặc hẳn làm gì thì làm, rồi đáp ứng như mong muốn của hẳn.

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là thần sao?” Sau khi Lâm Giang đưa ra yêu cầu với Tôn Ý Ni, liền bị nàng rống giận đuổi hán trở về.

“Nhưng mà...” Hấn vừa ủy khuất, vừa ngập ngừng. “Thật sự một chút biện pháp đều không có sao?”

“Còn muốn ta nói mấy trăm lần nữa, đây là do nàng ấy quyết làm như vậy, chỉ cần nàng một ngày không muốn thanh tỉnh, liền một ngày nàng không thoát khỏi thời không mà chính nàng ấy tạo ra. Ngươi nghe không hiểu hay sao mà vẫn cứ nài ép ta?”

“Ta chỉ cảm thấy... Bọn họ thực đáng thương.”

Bọn họ thực đáng thương, chẳng lẽ ý chí của Tôn Ý Ni -nàng là sắt đá sao?

Tôn Ý Ni thở dài, bị hấn dùng vẻ mặt cầu xin đáng thương, thật là không có cách nào, đành thành thật rõ ràng nói cho hấn. “Lòng ta so với ngươi còn muốn giúp hơn, chính là chưa đợi được cơ hội thích hợp, ta cũng không có tài lực để giúp nha.”

“Cơ hội?” Ý tứ là, thật sự có biện pháp?

“Ta nói rồi, nàng là bởi vì chấp niệm của bản thân mà vậy khốn chính nàng, người nàng yêu cũng vì vậy bị vậy khốn không thể tới địa phủ báo danh. Có một biện pháp duy nhất, chính là thay đổi vòng tuần hoàn này, nếu có thể tạo ra một lỗ hồng,vòng tuần hoàn bị đứt gãy, như vậy có lẽ ta sẽ có biện pháp trợ giúp nàng đi ra khỏi thời không, hoặc là trở về lúc nàng 22 tuổi.”

“Kia... phải làm thế nào?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?” Nàng không thể nhịn được nữa, rống to, coi nàng là thần sao?

Lâm Giang bị rống, biểu tình vô tội, sờ sờ cái mũi đi về nhà, bê nguyên lời nói truyền đạt cho nam hôn nhà cách vách.

Phàn Quân Nhã trầm mặc, thật lâu không nói ra câu nào. Lâm Giang không quấy rầy suy nghĩ của hấn, yên lặng về phòng ngủ.

Có thể làm, hấn cũng đã cố hết sức, phải làm như thế nào để cứu người mình yêu, đành phải xem chính bản thân hấn- Phàn Quân Nhã.

Phải làm thế nào để làm cho vòng tuần hoàn này xuất hiện vết gãy, không thể tiếp tục? Phàn Quân Nhã suy nghĩ cả một đêm. Hành trình một ngày của nàng, mỗi ngày hấn đều nhìn thấy, hấn đã hoàn toàn thuộc lòng, chỉ cần thay đổi một sự việc, như vậy có thể hay không làm đứt gãy?

Sáng sớm, hấn thử qua, nghĩ biện pháp bỏ đi tờ giấy khi nàng thường tỉnh dậy nhìn thấy. Vì chính hấn không làm được, đành nhờ Lâm Giang giúp. Bất quá, có kẻ trộm suất chút nữa từ ban công tầng hai ngã xuống.

Chính là vô ích.

Tờ giấy luôn tồn tại trong ý nghĩ của nàng, dù có bỏ đi rồi, nó lại xuất hiện. Giống như Lâm Giang đi mua ba lần chai dầu đều biến mất, phải bị phẫn đi mua lại. Sau đó, hấn nghĩ tới việc trộm đi điện thoại của nàng, nhưng đánh chết Lâm Giang cũng không chịu làm. Thân là thanh niên chính trực dũng cảm, sao có thể làm một việc ô uế như vậy. Kế hoạch thứ hai gồm từ trong bụng.

Vì thế Phàn Quân Nhã, quyết định lúc 11:34, khi nàng nhận được tin hấn chết, vì thế hấn nhờ Lâm Giang ở thời gian trước đó, gọi điện thoại cho nàng, làm cho điện thoại của nàng sẽ báo bận, điện thoại từ bệnh viện sẽ không được kết nối. Như vậy nàng sẽ không biết tin hấn chết.

Kế hoạch ba, vẫn như cũ thất bại.

Di động của Lâm Giang gọi không thông, khoảng cách là bọn họ bị bất đồng thời gian với thời không, điện thoại không thể kết nối.

Vô luận hấn thật cố gắng nghĩ muốn thay đổi, hành trình của nàng vẫn như cũ, liền suốt đêm ở nhà. Nàng đứng bên ngoài phòng hấn, gọi chừng bảy trăm hai mươi chín (729) câu “Quân Nhã”, không thiếu không thừa một câu.

Hấn thật nhụt chí, Tôn Ý Ni xem hai người vật lộn vài ngày vẫn không thay đổi được cái gì, lạnh giọng nói: “Ta đã nói rồi, đó là trong trí nhớ qua khứ của nàng, vô luận các ngươi làm gì, nó vẫn như cũ diễn ra, vấn đề không ở việc này, mà là ở ngọn nguồn. Chấp niệm của nàng.

Nhưng mà... làm thế nào mới có thể cởi bỏ nút thắt ở trong lòng của nàng, làm cho nàng nhận rõ rằng hấn đã chết nhiều năm rồi? Hấn hiểu rõ, chính hấn là mấu chốt khiến nàng lâm vào thời không. Người khác đều bất lực, còn hấn, nên làm thế nào đây?

Nhìn ban đêm tĩnh mịch, Tiết Thu Yển vẫn đứng ngoài cửa phòng hấn gọi tên hấn, một tiếng lại một tiếng cách cửa sổ, âm luật thê lương, làm cho hấn muốn khóc.

Yển Yển, ngươi đừng gọi nữa...

Phanh!

Cánh cửa phòng bỗng dưng bị đóng mạnh, nàng dừng gọi, hấn cũng hoảng sợ.

Đây... hấn làm sao?

Phản Quân Nhã cùng bọn họ nghi vấn. Hấn là một hồn ma thực thất bại, cái gì cũng không làm được, vừa rồi là nhất thời kích động...

Nàng chần chờ một chút, đem cửa mở ra, theo gió bay xuống bên chân là tờ giấy có viết lổ chữ thảo.

Sau khi học được cách dán hoa, hấn đã tìm một cây cỏ bốn lá may mắn, làm thẻ kẹp sách đưa cho nàng.

Hấn nói, cỏ bốn lá may mắn đại biểu cho “tín tưởng”, “hy vọng”, “tình yêu” và “may mắn”. Hấn một lòng đưa cho nàng, nhưng mà hiện giờ, nàng còn có cái gì? Tình yêu, còn chưa bắt đầu đã chết non. Hy vọng, theo sinh mệnh của hấn đi rồi, nàng nhìn không thấy...

Tín tưởng... Cho tới nay, tươi cười khoái hoạt của hấn, truy đuổi bóng dáng của nàng, nghĩ tới nàng là trọng tâm trong cuộc sống của hấn. Hiện giờ, thiếu đi ánh mắt chăm chú của hấn nhìn nàng, tương lai là một mảnh mờ mịt...

“Quân Nhã...” Hấn một lòng nghĩ cáo cho nàng, nàng một cái cũng không thể nào lưu lại. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Hấn đã cố gắng muốn làm cho nàng hạnh phúc, nàng lại đem chính mình biến thành bộ dáng này.

Nàng... khóc?

Ý muốn của Phản Quân Nhã tốt đẹp như vậy. Sau khi hấn mất đi hai năm, nàng đã không khóc. Bởi vì áp lực, cũng bởi vì không thể đối mặt, cho nên mới diễn biến thành như vậy...

Kia... Hiện tại, nàng nguyện ý đối mặt với việc hấn đã mất. Phóng xuất bi thương trong lòng nàng sao?

“Yến Yến ngoan, đừng khóc...” Hấn ngồi ở bên người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, nàng không cảm giác được, chỉ là nhặt thẻ sách từ mặt đất lên, khóc nức nở...

Nhưng tờ giấy... không có xuất hiện

Phản Quân Nhã trừng mắt nhìn đầu giường, trong lúc nhất thời vẫn không thể phản ứng lại. Nhìn lại thiên hạ của hấn hãy còn ngủ say trên giường, hấn càng kinh ngạc.

Bảy giờ, tám giờ, chín giờ... Nàng ngủ quên.

Đã thật lâu chưa có cảm giác ngủ ngon và đã như vậy, nàng ngủ thật lâu. Phản Quân Nhã sợ đánh thức nàng, rồi nàng lại rơi vào thời không ngày hôm ấy đáng sợ, cử động một chút hấn cũng không dám.

Sau đó, cả người hấn như trong mộng tỉnh lại, đang muốn chạy ra, Tôn Ý Ni đã đi tới.

“Người không cần nói, ta biết.”

Nàng tấm tắc lấy làm ngạc nhiên. Thật sự hấn có thể làm được...

“Kia... Hiện tại ta phải làm sao đây?” Hấn ủ rũ hỏi.

“Người chỉ có hai lựa chọn, một là để nàng trở về quá khứ, hai là kéo nàng trở về hiện tại, thừa dịp thời không đang có chỗ hồng, người quyết định nhanh lên.”

Không ai có thể cam đoan, quay lại quá khứ trọng sinh một lần, kết cục có giống nhau hay không, nếu lại bắt nàng một lần nữa thừa nhận việc hấn chết đi, không khéo lại khiến nàng điên mất. Hoặc làm có cái gì đó khác với quá khứ tiến triển, ai cũng mong muốn. Mà kéo nàng về hiện tại, cái nàng phải đối mặt, là sự cô đơn, cuộc sống lẻ loi một mình... Hấn không đành lòng bỏ nàng một mình.

Hấn nên làm gì đây?

Mấy năm nay, nàng luôn nói, nếu có thể trọng sinh một lần, nàng sẽ không quật cường bướng bỉnh như vậy nữa, nàng sẽ giảm bớt ngạo khí, dứt bỏ khúc mắc trong lòng, thần nhiên ôm hấn...

Nếu đây là hy vọng của nàng, hấn liền cùng nàng thử một lần.

Hấn tình nguyện tin tưởng, đây là cơ hội trời cho, đi cứu nàng, làm cho hấn có thể ôm nàng một lần nữa...

Hấn tin tưởng nàng, lúc này nàng sẽ không phạm sai lầm nữa.

Vì thế, hấn dứt khoát hạ quyết tâm: “Ta nghĩ quay về...”

Còn chưa có nói xong, cũng không rõ tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Trước mắt là một con lốc xoáy màu đen cuốn hấn vào. Cả người và đầu hấn choáng váng, cuối cùng chỉ còn một câu mắng thô tục:

Làm... hay không?

Đội hấn trả lời xong, Tôn Y Ni cũng đã sớm chuẩn bị phải làm như thế nào, để trêu đùa hấn... Ngô... Nhưng chính xác là phải chuyển mắt bao lâu đây? Hấn chỉ nghĩ muốn...

Chỉ muốn nôn mửa. Trời đất như trao đảo, đứng không vững, làm hấn chóng mặt.

Có thể hay không đừng xoay vòng nữa!

Hấn tức giận kháng nghị đánh một quyền, muốn thoát khỏi cảm giác buồn nôn ở ngực.

“Nôn”. Rốt cuộc quái thú gây sự đã chiến thắng dạ dày, cả người hấn nhẹ nhàng ngã lên giường.

Tiết Thư Yến quả thật không thể tin được, mở lớn hai mắt, nhìn tên kia dám cho nàng một quyền, lại nôn lên khắp người nàng. Mặt nàng biến thành xám tro nhìn tên ma men ngủ say trên giường nàng.

Chỉ nghĩ muốn đánh cho hấn một trận...

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu, chính là thở dài một hơi, động thủ cởi quần áo bản.

Nói cái gì, ngàn chén không say, rõ ràng là người ba chén đã gục, còn dám lấy đi một bình rượu mai của adi, rốt cuộc là cường ngạnh vì cái gì đây...

Phía sau, một đôi tay leo lên lưng đẹp, làm cấn sờ tới sờ lui.

“Phản Quân Nhã, ngươi làm gì?” Không phải đang ngủ sao?

Hấn ngậy ngô cười ha hả: “Yến Yến thực xinh đẹp...”

“Kêu tỷ tỷ.” Nàng cố gắng sửa cách gọi.

“Không cần đâu. Ta với nàng, Yến Yến siêu lợi hại của ta, so với ai, nàng đều tốt hơn, vui vẻ như vậy phải uống chứ...”

Nhất định là rượu làm hấn hồ đồ rồi, ngay cả nói chuyện còn nói ngọng, mơ hồ không rõ còn muốn nói, nàng phải nghe hấn quả thật là ăn khở.

Hấn giằng co nói linh tinh này nọ... Thẳng đến khi cô gái thông minh xinh đẹp bên cạnh không chịu được nữa. Nàng chịu đủ rồi.

“Ngươi cầm miệng cho ta”.

“Ta khen Yến Yến nhà ta, liên quan gì đến chuyện của ngươi.”

“...”

Không cần cùng con ma men nói chuyện. Rõ ràng nàng là cô gái hoàn hảo như vậy, biểu hiện vui vẻ của hấn còn hơn nàng. Người nhà của Phản gia nghe thấy tin, điện thoại chúc mừng vừa thông, cuối cùng a di tự mình xuống bếp, nấu vài món ăn sở trường chuẩn bị cho bữa tiệc chiêu đãi thân tín, bạn bè. Trong bữa tiệc, không thiếu những câu khen ngợi, một lần lại nói một lần: “Lúc trước các người quyết định thu dưỡng nàng thật là đúng, Thư Yến có khả năng như vậy, tương lai Quân Nhã cũng có thể nhờ cậy chút...”

Những lời này không có ác ý, ít nhất là khen nàng giỏi giang, nhưng nàng nghe vào, kỳ thực vẫn đau xót.

Trong mắt người ngoài, từ ngày nàng được thu dưỡng liền mất đi quyền lựa chọn, nếu nàng biểu hiện không tốt, hiện tại những lời đàm tiếu bêu xấu sẽ không thiếu.

Cho tới nay đều là như thế...

Giá trị tồn tại của nàng, chỉ vì Phản Quân Nhã.

Nàng biết không phải là lỗi của hấn. Nhưng mà... nhưng mà không có cách nào không oán hận.

“Ngươi dựa vào cái gì mà vui vẻ như vậy?” Nàng giận chó đánh mèo, dùng tay niết hai má của hấn. Mỗi ngày đều quá ư là vô tư, áp lực đều để vai nàng không, thật không công bằng, tức chết đi được!

Hấn cứ nghĩ nàng đang ngoạn chơi đùa với hấn, nâng lên môi bị vịn vẹo cười ha hả không ngừng, thân thủ ôm nàng. “Yến Yến, Yến Yến!”

“Kêu la cái gì!” Tay nàng ngăn cản hấn, bắt đắc dĩ hấn ôm nàng quá nhanh, môi cười của hấn hướng đến môi nàng. Hôn tới. Nàng bị hành động của hấn làm cho kinh ngạc sửng sốt, một hồi lâu không có phản ứng.

Hấn hoàn toàn không bị phản ứng đầu gối của nàng ảnh hưởng, hoàn toàn thích thú, hút môi nàng phát ra tiếng, nàng không thể không hoài nghi, hấn đem môi nàng trở thành ốc hấp.

Cuối cùng, còn tiền thêm một bước là đem đầu lưỡi vọt đi vào... (muanho: aaa... che mắt lại. PQN: xem hết rồi còn che cái gì! TTY: *ngượng ngùng, đỏ mặt* tại anh hết đó).

Hỗn trưởng! (đồ đều đó)

Nàng tức giận đẩy hẳn ra, từ trước đến giờ không có đánh ra một quyền, nhưng hôm nay nàng không do dự tung một quyền vào thẳng khuôn mặt ngây ngô tuấn mỹ của hắn.

Một quyền, đánh thực mạnh.

Hắn ngã trở lại giường, không tới ba giây liền truyền tới nho nhỏ tiếng ngáy, phân biệt không rõ đến tột cùng là ngủ say hay mê man. Tiết Thụ Yến quả thực phải há hốc mồm.

Thần kinh của hắn không có cảm nhận sâu sắc gì sao?

Cực kỳ tức giận cả một đêm, thẳng đến hừng đông vẫn chưa nguôi giận, không muốn thấy tên nát rượu khốn kiếp kia. Sớm ra cửa tới trường. Dù đã sớm xác định chí nguyện (chí hướng + nguyện vọng), mỗi ngày nàng vẫn tới trường đi học. Phần Quân Nhã đã sớm dậy, trừ bỏ đầu đau như muốn nứt ra, hai má hắn cũng đau đớn khiến cho hắn nghi hoặc, rửa mặt rồi soi gương, chỉ thấy má trái sưng lên một khối.

Khi xuống lầu, trên bàn đã có bữa sáng, cùng với một quả trứng luộc. Hắn biết đó là do Tiết Thụ Yến chuẩn bị, nàng luôn thức dậy sớm nhất, trước tiên thay cả nhà chuẩn bị tốt bữa sáng, Phần mẹ thường nói nàng vừa thân thiết vừa hiểu chuyện.

Nhưng là đôi khi, hắn thấy thực hoang mang nghĩ. Nàng mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, sẽ không mệt mỏi sao? Nhất là mùa đông, người bình thường luôn muốn ở lý trong ổ chăn ấm áp thêm một chút.

Nhưng là nàng sẽ không, mỗi ngày trừ chuẩn bị bữa sáng. Nàng còn hỗ trợ làm gia sư, sau đó, còn có thời gian thì đọc các loại sách tham khảo. Có khi hắn cảm thấy được, nàng cố gắng biểu hiện hoàn mỹ trước mặt mọi người hay sao?

Hỏi nàng vì sao lại phải quật cường như vậy?

Lúc ấy nàng chỉ cười, với biểu tình phức tạp, hắn không thể quên được biểu tình ấy. Nàng còn nhẹ nhàng nói một câu: “Sao không ăn thịt nhừ?” Sau đó, cái gì nàng cũng không nói nữa. Những lời này đối với hắn quá thâm ảo, vì thế, hắn đành phải tra từ điển, bởi vì đối với hắn, lời nói của Thụ Yến, hắn không muốn để cho người khác biết, cho nên không thể hỏi người khác. Cuối cùng cũng tìm được điển cố thể hiện ý nghĩa của câu nói đó.

Nói cách khác, nàng dùng ý ẩn dụ, ý hắn giống Tần Huệ đế, không nhìn được khó khăn nhân gian sao?

Đó là lần đầu tiên, hắn mơ hồ phát giác, nàng tựa hồ không biểu hiện ra ngoài nụ cười chân thực.

Sau đó, có đôi khi, hắn giành rồi giường trước nàng, giúp cả nhà mua bữa sáng. Bất quá, thường thường hắn không thắng được nàng. Mọi người thì vẫn làm biếng vậy thôi, thấy hắn mỗi ngày chăm chỉ nhu thuận như vậy thật sự rất khó...

Trên bàn cơm hé ra tờ giấy, đơn giản viết mấy dòng chữ:

Trứng luộc dùng để xoa mặt tiêu sưng.

Cho nên, nàng vẫn thực quan tâm hắn mà.

Yến Yến nhà hắn chính là như vậy, bên ngoài sắc bén, bên trong ngọt ngào, thật đáng yêu.

Hắn đắc ý cười hắc hắc. Khuôn mặt thực hạnh phúc, đem trứng luộc ăn luôn. (muanho: em cướp. PQN: thử xem *lừ* và *lừ*).

“Ngươi ngày hôm qua vụng trộm đánh ta sao?” Cây lau nhà đang di chuyển, bất thành linh một đôi chân to dừng tại phí trước. Nàng dừng lại động tác, tránh đi cái người quấy nhiễu nàng, lau sang bên trái tiếp tục lau.

“Đề ý ta, đề ý ta, đề ý ta một chút thôi mà!” Đứng là âm hồn bất tán, người nào đó phi thường cố chấp làm phiền nàng. Tiết Thụ Yến mặt không chút thay đổi, quay về phía hắn: “Ta lau ở đây.”

“Ta giúp ngươi lau, người sẽ trả lời ta?” Một tay hắn đoạt lấy cây lau, tùy ý lau lau hai cái, báo cáo kết quả công tác, đã xong, kết thúc công việc!

“Phần Quân Nhã, ngươi không cần quấy nhiễu ta. Nàng đoạt lại, tiếp tục lau, tặng kèm là một cái trừng mắt.

Hắn run lên hai cái, thực sự tiếp thu đầy đủ khôn mặt mẹ kế của nàng.

“Vậy ngươi vì cái gì mà muốn đánh ta?” Buổi sáng không chờ hắn đã đi tới trường học. Trở về thì biểu lộ khuôn mặt sát khí cho hắn xem, người mù cũng biết là nàng đang tức giận. Nếu hắn không hỏi cho rõ ràng, tột cùng hắn đã làm gì mà chọc giận tới nàng, hắn sẽ chết không thể nhắm mắt a!

“Ngươi còn dám hỏi?” Không đề cập tới thì không sao, nhắc tới thì nàng càng phát hỏa. Nàng cắn răng, nói bằng giọng căm phẫn: “Ngươi không biết

ngươi đã làm ra chuyện tốt gì sao?”

“Không biết.” Đáp rất kiên quyết.

“Ngươi, đã, hôn, ta!”

“A?”

Còn a? Biểu tình này càng làm cho nàng phát hỏa.

“Đó là nụ hôn đầu tiên của ta. Cả đời có như vậy một lần, cứ nhiên bị ngươi tùy tiện đoạt đi. Còn đem đầu lưỡi vói vào trong, ngươi có biết hay không, lúc đó ngươi vừa hôn xong, thật là siêu cấp mất vệ sinh! Có ai có nụ hôn đầu tiên hội buồn cười bị thương như vậy aa...” Tuyệt đối không thể tha thứ! Tiết Thư Yên càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy tối hôm qua đánh hấn một quyền thật tiện nghi cho hấn, nhịn không được bổ sung thêm một quyền.

“Ngô!” Phàn Quân Nhã không trốn cũng không tránh, ngoan ngoãn nhận nắm đấm của nàng.

“Cho nên... trọng điểm là ta không nên hôn xong, sau đó hôn ngươi sao?” Hấn nghe xong hiểu rõ.

Ngô, quả thật mệt rất lớn.

Kia cũng là nụ hôn đầu tiên của hấn. Hấn cũng muốn nó diễn ra thật ngọt ngào lãng mạn. Trong một buổi tối ngọt ngào, thấp nền thật lãng mạn... Nhưng kết quả lại một điểm ấn tượng đều không có, hoàn toàn trống trơn.

Tiết Thư Yên sùng sốt. Nàng giận hấn “tùy tiện làm” đoạt đi nụ hôn đầu tiên của nàng, mà không phải do người đoạt đi nụ hôn đầu là hấn, cho nên tức giận thôi.

Những lời này, có phải là lý giải cho sự tức giận của nàng không?

Nghe hấn nhắc tới, nàng mới giật mình phát giác. Nàng từ đầu tới cuối, chưa từng nghĩ ảo não khi nụ hôn đầu tiên bị hủy trong tay hấn.

“Kia... Lần sau, ta nhất định sẽ đánh răng sạch sẽ rồi mới hôn ngươi, ngươi không cần... ai... đừng!” Đột nhiên gặp công kích, hấn che đầu ngón chân, đau tới khóc thét.

“Ta lại nói sai rồi sao?” Biểu tình đủ ai oán.

“Ta đang lau nhà, đừng chắn đường.” Nàng phụng phịu, cố gắng không thể hiện cảm xúc.

“Ta lau, ta lau, ngươi nghỉ ngơi là tốt rồi.” Cả đời cho tới bây giờ, không nghĩ cần gia sư, cũng chỉ vì lấy lòng nàng, hấn mới nhu thuận như vậy.

Nàng bị hấn ấn ngồi trên ghế sofa, tay hấn cầm cây lau nhà, nhìn hấn thật sự lau dọn, tuyệt không qua loa làm việc. Vốn đang là khuôn mặt mẹ kén, đáy mắt nàng cũng từ từ biểu lộ tia mềm mại. Hấn lau thật sự, mỗi một tác sần nhà cũng không buông tha. Vì hấn biết nếu hấn không lau sạch sẽ, nàng sẽ lau lại một lần.

“Ô, con ta như vậy mà ngoan nha, trời nổi gió rồi chẳng.” Phàn mẹ mua đồ ăn trở về, mở miệng trêu chọc hấn vài câu, mang đồ ăn tiến vào phòng bếp.

Tiết Thư Yên chạy nhanh tiến lên hỗ trợ chọn đồ ăn, chuẩn bị bữa tối.

“Vẫn chỉ có con mới chế ngự được nó.” Phàn mẹ đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, nói một câu như vậy.

Rửa đồ ăn một chút, nàng âm thầm suy nghĩ hàm nghĩa lời này.

“Ta không có ý tứ khác. Quân Nhã, ngay cả ta đều không quản được hấn. Bất quá hấn lại nghe lời con nói. Con có lực ảnh hưởng rất lớn đối với hấn, cho nên ta nghĩ, nếu có thể, con hãy quản giáo nó giúp ta nhé! Đứa nhỏ này, bây giờ, ta thật sự không biết làm gì cho nó mới tốt.”

“A di, Quân Nhã không xấu...” Nàng nhịn không được thay hấn biện giải.

“Ta không nói nó phá hư, ta lo lắng chính là, nó không có tâm tư vươn lên tiến bộ.”

Đứa nhỏ là nàng sinh, nàng như thế nào lại không biết? Quân Nhã bản tính tốt, chính là tính tình quá trẻ con, mãi không lớn. Cũng không tính là khuyết điểm, nhưng với tính tình như vậy, tương lai làm sao sống được trong xã hội. Hấn không có khát vọng lý tưởng quá lớn, qua một ngày liền một ngày, không vì tương lai của mình tính toán. Là mẹ của hấn, thực lo lắng a. Bất đắc dĩ, đánh hấn, hấn cũng không sợ, mắng cũng bất động. Phàn mẹ thực sự cũng không có cách nào.

“Nếu con làm được, thay a đi khoan dung cho hấn nhiều chút, có thể chứ?”

A di đã mở miệng, nàng có thể nói không sao?

Nàng gật đầu, ghi nhớ nhắc nhở trầm trọng này.

Một câu “khoan dung”, có thể có phạm vi rất lớn

Muốn dùng phương thức khoan dung như thế nào đây? Khoan dung tới trình độ nào? Ai cũng không thể nói rõ.

A di giao cho nàng trọng trách trầm trọng như vậy, nàng phải làm sao đây?

Thẳng thắn mà nói, kỳ thật, nàng cũng không chán ghét cá tính của hắn, tuy rằng ngang bướng chút, hay chơi đùa linh tinh. Nhưng hắn là người có tính tình thực chân thật, khi nàng tâm tình không tốt, luôn cố gắng bám nàng, chọc nàng cười. Nếu có thể, nàng cũng không muốn tiếp tục thay đổi hắn, phủ hù sự vui vẻ, tính tình không lo âu của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhưng mà chấm 1

Phàn Quân Nhã khi còn đi học, lần đầu tiên được nhận giấy khen, đại khái cũng nhờ tính chăm chỉ, mà công lao to lớn phải kể đến Tiết Thư Yên. Hắn một mực kiên trì mỗi ngày muốn chờ nàng đi học, bất quá, như vậy có cảm giác như bảo vệ bà xã (#HC: lại đây coi anh này hoang tưởng nè bà con), muốn chứng tỏ cho nàng thấy mình là nam nhân có trách nhiệm, cho dù là mùa đông, hắn cũng dứt khoát cự tuyệt chăn bông mê hoặc, bất chấp mưa gió, mười năm như một, ngay cả chính hắn đều rất nhanh bị chính mình quyết tâm làm cho cảm động[HC: em chỉ biết cầm nín khi nghe tiếng anh nói ~.~]

Nhưng mà, Tiết Thư Yên lại không nghĩ như vậy...

Từ trên yên sau xe đạp bước xuống, nàng bước tới cổng trường vẫn không quên cảnh cáo hắn: "Ta biết hôm nay ngươi thi giữa kỳ, cố gắng làm bài cho ta, không cho phép ngủ, không cho phép cầu thần linh, không cho phép quăng đồng xu, nếu còn viết những câu đại loại như " đại tiện đương nhiên rất thoải" làm quái đáp án, trở về a di không giáo huấn ngươi, ta cũng sẽ tự mình giáo huấn ngươi".

Hắn mếu máo: " Đã biết! " .

Yên Yên càng lúc càng không đáng yêu, suốt ngày huấn Đông huấn Tây, đối với hắn thật khắc nghiệt. Nhưng có lẽ nhờ nàng bức bách, ép buộc hắn không ngừng học, thành tích của hắn cũng dần dần có tiến bộ, thành tích đạt điểm hàng đơn vị ngày càng ít đi.

Ngược lại, người luôn luôn biểu hiện hoàn mỹ như nàng, lại ở kì thi quan trọng cuối năm mắc phải sai lầm, có lẽ là điền đáp án sai vị trí, khi máy chấm bài, liền xuất hiện kết quả một chút cũng không có tính người!!!!

Kết quả như vậy, đối với Tiết Thư Yên thành tích học tập từ trước đến nay thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ vấp ngã mà nói, là đã kích phi thường nặng, hơn nữa tất cả mọi người đối với nàng kì vọng rất lớn.

Nàng thật khổ sở, nhìn đến ánh mắt thương tiếc của Phàn thúc thúc cùng Phàn a di, tự trách chính mình làm cho họ thất vọng rồi.

Phàn Quân Nhã kì thật không hiểu lắm. Bất quá chỉ là điểm số thôi, sống không mang theo, chết càng không thể mang theo, việc gì phải để ý? Cho dù là mắc phải sai lầm, thành tích của nàng vẫn là tốt lắm nha, ít nhất hắn thi một trăm năm đều không đỗ được.

Bất quá hắn nhìn ra được, mấy ngày nay tâm tình của nàng thật sự rất kém, ngay cả ba bữa đều ăn không nhiều lắm. Hắn lúc ấy cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ nhiên ở sân nhà đốt pháo hoa, hét to gọi nàng ra xem. Nàng đẩy cửa sổ ra thì thấy trước mắt khói lửa bầy màu nở rộ.

Hắn dặc ý nhìn về phía nàng khoe công : " Đẹp không? " .

Đây chính là tiêu hết tiền tiêu vật tháng này của hắn đòi lấy. Bất quá, "nhạc cực tất nhiên sinh bi" (đại khái câu này nghĩa là nhạc hay thì sinh ra bi thương), một cây pháo hoa từ trên cao, bay đến cửa sổ Phàn a di, còn thiêu hủy Hoàng Kim cát (tạm thời không biết là cái gì... ai biết góp ý mình sửa nhé :-() cùng một chậu lan Hồ Điệp mà a di thích nhất.

Và kết cục có lẽ ai cũng biết.

Hắn thiếu chút nữa bị đánh nát mộng.

" A, nhẹ một chút, nhẹ một chút " .

Đến nửa đêm hắn cơ hồ là trải qua âm thanh khóc thét.

"Xứng đáng! ngươi không có việc gì làm lại đi phóng hỏa". A di lần này xuống tay thật nặng, nàng một bên thoa thuốc mỡ, một bên thay hắn xoa dịu, miệng mắng, tay lại không tự chủ chậm lại một chút.

Hắn không thể một ngày an phận, không gây chuyện được sao?

"Cái gì phóng hỏa? là đốt pháo hoa! Ta nhìn người tâm tình thật tốt đi..."Lắm bữa thanh âm mơ hồ, nàng nghe được, ánh mắt trở nên nhu hòa, khiến trách:" Đầu heo!"

Ngữ điệu kèm theo tia dịu dàng không dễ dàng nhận ra, chỉ tiếc nam nhân bận ghé vào giường oa oa kêu đau không phát hiện được.

Đây là chuyện khi nàng mười tám, hắn mười bốn tuổi.

Sau này, lúc nàng lên đại học, hắn vẫn như cũ kiên trì đưa đón nàng đi học.

Nàng thủy chung không để cho bất kì ai biết, kì thật nàng có thể học ở một trường học tốt hơn, nhưng nàng không chút do dự chọn trường gần nhà nhất.

Nàng không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thanh âm tình tứ như hoa, nàng dung mạo bình thường, giống như đoá linh lan bé nhỏ trong um tùm rừng lá, không có vẻ đẹp tuyệt mỹ nhưng tươi mát làm cho người dừng chân lưu luyến.

Người quan trọng nhất trong lòng nàng là ai? Phan Quân nhĩ đến nay đều không dám hỏi. Chỉ biết ngày đó hắn đạp xe đón nàng tan học, nhìn nàng cùng nam sinh khác nói chuyện với nhau, đứng cách đó một khoảng, hắn nghe không rõ ràng lắm bọn họ đang nói cái gì, nhưng hắn biết, nam sinh này rất ân cần, theo đuổi nàng,

Hắn chỉ có thể trong lòng cấp bách hy vọng, mỗi ngày buổi tối đều cầu nguyện nàng đừng động tâm.

"Chờ người đủ 18 tuổi nói sau"

Lúc trước từng hỏi qua nàng rất nhiều lần, có một lần nàng bị hắn hỏi đến phiền, chỉ đáp lại ngắn gọn một câu như vậy.

Trong mắt nàng, hắn vẫn là trẻ con, cũng không đem lời hắn nói để trong lòng, nhưng hắn thích nàng, điểm này là hắn thực nghiêm túc.

Cho nên hắn chỉ có thể chờ, chờ đến khi 18 tuổi, nàng thừa nhận hắn đã trưởng thành.

Trước 18 tuổi, không thể hướng nàng nói rõ, muốn theo đuổi nàng, chờ sau khi đủ 18 tuổi mới có thể theo đuổi nàng.

Ba tháng, chỉ cần đợi 3 tháng nữa là tốt rồi, Yên Yên trăm ngàn lần đừng nhận lời người khác a.

Hắn không hiểu bọn họ đến tột cùng là nói đến chuyện gì, Yên Yên đột nhiên tính tình bùng nổ, một quyền đánh tới.

Hắn chính là há hốc mồm.

Trong trí nhớ, nàng luôn là cư xử lễ độ, nhẫn nhịn, tiến lùi thỏa đáng, suy nghĩ thành thực, ôn trọng, người lớn đều khen nàng nhu thuận, thực nữ, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nàng đối với ai không khống chế được tức giận, trước nay cũng chỉ đối với hắn hung dữ mà thôi... Người kia đến tột cùng là nói gì với nàng, làm cho nàng tức giận đến như vậy?

Nàng hướng cửa lớn bước đến, ngồi lên yên sau xe máy, cũng không nói rõ nguyên nhân vì sao, phụng phịu bảo hắn: "Về nhà!".

"Nha". Sắc mặt nàng rất khó coi, Phan Quân Nhĩ bị nàng nhiều năm tới luyện sớm đã biết nhìn mặt mà thăm dò ý tứ, lúc này mà mở miệng hỏi chỉ sợ lại nổi lên phong ba bão táp, nên hắn cái gì cũng không dám hỏi, vội đầu chạy xe là được rồi.

"Chờ một chút, đi biển". Nàng đột nhiên yêu cầu. Hắn biết, Yên Yên chỉ cần tâm trạng không tốt, sẽ muốn ra biển ngồi một chút. Xem ra tâm tình nàng thực sự rất tệ đi.

Hắn dừng xe ở gần biển, nàng một mình bước xuống, cuốc bộ dọc bờ biển.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi, không có phiền đến nàng.

Nửa giờ sau, nàng chậm rãi trở lại, thoát nhìn, tâm tình đã bình tĩnh hơn rất nhiều, vừa mở miệng lại là một câu: "Người lại trộm chạy xe máy."

Chưa đủ 18 tuổi, không thể lấy xe máy. Nàng đã nói qua rất nhiều lần.

Mười tám tuổi thật quan trọng như vậy sao? Có phải hay không chưa đủ 18 tuổi mọi hành vi đều bị phủ định? Trước 18 tuổi toàn bộ là phê phán sao?

Hắn không phục, 18 tuổi, rốt cuộc là căn cứ vào đâu!

Nếu là trước kia hắn còn có thể ngoan ngoãn chấp nhận, yên lặng chờ đợi, không cùng nàng tranh luận, nhưng là hiện tại quân địch theo đuổi nàng ngày một nhiều, trễ ba tháng, có lẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời ... (nghiêm trọng quá)

"Yên Yên, kia nam sinh theo đuổi người..."

Lời chưa nói hết đã bị ánh mắt nóng hừng hực của nàng trừng : " Ai nói cho người biết là hắn theo đuổi ta?"

"Nhìn thấy được nha..."

"Không có chuyện đó" nàng lần nữa đánh gãy lời hắn.

"Nha" Hắn không hiểu Yến Yến vì sao muốn phủ nhận, nhưng nếu nàng đã nói như vậy, hắn cứ việc nghe như vậy thôi. "Vậy ngươi vì sao muốn đánh hắn? Hắn khi dễ ngươi sao?"

Nếu như đúng là vậy, tuyệt đối không thể tha thứ.

Hắn sợ nàng chịu ủy khuất, bị thương tổn lại không nói ra.

"Yến Yến cứ nói, ta thay ngươi trút giận". Cảm thấy sau khi cha mẹ qua đời, nàng trở thành cô nhi, chuyện gì cũng đều tự mình gánh vác, độc lập lại quật cường, nhưng kì thật không phải như vậy, hắn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, nàng chịu ủy khuất, nhất định hắn sẽ là người để nàng dựa vào, nàng đến khi nào mới có thể nhận ra đây?

"Ai nói hắn khi dễ ta?" Nàng kì quái liếc hắn một cái.

"không động tay động chân?"

"Không"

"Không bị người kia ôm loạn?"

Nàng xem thường nhìn hắn. Loại chuyện này không phải đều chỉ có Phan đại thiếu hắn làm thôi sao? Hắn không nên "suy bụng ta ra bụng người" như vậy đi.

"Không bị lừa uống thuốc mê, chụp ảnh nhạy cảm, làm uy hiếp ngươi chứ?". Hắn lo lắng hỏi nàng.

"Ngươi nếu muốn chết thì tiếp tục nói!"

Thanh âm cảnh cáo làm cho Phan Quân Nhã thở dài nhẹ nhõm. Ít nhất hắn có thể xác thực nàng không bị người kia làm ra cái loại chuyện tổn thương thể xác lẫn tinh thần không thể bù đắp.

"Vậy ruột cuộc ngươi vì sao đánh hắn?". Căn cứ vào hiểu biết của hắn đối với nàng, nếu không phải là không thể nhịn được nữa, chạm đến cực hạn của nàng, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng trước mặt người ngoài biểu hiện hành vi không khống chế được.

"Còn không phải đều là vì ngươi!"

"Ta?" Hắn làm sao?

"Không có việc gì." Nàng ngồi lên yên sau xe máy. "Về nhà đi."

"Ta rốt cuộc làm sao?"

"Ngươi nếu như cố gắng một chút thì sẽ không có việc gì"

Lại nữa rồi, Yến Yến càng ngày càng giống mẹ, nói ba câu đều là bài vở cùng bài tập. Vì sao nhất định phải là đi học thì mới có tương lai? Hắn mới không thích đi học! Hắn còn tưởng, nàng chấp nhận hắn, giống như lúc trước, mỉm cười khi nhìn thấy bài thi hài hước của hắn, sẽ không lấy thành tích đi đánh giá tương lai của một người, nhưng là mấy năm qua, nàng càng lúc càng ít đối với hắn mỉm cười, luôn bắt hắn đọc sách, hắn thật sự không thích như vậy...

Sáng sớm tỉnh lại, mí mắt giật không ngừng. Phan Quân Nhã xoa xoa mắt. Hắn không phải là một kẻ mê tín, nhưng là mí mắt giật liên hồi như vậy khiến cho hắn trong lòng có một chút kỳ quái không được tự nhiên.

Giai đoạn đầu, hắn muốn tham gia hoạt động trại hè do trường tổ chức.

Tuy rằng hắn trong việc học không có biểu hiện gì tốt, nhưng ở sinh hoạt đoàn thể thì biểu hiện rất ư là "chói mắt", nào là hướng dẫn, lên kế hoạch hoạt động... thầy giáo mỗi học kỳ đều khen hắn "Người lãnh đạo sôi nổi nhất!" (do tài hèn sức mọn nên chỗ này Huyền chém nha.) Xem như là chút ưu điểm nhỏ nhoi của hắn đi. Vì thế hắn tích cực tham gia hoạt động ngoại khóa, dành lấy chút công lao, lời khen để bù lại sự nghiệp học hành gây bút của mình, nếu không ngay cả hắn cũng cảm thấy chính mình vô dụng đi. Mới không nghĩ, vất vả chờ đến mười tám tuổi, lại chết "bất đắc kì tử" ở trại hè, quả thực người tính không bằng trời tính.

Chờ đợi ngày này thật lâu, hắn như thế nào cũng không cam tâm, sáng sớm liền viết hơn mười tờ giấy, từng tờ dán ở những nơi nàng thường nhìn đến hoặc đi qua.

Rất nhanh hắn gần đủ mười tám tuổi, chỉ sớm hai ngày, hắn cho rằng Yến Yến hắn là sẽ không cùng hắn so đo đi.

Hắn thực sự không cách nào chờ thêm một tuần nữa, gần đây không hiểu sao luôn cảm thấy trong lòng bất an, mí mắt giật nhiều lần, có gì đó sợ hãi, hoảng chi quân địch khắp nơi theo đuổi nàng, bảy ngày không được nhìn thấy nàng, ai biết được sẽ có cái gì thay đổi, ngộ nhờ sau một tuần hắn trở về, nghênh đón hắn là tin tức nàng kết giao bạn trai, hắn nhất định sẽ khóc đổ Trường Thành (Vạn lý trường thành).

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất giúp người trong nhà mua bữa sáng, trở về, mẹ nói nàng đã ra ngoài.

Hắn biểu tình thật buồn.

Rõ ràng đã kêu nàng chờ hắn, nàng lại cố ý làm như không biết! Nếu rời nhà sớm, không có việc gấp, Yên Yên nhất định sẽ ngồi ở McDonald một lúc, uống cà phê và xem tạp chí. May mắn, hắn ở vị trí gần cửa sổ tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Không dám đi qua quấy rầy nàng, ngày hôm qua thông báo hắn gian lận trong kỳ thi học kỳ, bị nàng bắt gặp, cả buổi tối nàng bày ra bộ mặt khó coi cho hắn nhìn, hoàn toàn không nghe lời giải thích của hắn.

Mất thấy nàng đang xem đến mục giải trí trên tờ " Kinh tế và Tài chính ", do dự nửa ngày, hắn vẫn là rút điện thoại ra thử vận may.

Nàng cúi đầu nhìn xuống tin nhắn, đóng lại tạp chí, đứng dậy ra ngoài.

" Không phải là nên đến trường sao? Tới nơi này làm gì?"

" Ngươi... còn chưa hết giận?" Bày ra khuôn mặt mẹ kế, xem ra là chưa hết giận rồi.

" Ngươi cũng biết đã làm ra chuyện khiến ta tức giận? Vậy sao còn muốn làm? Ngươi cho là thi đỗ tốt một chút ta cùng adi sẽ vui vẻ hơn sao? Ngươi rút cuộc đến khi nào mới có thể trưởng thành một chút! Luôn làm theo ý mình, muốn như thế nào liền làm như vậy, giống một đứa nhỏ mãi không lớn, a đi đã có tuổi, ngươi còn muốn làm cho đi bận tâm bao lâu?"

Phàn Quân Nhã bị mắng thật sự ủy khuất. " cũng không phải là ta muốn gian lận, người khác cứng rắn đưa bài qua cho ta !" Hắn còn chưa kịp cự tuyệt, đã bị giám khảo bắt, thật sự đủ xui xẻo.

“ Tốt nhất là có một người nhiệt tình như ngươi nói”.

“Thật sự! nữ nhân kia là háo sắc, theo đuổi ta từ lâu, mới có thể” Xong đời! Lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn chỉ biết mình lỡ lời rồi.

Tuy rằng hắn biết Yên Yên sẽ không vì hắn mà ghen, bắt quá cái loại đào hoa thói nát này, nói ra cũng không có gì hay ho, chỉ biết như vậy càng làm cho nàng thêm chắc chắn hắn thật sự đã làm ra thật nhiều chuyện phiền toái mà thôi.

“ Cũng đúng, vận đào hoa thực vượng nha”

Thăm, biểu tình quả nhiên càng khó xem.

“ Cũng không phải ta đi trêu chọc nữ nhân đó, chính nàng muốn đến gần ta, ta không có biện pháp.” Hắn ăn nói khép nhẹ nhàng giật giật góc áo của nàng.” Thực xin lỗi, Yên Yên, không nên tức giận!”

" Nói xin lỗi với ta làm chi? Tìm a đi nói đi" Vì thư thông báo hắn gian lận thi học kỳ, a đi tối hôm qua tức giận đến mất ngủ, nàng còn tưởng a đi sẽ tức giận đến bóp chết hắn.

"Vương, bát, đản ! "

" Đau, đau, đau" Hắn bởi vì cánh tay bị nàng " ngược đãi" mà luôn miệng kêu đau"

"Xứng đáng!" Nàng tức giận còn chưa tiêu, chính hắn muốn tới chịu chết, còn trách ai? Tay hắn bị nắm đến nước mắt lưng tròng, ai oán nói: " Cho nên hôm nay không thể cùng ngươi nói chuyện sao?"

Có ai nói chuyện trong trường hợp thể thảm như hắn không? Hắn cũng thật hoài nghi chính mình sau khi nói ra cũng lại bị nàng đánh cho thành đầu heo đi, nhưng là...

" Yên Yên, anh thích em"

Binh sĩ Phàn Quân Nhã phi thường dũng cảm, tuyệt không sợ chết!

"....." Hắn thật sự là không biết xem hoàn cảnh để nói chuyện mà, đúng không?

Đối mặt với " binh sĩ" kiêm tên ngọc Phàn Quân Nhã, Tiết Thư Yên hoàn toàn không biết nói gì.

Thấy nàng trầm mặc, nghĩ đến nàng không có nghe rõ, Phàn Quân Nhã lập lại: "Anh thích..."

" Ngươi thật sự rất muốn bị ta đánh có phải không?" Tình huống trước mắt, hắn còn hi vọng nàng như thế nào hưởng ứng hắn đây?

" Không phải, anh là muốn nghe câu trả lời của em "

Anh - em? Hừ! Nếu hấn còn chưa thức thời, nàng cũng không khách khí!

"Cảm ơn, đây là vinh hạnh của em." Nói xong, giọng điệu lập tức thay đổi: "Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói với ngươi như vậy sao?" Nghĩ cũng đừng nghĩ!

"Nhưng là ngươi nói ta đủ mười tám tuổi là có thể theo đuổi ngươi, chỉ thiếu hai ngày mà thôi, không cần so đo như vậy!"

"Mười tám tuổi đại biểu người trưởng thành, có thể vì lời nói của chính mình chịu trách nhiệm, ngươi có thể sao? Trọng điểm ở đây không phải là tuổi, mà là ngươi cần bản không trưởng thành! Một đứa trẻ, không có tư cách nói với ta những lời như thế. Ngẫm lại chính ngươi sở sở vì, ngươi có thể cho ta cái gì? Dựa vào đâu muốn ta đáp lại ngươi? Ngày nào đó ngươi có thể xác định rõ cuộc sống của mình, tự trưởng thành thực một chút, giống một người đàn ông trưởng thành một chút, làm cho a di không bận tâm ngươi nữa, ta sẽ thừa nhận ngươi trưởng thành!"

Cho nên hiện tại... là bị cự tuyệt sao?

Tuy rằng không giống như mong muốn, bất quá vẫn là đã kích dễ chịu.

"Ta biết ta không xứng với ngươi..." Ý tứ của nàng chính là như vậy đi? "Bằng không... ngươi có thể hay không chờ ta?"

Dù sao vẫn nên cho hấn thời gian cố gắng nha, chờ hấn trở thành người đàn ông thành thực, có thể cho nàng đảm bảo, cho nàng dựa vào. Nhưng mà trước đó, nàng không cần cho người khác theo đuổi có được không?

"....."

Đội không được câu trả lời của nàng, hấn chính là sờ sờ cái mũi, xoay người tránh ra.

Hấn còn muốn đến tập trung tại trường học, chuẩn bị tiệc tối, sau đó chuẩn bị hai chân về nhà cho mẹ phạt quỳ.

Phạt quỳ cũng không có gì, nhưng Yến Yến mới vừa nói hấn phải có ý thức trách nhiệm, giống người đàn ông trưởng thành một chút, hấn là không thể để phát sinh chuyện bị mẹ rượt đánh, làm cho nàng càng thêm cảm thấy hấn giống như một nam sinh vô dụng.

Trong trí nhớ, từ trước đến nay hấn luôn là vẻ mặt tươi cười, rất ít thấy hấn biểu tình ủ rũ như hôm nay... Tiết Thư Yến nhìn thấy, ngực không tự giác cảm thấy đau.

Nàng có phải hay không —— lời nói trong lúc tức giận thương tổn hấn?

Không có cách nào, ngày thường chưa từng cho hấn sắc mặt tốt, trong khoảng thời gian ngắn muốn nàng thay đổi thực sự có khó khăn.

Một chiếc xe đạp tốc độ kinh người phóng đi, cùng xe hai bên đường luống lách, làm cho nam sinh đang qua đường té ngã ngồi, mặt ngây ngốc.

Tiết Thư Yến mất thấy một màn như vậy "Phàn Quân Nhã, ngươi dừng lại cho ta!"

Đưa ra chân trái trụ giữa không trung, hấn làm ra tư thế buồn cười Kim Kê Độc Lập * Huyền không biết này là tư thế gì ^^ Bạn nào biết góp ý cho mình nhé!

Hấn dám lấy an toàn chính mình ra đùa giỡn a!

Tiết Thư Yến cố gắng nhịn xuống lo lắng cùng buồn cười, từng hấn: "Ngươi là đi đường cái dạng nào sao?"

"Nhưng là ta sẽ đến muộn!"

"Câm miệng!" Nàng đem tờ giấy nhét vào lòng bàn tay hấn "Nhớ rõ đến nơi gọi điện báo bình an".

"Nha" Yến Yến chính là như vậy, mắng chửi hấn nhưng trong lòng vẫn thực quan tâm hấn.

Khuôn mặt hấn tràn đầy tươi cười sáng lạn, phóng xe đạp, rồi đi "hiện trường gây chuyện".

Tiết Thư Yến ước chừng chậm nửa nhịp sau mới kịp phản ứng.

Người này!

"Vương bát đàn!"

Trong tiếng mắng chửi, lại hàm chứa một tia dịu dàng ngay chính bản thân nàng cũng không nhận ra.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Cuối cùng, Phan Quân Nhã vẫn không tham gia trại hè.

11:34 Tiết Thư Yên nhận được tin, vội vàng chạy đến bệnh viện thì đã thấy Phan Quân Nhã gương mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc, đứng bất động trước cửa phòng cấp cứu.

"Tiết tiểu thư?". Tiếng nói của bác sỹ kéo trở về thần trí của cô.

"Bệnh nhân kiên trì muốn gặp cô"

Tiết Thư Yên lúc này mới ngừng nhìn đến Phan Quân Nhã, bước nhanh vào phòng bệnh.

Cô không hiểu rốt cuộc là sức mạnh nào khiến cho đi Phan chống cự đội cô, có lẽ chính là sức mạnh tình yêu của người mẹ dành cho con trai cùng với nỗi nhớ.

"Đi đem Quân Nhã... giao cho con. Nếu, con đối với Quân Nhã không có ý tứ kia.... ít nhất.... xin con, thay đi chăm sóc Quân Nhã đến khi có thể ... tự lập..." Cô gật đầu, lúc này ỉ ới yên tâm nhắm mắt lại. Cô cố nhìn không có nước mắt rơi xuống, thay người có công nuôi dưỡng nàng bấy lâu nay, phủ lên vãi trắng, nhẹ nhàng bước đến người đang ở phía cuối giường khóc rống - Phan Quân Nhã.

"Quân Nhã"

Hắn tựa hồ không nghe thấy.

"Quân Nhã, là tôi"

Hắn nâng mắt lên, ánh mắt vô định.

Cô đưa tay, an ủi khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, giương cánh tay, ôm lấy hắn: "Quân Nhã, đừng sợ"

Giống như lúc trước, che chở hắn trong lòng ngực ấm áp.

Hắn rút cuộc suy sụp, ở trong lòng cô mặc cho nước mắt tuôn trào, nức nở nghẹn ngào.

Mãi đến sau này cô mới biết, Phan Quân Nhã đăng ký tham gia trại hè, lại quân vật quan trọng là Chứng Minh Thư trong cốp xe máy, đi Phan giúp hắn mang đến, sợ trễ giờ nên vượt đèn đỏ mới xảy ra chuyện.

Vì thế, Quân Nhã mới tự trách chính mình, đoạn thời gian đó, cô chưa từng thấy hắn tươi cười.

Phan mẹ sau khi ngoài ý muốn qua đời, Phan cha ngã bệnh, nguyên nhân là do bạn bè có giao tình lâu năm của ông làm ăn thất bại, bỏ trốn ra nước ngoài, để lại nợ nần, Phan cha là người đứng ra bảo đảm nên trở thành người đứng mũi chịu sào. Đã kích như vậy, làm bệnh tình ngày càng trầm trọng hơn, cũng trong năm đó, ung thư gan mà buông tay nhân gian.

Chỉ trong một năm liên tiếp an bài hậu sự cho cả cha lẫn mẹ, đối với cuộc sống vốn thuận buồn xuôi gió của Phan Quân Nhã, lần đầu tiên trải qua mà nói, là đã kích trầm trọng, trong phút chốc, hắn đối với tương lai hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn hiện tại cả ngày không nói câu nào, lại gầy đi, Tiết Thư Yên nhìn thấy đau đớn trong mắt hắn, lại không biết phải an ủi như thế nào.

Mất đi cha mẹ, cô từng trải qua, cô biết loại cảm giác cô đơn, bất lực này, đối với tương lai mờ mịt mà sợ hãi, khi đó, Phan Quân Nhã còn nhỏ, một mực bên cạnh cô, dùng lời nói ngây thơ tinh khiết của mình nói cho cô biết: "Yên Yên đừng sợ, Quân Nhã ở bên cạnh Yên Yên"

Hiện tại, trở thành cô nói những lời này.

Cô không gõ cửa, im lặng đi đến bên giường, ánh trắng xuyên thấu qua rèm cửa, làm thấy rõ người bên trong. Hắn lúc này, thời gian khó khăn liền nằm cuộn tròn ở góc giường, dùng chăn bông đem chính mình bao lại, giống như đứa bé.

Cô vén chăn bông lên, nhẹ nhàng chui vào, nằm xuống sau lưng, dán da thịt vào lưng hắn. Ôm lấy hắn. Thân thể của hắn nhẹ nhàng run lên, cũng không có lên tiếng, cũng không quay đầu lại"

"Cậu còn có tôi" Thanh âm ôn nhu, ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói.

"Lúc cha mẹ tôi qua đời, tâm trạng của tôi bây giờ cũng giống như cậu, là cậu nói, sẽ luôn luôn ở bên cạnh tôi, sẽ không để cho tôi một mình cô đơn. Hiện tại, tôi cũng vậy. Quân Nhã, tôi chỉ có cậu, cậu cũng chỉ còn lại một mình tôi, nếu muốn khóc, cũng không nên đối với tôi che giấu"

Hắn im lặng, xoay người, đem mặt vùi vào trước ngực cô, ôm chặt eo cô.

"Đừng rời khỏi tôi..." Âm thanh nghẹn ngào, tiếng nói khàn khàn yếu ớt, trong nhát mắt nín chặt lòng của cô.

Lời của dì lúc lâm chung phó thác, lúc này lại hiện lên trong đầu của cô.

Tình trạng bệnh tình của thúc thúc, dĩ nhiên đã sớm biết, cho nên mới chống đỡ đến cuối cùng chờ đợi cô, thế nào cũng phải nghe được lời đồng ý từ cô, đem đứa con trai khiến dì không yên lòng nhất phó thác cho cô, mới có thể an tâm.

Phương thức giao phó có rất nhiều loại, cô có thể chiếu cố anh, phương thức đó là làm tỷ tỷ, là thân nhân cả đời; cũng có thể làm bạn bất cứ lúc nào, hình thức đó là lên vợ lên chồng, cả đời gắn nhau.

A di không nắm chắc là cô có nguyện ý hay không, cũng chưa từng nghĩ tới việc áp chế, dùng việc trả ân dưỡng dục để miễn cưỡng cô, cho nên ngay từ đầu vẫn cầu cô thúc giục Quân Nhã, thu thập bản tính lang thang, có thể tự lập tự chủ, ... vì có thể cuối cùng anh chỉ có một mình.

Đây là tình thương yêu của mẫu thân dành cho con, tình yêu cùng vương bận.

Còn cô thì sao? Cô có nguyện ý hay không?

Trong trí nhớ từ trước tới nay của cô, anh một mực ở bên cạnh cô, từ khi cô còn nhìn thấy cả mộng của anh, cả phòng của anh, khi anh còn có bộ dáng tiểu hài từ chảy nước mũi, thẳng tới khi trưởng thành, không ít cô gái có tâm với một thiếu niên tuấn tú, mỗi giai đoạn của anh cô đều rất quen thuộc.

Cô biết anh mỗi sự việc, cũng đã thấy qua bộ dáng không hình tượng của anh, sẽ không phong hoa tuyết nguyệt- rơi vào tình cảm ôm ấp với một cô gái, nhưng mà, khi song thân ra đi, có anh; khi cười vui vẻ, có anh; khi cô đơn bất lực, có anh; ngay cả khi uể oải khổ sở, cô cũng chỉ nhớ rõ, vì để cô cười anh đã làm những trò ngu xuẩn gì, tuy rằng thật chẳng ra sao, nhưng lại làm ấm lòng cô, làm cho cô cảm nhận được sự quan tâm của anh, làm cho cô không cảm thấy cô đơn.

Giống như hiểu biết bình thường, anh cũng tham dự vào mỗi giai đoạn trọng yếu trong sinh mệnh của cô, chiếm cứ hết trong trí nhớ cùng cuộc sống quá khứ của cô, vô luận cô hồi tưởng như thế nào, đều là anh, một khi hút đi, thì sẽ chỉ còn lại là trống rỗng. Cô không thể tưởng tượng đến một ngày cô không có anh. Thẳng đến giờ khắc này, đáp án mới hiện ra rõ ràng trong đầu cô.

Cô yêu Phàn Quân Nhã.

Anh tính trẻ con, không đủ ổn trọng, nếu dựa vào ánh mắt của một cô gái kén chồng, anh sẽ không được chọn, nhưng mà, thế thì sao?

Tính tình của anh như vậy, phải, toàn bộ đều chấp nhận.

"Quân Nhã, trong lời nói của cậu ngày đó, tôi còn chưa trả lời cậu."

Anh ngẩng lên đôi mắt còn ướt át, tạm thời chú ý nghe cô nói.

"Cậu nhớ chứ?" Cô nhắc nhở anh. "Chẳng lẽ cậu muốn thu hồi?"

Theo bản năng anh lắc đầu. Thích cô, rất kiên định, cho tới bây giờ không nghĩ phải thu hồi.

"Chuyện này, câu trả lời của tôi là... Được."

"Được?"

"Đúng vậy, chúng ta ở cùng một chỗ, cậu có tôi, không phải một mình." Đôi tay dán vào khuôn mặt anh, vượt qua khóe mắt còn ướt của anh, giờ cô mới thực sự nhìn ngắm anh, dung mạo của anh thường ngày vẫn tuấn tú như vậy, không biết từ bao giờ bắt đầu, anh trở thành nam tử khiến các cô gái ái mộ.

"Tôi phải sửa lại cho đúng lời nói ngày đó. Quân Nhã, cậu không phải không có tiền đồ, cũng không phải không có thành tựu gì, hay tùy hứng làm bậy, chỉ cần là cậu làm, làm cho chính mình vui vẻ là được, những cái khác đều không quan hệ." A di đã giao phó cho cô, cô lựa chọn phương thức như vậy để xin tha thứ.

Nếu lựa chọn ở lại bên người anh, những cái anh làm không được, sẽ không lại bắt buộc anh, hãy để cô làm đi.

Có lẽ ngày sau, cô có thể bị càng nhiều lúc tức tới hộc máu, nhưng còn hơn từ vong hay mất đi, không có gì mà cô không thể thừa nhận được, nhưng quan trọng nhất, là anh còn ở bên người cô, bọn họ còn có lẫn nhau, tại đây trên đời này, cũng sẽ không thấy cô đơn.

Phàn Quân Nhã không đoán được cô sẽ nói như vậy, nghi tới sẽ mất đi hết thảy, ngay lúc này thấy bàng hoàng, anh chưa bao giờ thấy cô dùng giọng điệu ôn nhu, bao dung và giữ chặt lấy anh như vậy, đưa anh thoát khỏi căn phòng tuyệt vọng u tối...

Cảm giác ê ẩm nóng nóng đánh sâu vào hốc mắt, anh không ngừng nháy mắt, nghĩ muốn bức hạ nhiệt khí, phải giống nam tử hán một chút, không thể ở trước mặt cô khóc lóc vô dụng được.

Nhìn điệu bộ nháy mắt của anh. Anh vẫn còn đang giãy dụa, cô lại hướng về phía anh, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt muốn rơi lệ của anh. “Không quan hệ, Quân Nhã...” Thanh âm của cô rất ôn nhu, cử chỉ rất sùng nịnh, anh nhất thời thấy mê muội, ngửa đầu một cái, hôn trụ đôi môi cánh hoa ẩm áp mềm mại của cô, tham lam khát vọng mút chặt.

Cô không kháng cự, thừa nhận nụ hôn của anh, còn anh được một tác lại muốn tiến lên một thước, đem đầu lưỡi vói vào miệng cô, cô cũng không bài xích.

Cô rất ôn thuần, nên đã kích thích bản năng chinh phục của nam nhân. Khi ở đáy cốc nhân sinh, thấy thực tuyệt vọng, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng, mặc cho là ai cũng sẽ nắm lấy chặt chẽ. Anh đè lên cô, từ chi dây dưa, hướng cô để cảm nhận một tia ẩm áp, để trấn an nội tâm lo sợ không yên của anh.

“Yến Yến, Yến Yến...” Cô là hy vọng còn sót lại trong sinh mệnh của anh, anh không nghĩ buông, cũng không thể buông, tùy ý hành vi đã tính nguyên thủy nhất, liều lĩnh ôm, động tác mạnh mẽ!

“A...” Bên tai là tiếng hô đau ngắn ngủi, làm cho anh lấy lại một tia lý trí, trong nháy mắt, anh có chút mờ mịt.

Anh... đang làm cái gì?

“Yến Yến, tôi...”

Cô giật nhẹ môi, mở nhẹ góc miệng anh trấn an, ý đồ tìm tư thế thoải mái dưới thân anh.

Anh rên rỉ, thân thể tuổi trẻ mẫn cảm và xúc động, ma sát chính là nguyên nhân dân tới lửa nóng, tia lý trí cuối cùng của anh cũng bị xói mòn, phóng túng xô xuyên qua thân thể mềm mại, cướp đoạt hồn nhiên và vị ngọt của cô. Cô cắn môi hừ nhẹ, thừa nhận anh xâm chiếm cùng đoạt lấy, dùng sự ôn nhu nguyên thủy nhất bao dung anh, an ủi anh.

Quay đầu đi, ánh mắt cô nhìn ảnh chụp gia đình ở đầu giường, Phần a di đang mỉm cười!

Không bằng, giao đứa con trai này cho cô dạy dỗ bà càng yên tâm hơn.

Dường như đọc được ý tứ như vậy, cô nhắm mắt lại, hai tay chặt chẽ ôm lấy anh.

Nhất định, a di, nhất định chúng con sẽ sống tốt.

Sáng sớm, Tiết Thư Yến cả người bần rần tỉnh lại. Cảm giác cả người thực sự không thoải mái, làm cô nhấn lại đôi mày thanh tú, vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Phần Quân Nhã đang ngồi ngay ngắn ở đuôi giường. Anh để trần thân trên, đang đắm chìm trong ánh nắng ban mai, cúi đầu giống như đang suy ngẫm cái gì, biểu tình nghiêm túc mà cô chưa bao giờ thấy qua.

Cô ngồi dậy, trên giường hôn độn, ở giữa chiếc chăn cảm lên cái áo củ anh, khoác lên vai anh.

Anh quay đầu lại, nhìn kỹ cô không nói một câu, nhưng mà ánh mắt lại chín chắn được ngay, bỏ đi bản tính lỏng lẻo bông rụt rè dĩ vãng.

“Làm sao vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh cau mày, như đang tự hỏi anh nên nói cái gì.

“Đừng ngại, hãy nói những gì cậu muốn nói.” Cô như con giun chui trong bụng anh, ánh mắt anh lưu chuyển, là cô đã biết anh đang có chủ ý gì rồi.

Trên đời này, còn có người con gái nào hiểu rõ anh như vậy? Có người con gái nào, hiểu biết anh ngay thơ cùng kém cỏi, nhưng vẫn lựa chọn ở bên cạnh anh?

Buông tha cô, đời này... không bao giờ... sẽ có Tiết Thư Yến thứ 2!

Cho dù là ích kỷ, anh vẫn muốn bắt giam cô lại.

“Tôi biết, chị là bởi vì đồng tình tôi...”

Cô nhin không được cắt ngang: “Cậu có cái gì để tôi đồng tình sao?”

Cha mẹ đều đã mất, không còn thân nhân, cô còn có nhiều hơn anh, mười năm thống khổ, đau đớn như nhau mà thôi.

“Còn có... báo đáp ân tình của ba mẹ tôi.” Anh vẫn còn phân vân, lo lắng. “Bởi vì chị đã đáp ứng với mẹ tôi, phải ở bên cạnh chiếu cố tôi.”

Cô nhú mày, anh lại tiếp tục nói: “Nhưng cũng không quan hệ, dù sao chúng ta còn có thời gian rất dài, tôi sẽ chậm rãi tạo tín nhiệm cho chị, khiến chị có cảm giác an toàn, cho nên chị phải chờ tôi, cho tôi cơ hội, để tôi cố gắng khiến chị yêu tôi.”

“Vậy sao?” Nghe lời anh nói khiến cô thật vui mừng. “Được, tôi chờ.”

Ánh mắt cùng anh giao nhau, thực ảm áp, không cần nói thêm gì nữa.

Bỏ đi tính trẻ con lông bông ngày xưa, một đêm đó, Phần Quân Nhã vô ưu dường như đã trưởng thành...

Một năm này, cô tốt nghiệp đại học, không tiếp tục học lên, mà lựa chọn thi công chức, cô đổ vào một xí nghiệp quy mô khá, bắt đầu làm việc từ một viên chức nhỏ.

Trước khi hạ quyết định, thư nhập học đã ở trên bàn suốt ba ngày, cô thủy chung không có mở ra, cuối cùng cất vào ngăn kéo dưới chót, không hề xem.

Cô thích đọc sách, nếu có thể, cô nhất định sẽ học nữa, nhưng mà không thể không lo lắng, Quân Nhã còn đang học, cuộc sống còn phải lo toan, một vài giấc mộng ắt phải bỏ qua. Đây là cuộc sống, bắt buộc phải lựa chọn, hy sinh vì Quân Nhã, cô cho rằng đáng giá.

Lúc ấy, anh lặng lẽ dõi theo cô, đã rút đi tính ngây ngô trẻ con tuổi mười tám, chuyên chú nhìn cô: “Thực xin lỗi.” Anh biết cô đã buông tha cái gì, anh còn trẻ, không có tài cán làm được gì cho cô. “Khiến chị bị ủy khuất, chờ tôi một chút thôi.”

Cô cười cười, “Nói cái gì vậy a?” Cô vẫn đang đợi anh, hơn nữa tuyệt không bị ủy khuất.

Kế tiếp, bọn họ bán nhà, trả xong nợ nần mà Phần ba để lại, trước cuối năm sẽ chuyển nhà.

Cô thuê một gian phòng nhỏ ở nội thành, hai người ở không thành vấn đề.

Cho tới nay, người ta vẫn đồn đại linh tinh về ngõ hẻm 44, từng khu vực lại có âm khí khác nhau, khiến người ta sa sút tinh thần cùng hoảng sợ, Phần bố mẹ cũng chỉ cười trừ, không đề ở trong lòng, chỉ nói: “Phúc đại phúc nhân cư” (Đất lành người có phúc ở).

Phần gia gặp chuyện, dân cư phụ cận lại nói chuyện phiếm, lần nữa tạo chứng cứ cho luận điểm đó.

Ngày đó chuyển nhà, nhìn ra cảm xúc của Quân Nhã, cô nhẹ giọng an ủi. “Đi thôi, chúng ta cố gắng một chút, tương lai có cơ hội mua lại nó.”

Chính tại nơi này, Quân Nhã được sinh ra, lớn dần, có tình cảm quá sâu nặng với căn phòng này, cô biết anh rất khó rời xa, có lẽ như lời a di nói, bọn họ không phả phúc nhân (người có phúc), đành vô phúc ở lại (không có phúc phận ở lại đây)! Một năm kia, hai người phải trải qua điều ưu thương nhất, chỉ có hai người bọn họ, yên tĩnh ở trong căn hộ nhỏ, ăn lẩu mà cô đã chuẩn bị, Quân Nhã vẫn bị vây trong sự ra đi của cha mẹ, cũng không có tâm tình đón năm mới.

Đêm trừ tịch – đêm 30, bọn họ ở trong căn phòng duy nhất có một chiếc giường đôi, tuần hoàn làm các tập tục đón giao thừa của Phần gia, không tiếng động ồn, cùng chia sẻ hơi ấm trong chiếc chăn, chờ đợi bình minh, sau đó, cô lặng lẽ đặt vào tay anh, một vật.

Anh cúi đầu, thấy một chiếc túi lì xì trong lòng bàn tay, một trận sương mù nổi lên trong hốc mắt.

Đây là năm thứ nhất, không có cha mẹ cấp tiền mừng tuổi, cô lại không quên, thay thế cha mẹ anh...

“Trước tiên là chúc anh mạnh khỏe bình an, bên trong không có nhiều đâu, chỉ là một hình thức mà thôi”.

Anh nháy mắt xua tan hơi nước chưa định hình, cười nói: “Không xong, anh chưa chuẩn bị tiền mừng tuổi, ... bằng không dùng thân thể anh thay thế...”

Anh làm bộ muốn đề lên người cô, bị cô một chương đánh trở về, cười khúc khích: “Cái tính vô lại vẫn không thay đổi!”

Một năm kia, dòng nước lạnh đột kích, rất lạnh, thân thể ôm lấy nhau sưởi ấm, dù cho lâm vào đáy cốc nhân sinh, vẫn có một tia ảm áp, không đến mức hoàn toàn tuyệt vọng.

Tháng sáu năm sau, Phần Quân Nhã tốt nghiệp. Đến ngày lĩnh Bằng Tốt nghiệp, nhà anh cũng chưa quay về, mà trực tiếp tới công ty tìm cô. Dự định cô sẽ tham gia Lễ nhận Bằng tốt nghiệp của anh, nhưng cô đột nhiên bị công ty gọi về, ngày nghỉ cũng bị hủy bỏ. Cô thấy thực có lỗi với anh, cả đời mới có một lần nhận Bằng Tốt nghiệp, cứ như vậy cô lại không thể tham gia.

May mắn là chỉ mất buổi sáng, buổi chiều có thể đền bù cho anh.

“Quân Nhã ngồi nơi đó đợi một lát, lát nữa là tôi xong rồi.”

Cô vội vàng sửa định giá với hiệu buôn của nhà máy, lại quay sang nói với Quân Nhã ra phòng khách ngồi chờ cô.

Có một đồng nghiệp nam rót chén nước cho Quân Nhã, thay cô tiếp đón anh, thuận thế bắt chuyện hai câu.

“Cậu là đệ đệ của Thư Yên sao?” Đối phương tò mò đánh giá bộ đồng phục trung học trên người Quân Nhã: “Hai người có bộ dạng không giống nhau lắm.”

Vốn không phải chị em, thì giống cái gì được?

“Thư Yên ở công ty... Có tốt không?” Cho dù bị ủy khuất cô cũng không nói, cho rằng cô có nghĩa vụ chiếu cố anh, một mình kiên định khiêng hết thảy mọi việc.

“Tốt lắm, cá tính của cô ấy, làm sao lại không tốt?”

Thường thì, Yến Yến khá hiền lành ít tranh giành cùng người khác, tính xấu của cô luôn nhắm vào anh. Sau đó, anh mới cảm thấy được, trước mặt người khác cô bị quá nhiều áp lực, sắm quá nhiều vai diễn mà người khác hy vọng, chỉ có lúc ở trước mặt anh, cô mới có thể phóng ra mặt mẽ. Cho tới bây giờ, trước anh cô thật tùy ý, vô luận là có để ý, hay vô lý, cho dù tức giận không chừng, ... thì anh vẫn thực cao hứng, ít nhất cô có thể phát tiết trên người anh, ở trước mặt anh không hề phòng bị.

“... Cậu có biết, tỷ tỷ cậu thích mẫu đàn ông như thế nào không?”

Từ rơi vào trầm tư lấy lại tinh thần, không hiểu sao liền nghe thấy một câu như vậy.

Anh miễn cưỡng nâng mắt lên: “Anh muốn trên người tôi tìm hiểu về Thư Yến?”

“Ách?” Không dự đoán được anh sẽ nói trực tiếp như vậy, đối phương ngẩn người, thẳng thắn nở nụ cười: “Đúng vậy, cậu nguyện ý giúp tôi sao?”

“Không muốn.” Không nghĩ quanh co lòng vòng.

“Em trai...”

“Tôi không phải em trai của anh.” Đừng nhận người quen bừa bãi.

Đối phương dù thấy anh tỏ thái độ xin miễn bất chuyện, như đâm phải cái đinh, nhưng vẫn cố gắng không ngừng. “Tôi đối với tỷ tỷ cậu rất có thành ý, cậu quan tâm tỷ tỷ như vậy, hẳn là cũng hy vọng cô ấy có được hạnh phúc, có người hảo hảo sủng ái cô ấy...” Phan Quân Nhã hoàn toàn không nguyện ý nghe xong, khỏe mắt dư quang thoáng nhìn thấy Tiết Thư Yến đang đi về phía này, lập tức đứng dậy tiếp đón, ôm lấy Tiết Thư Yến hôn nồng nhiệt.

Tiết Thư Yến ngạc nhiên, nhú mồm đẩy ra, nhìn anh khó hiểu.

Anh nhả môi ra, hướng người đồng nghiệp nam kia cười một cái, bổ sung thêm một câu.

“Chính tôi sẽ sủng ái cô ấy.”

Đây là lần nghênh chiến tình trường đầu tiên, anh dùng thủ pháp hết sức ngây thơ đáp lễ tình địch.

Trên đường về nhà, Tiết Thư Yến vẫn giữ trầm mặc. Nhiều năm kinh nghiệm cho anh biết, bình thường khi cô tỏ vẻ như vậy là cực kỳ không vui, Phan Quân Nhã biết rõ, anh cũng không phải đồ ngu ngốc không nào, nếu muốn mình được yên ổn, tốt nhất là nên ít trêu chọc cô.

Về đến nhà, anh tự động chui vào WC, tránh cô nổi giận lên anh, khiến da thịt chịu đau.

Một giờ trôi qua, anh vẫn chưa đi ra. Hai giờ sau, vẫn im lặng như cũ.

Chuyện gì, Tiết Thư Yến lại đứng ngồi không yên. Trước kia, khi chọc cô không vui, anh mặt dày mày dạn quần quýt lấy cô, trở thành bao cát cho cô luyện tay. Bây giờ đột nhiên im lặng như vậy, làm cho cô không quen. Từng giây từng phút trôi qua, cô dần dần đứng ngồi không yên.

Cô đứng dậy đi tới trước cửa WC, giương giọng hét: “Phan Quân Nhã, anh là bị táo bón hay là sợ chết?”

Trước hỏi rõ ràng đã, rồi sẽ quyết định là dùng nắm đấm hay phải dùng thuốc thanh tràng (thuốc về đường tiêu hóa).

Ngồi chồm hồm lâu như vậy trên bồn cầu, phải kéo dài thời gian, chính là biết tại vạ sắp đến rồi, tránh ở bên trong già chết.

“Anh còn khó chịu sao? Vậy thì em sẽ tránh xa một chút, miễn cho chọc anh phiền lòng.” Cả căn phòng chỉ lớn có như vậy, trừ bỏ WC anh có thể chạy tới nơi nào chứ?

Thật là ai oán, không biết phải làm sao.

Tuy biết rõ có khả năng anh đang dùng kế hoãn binh, cô vẫn không có cách nào tức giận thêm, tâm nhuyển xuống, con tức tiêu tan hơn phân nửa.

“Đi ra ngoài!”

“Em không còn tức giận nữa chứ?”

“Anh trước đi ra rồi nói sau.”

“Được.” cửa WC mở ra, anh cúi đầu, chậm chạp bước ra khỏi phòng tắm.

“Sao anh lại có vẻ mặt kia?” Người nên tức giận rõ ràng là cô mà? Anh bày ra khuôn mặt ủy khuất là có ý tứ gì?

Anh lắc đầu, hướng chiếc giường ngã xuống, cả người chui vào trong chăn mỏng.

(muanhobaybay: anh thật trẻ con a... Đáng iu chết đi được...)

... Đáng giận!

Cô không quên, cô nhớ hành động này biểu thị là anh có tâm tình không tốt, vừa hay, cô đối với bộ dáng này anh đều không có sức chống cự.

Chân chừ ba giây, cô dù không chịu thua kém cũng đành phải đầu hàng, tiến lên, vạch cái chăn che đầu anh ra... “Rốt cuộc là có chuyện gì không vui?”

“Em không cần để ý tới anh, một lúc nữa là tốt rồi.” Thanh âm anh rầu rĩ, giữ chân muốn chùng lại qua đầu.

“Phản Quân Nhã! Em đếm tới ba, anh nói hay không nói!”

“Anh ta muốn theo đuổi em.”

Đột nhiên phát ra một câu, cô sững sốt, thiếu chút nữa quên việc kế tiếp muốn nói gì, “Anh liên vì chuyện này không vui?” Cô thật sự rất sững sốt. Rất ít khi thấy cô có phản ứng ngốc ngốc như vậy.

Anh mím môi, hạ mi mắt. “Anh cũng sẽ ghen a, anh ta quang minh chính đại nói yêu thích em, nói muốn theo đuổi em, mà anh ở trong mắt người khác, vĩnh viễn là em trai của em...”

“Quân Nhã”. Cô vội vàng đánh gãy lời anh, “Chúng ta tự mình biết là tốt rồi, người khác nghĩ như thế nào đều không quan trọng.”

“Nếu không phải vì vậy, em vì cái gì tức giận? Vì cái gì không dám thừa nhận quan hệ của chúng ta?”

Một câu phá hỏng cô.

Cô đã quên không để ý tới cảm giác của người bên cạnh sao?

Anh tới công ty của cô nhiều lần như vậy, nếu phải làm sáng tỏ thì sớm làm sáng tỏ, sẽ không bị nhận thức thành em trai của cô, đâm lao phải theo lao.

Quân Nhã không ngốc, trong lòng anh cũng có cân nhắc.

“Cho nên hôm nay, anh mới cố ý đùa giỡn như thế?”

“Anh không muốn bị coi là em trai của em, anh là chồng em, em cần bản không hiểu tâm tình của anh.” Nói xong lại muốn chui vào trong chăn.

“Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện này nữa, trực tiếp cho nó thành qua khứ được không?” Nhìn khuôn mặt rầu rĩ không vui của anh, cô cũng bị rối loạn năng lực tự hỏi, cô theo tiến vào trong chăn, ôm thắt lưng anh. “Huê nhau?” Anh quay người, trực tiếp hôn lên môi cô.

“Ngô...!” Cô bị hôn thiếu chút nữa không thể hô hấp, cảm giác thân thể ấm áp đang đè lên người, ở phía dưới, có cái gì cứng rắn chọc chọc bụng cô.

Cô biết anh huyết khí phương cương, thân thể tuổi trẻ không chịu nổi một tia trêu chọc. Nhưng mà, cảm xúc của anh chuyển biến quá nhanh thì phải? Cô còn phiền não, ngày mai tới công ty, phải đối mặt với ánh mắt của đồng nghiệp như thế nào đây...

Có thể, sẽ không thiếu những lời chỉ trích bàn tán linh tinh, như dụ dỗ tiểu nam sinh, trẻ vị thành niên, ... nghĩ một chút cô thấy thật đau đầu.

Trời biết, một năm vừa rồi thân thể anh không khỏe, học trễ một năm mà thôi, cô lại không thể giải thích chân tướng với mọi người, chỉ cần một ngày anh còn mặc đồng phục trung học, trong lòng cô chính là không được tự nhiên...

Thôi, quên đi, nếu đã vậy rồi, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Cô thờ dài nhận mệnh, hưởng ứng động tác cầu hoan của anh, không để ý được, khuôn mặt tuần tú đang chôn ở càn cổ cô, lặng lẽ giấu một tia cười giảo hoạt.

Tâm cơ đùa giỡn, không đùa giỡn, cùng với ngày thường ngoan ngoãn, mặc cho cô hung ác, kỳ thật là hai việc khác nhau.

Còn có...

Đã ở trên giường dưới lớp chăn, như thế nào có thể cùng cô nói chuyện phiếm không đây!

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Xuống xe, mang theo một thân mệt mỏi trở về nhà. Vừa mở cửa ra, hương thơm đồ ăn bay tiến vào trong mũi, thức ăn đã được dọn trên bàn cơm, bốn món ăn một món canh, còn Phần Quân Nhã đang xới cơm lên. cô kinh ngạc tiến lên phía trước, đánh giá thức ăn trên bàn cơm, cười hỏi: “Hôm nay lại ngoan như vậy?”

“Đừng nói như thế tôi chỉ biết gây rắc rối được không?” Tuy rằng đồ ăn mua ngoài hàng, nhưng có tâm ý là tốt rồi.

Tiết Thư Yên cười cười, nâng lên bát cơm Quân Nhã đã xới, ném một chút: “Là cửa hàng tiệc đứng mới mở ở chỗ đèn đỏ đèn xanh queo trái sao?”

“Đúng vậy, lần trước chị chẳng nói đồ ăn tiệm đó không tồi mà.” Bọn họ rất ít khi tổ chức bữa ăn tại nhà, hơn phân nửa là ăn ở bên ngoài, mà rất ít đồ ăn ở bên ngoài có thể phù hợp với nhu cầu ẩm thực của cô, cô thường ăn không quen, cho nên chỉ cần ăn ở một cửa hàng hợp vị, Phần Quân Nhã nhất nhất nhớ kỹ.

“Còn cái này.” Quân Nhã đưa ra một cái túi.

“Cái gì?” cô buông bát đĩa, bên trong túi là giấy nhập học đã để gần một năm.

“Tôi tìm thấy giấy nhập học của chị, đã đi hỏi qua, cũng đi tìm giáo viên chỉ dạy trước kia, chị buông tha cho việc tiếp tục học làm giáo viên rất luyện tiếc, thầy ấy nguyên ý giúp chị viết thư đề cử (thư giới thiệu), chị nên làm thủ tục, rồi dành thời gian lo liệu xử lý mọi việc, tháng chín năm nay đọc sách (học hành) trở lại đi thôi.”

“Quân Nhã!” cô không nghĩ tới Quân Nhã lại làm những việc này. “Chúng ta đã bàn rồi mà, anh cứ chuyên tâm đọc sách đi...”

“Anh đã tốt nghiệp rồi.”

“Tốt nghiệp trung học dân lập mà dám lớn tiếng vậy sao, ít nhất tốt nghiệp đại học thì nói sau.”

“Em đã nói sẽ không bức anh việc này mà? Từ nhỏ, việc đọc sách không phải là hứng thú của anh, em biết rõ mà, vì cái gì mà em cứ bắt anh đọc? Anh biết em vẫn còn muốn học thêm nữa, không cần phủ nhận.”

Nếu thực buông tha, mấy thứ đó sẽ không giữ lại đến bây giờ, kỳ thật, cô chưa từng hoàn toàn buông tha cho giấc mộng của cô.

“Anh đã tìm được công tác, em hãy bỏ việc đi, mà chuyên tâm đọc sách, giống như trước thôi, chỉ cần liệu cơm gắp mắm, anh nghĩ chi tiêu trong nhà hẳn là không có vấn đề.”

Anh dừng lại một chút, “Anh nói rồi, chỉ ủy khuất em phải chờ anh một chút thôi, hiện tại, em có thể đi làm chuyện em muốn làm, đến lượt anh sẽ nuôi em.” Là đàn ông, sẽ bảo hộ người phụ nữ mà mình thích, anh đã nói muốn cô yên tâm giao chính mình cho anh, mà anh đang bắt đầu thực hiện từng bước một hứa hẹn của anh.

Tiết Thư Yên ngờ ngàng không nói gì.

cô không nghĩ tới anh đã chuẩn bị tốt hết thảy, mới nói cho cô, hành động như vậy cũng biểu hiện quyết tâm của anh, xem ra là rất hớ dao động.

“Muốn em đọc sách trở lại, có thể, em cũng có yêu cầu, bài vở cùng bài tập của anh, anh cũng không được buông tha, đây là giới hạn của em.”

Anh nghĩ nghĩ, hơi nhường một bước. “Anh sẽ trả lời sau hai đêm. Đây cũng là giới hạn của anh.”

Vì thế, hai bên đều lui bước, hiệp nghị đạt thành.

Ban ngày, Phần Quân Nhã làm trợ lý ở một nhà chụp ảnh, cái gọi là trợ lý, chính là phụ giúp mọi việc, cho nên anh phải phụ trách tiếp đãi khách tới, công tác sau khi chụp ảnh, an bài hành trình của ông chủ, ngẫu nhiên kiêm cả cu li chuẩn bị phòng chụp, chuẩn bị vật lớn vật nhỏ, đủ mọi việc vặt, đảm đương lượng công việc của mười người, lại cố tình gặp được lão bản siêu cấp bủn xỉn, làm việc như mười người mà chỉ cấp tiền lương cho một người, mà còn tìm mọi cơ hội có thể khấu trừ lương, hà khắc với người làm. Mỗi ngày, anh về tới nhà đều mệt rã rời, Quân Nhã mãnh liệt hôn Tiết Thư Yên gấp hai lần như đòi bồi thường.

Tiết Thư Yên cũng không thích ông chủ của anh, có lần cô đi tìm anh, ông ta luôn luôn làm như vô tình quấy rầy, nói cô mà cùng một chàng trai trẻ ở cùng một chỗ sẽ không có tiền đồ, sao có thể làm cho cô hạnh phúc, linh tinh... hành vi này mặc dù không vượt quá, nhưng mà làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Dù sao đối phương cũng là ông chủ của Quân Nhã, cô cũng chỉ khách khí cảm tạ đối phương quan tâm, nhắc lại lần nữa cuộc sống hiện tại của cô đã thực thỏa mãn, cũng không chú trọng hưởng thụ vật chất.

cô không nói cho Quân Nhã biết, với cá tính của anh, sẽ rất tức giận mà phát sinh xung đột với ông chủ. Anh có dự vọng chiếm giữ mạnh mẽ, không thể chịu được có người đánh chủ ý lên cô, khi đó, anh như ăn phải thuốc nổ, anh sẽ chẳng phân phải trái mà hành động.

cô từng hỏi anh: “Có muốn từ chức không?” Mỗi ngày nhìn anh mệt mỏi trở về, đến nhúc nhích cũng không muốn, cô đau lòng không nói lên lời, không đành lòng nhìn anh phải cực khổ.

Anh lắc đầu: “không sao, chỉ cần cho anh nguyên rửa vài câu, phát tiết xong thì tốt rồi.” cô biết, anh vì cô mà nhẫn nại.

Mấy ngày nay, là thời gian tối khắc khổ trong nhân sinh của hai người, tiền lương mà cô kiếm được, phải trả tiền thuê nhà, tiền điện nước, chi tiêu hàng ngày, cũng chỉ cố gắng tiết kiệm chi tiêu, tình trạng quần bách, anh tùy hứng nhưng cũng biết nặng nhẹ, vì thế mà ông chủ làm khó như thế nào, anh đều cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng.

Sau đó, cùng anh phát sinh nhiều chuyện, rồi đoạn thời gian tuyệt cảnh chia tay kia, cô hồi tưởng lại, mấy ngày nay chính là thời gian hạnh phúc, bọn họ sống trong tình yêu và an ổn, tuy rằng anh còn nhỏ đang trong thời kì trưởng thành, nhưng vẫn có thể thông cảm cho nhau, vì đối phương mà đau lòng, vì đối phương mà để tâm làm nhiều việc cho nhau.

Bước ngoặt cuộc sống, là khi anh làm trợ lý được một năm.

Ngày ấy, một người mẫu nổi danh chuẩn bị chụp hình thì bị viêm dạ dày, phải ở bệnh viện truyền nước biển, hết thầy sắp xếp đều bỏ đi, thiếu mất một người mẫu.

Công ty ngày đó nhìn trúng anh đang ở một bên chuẩn bị các thiết bị chụp hình, mời anh tạm thời làm người mẫu, thần kỳ là hiệu quả vô cùng tốt. Thân mình anh cao lớn, tỉ lệ người hoàn mỹ, dung mạo tuấn tú không phải nói, khi học trung học không biết bị bao nhiêu bạn nữ truy đuổi, vì anh mà muốn làm hết thầy, nếu không phải trong mắt anh, trong lòng anh chỉ có một đóa hoa ở nhà kia, anh có thể tham gia trò chơi nhân gian, làm hoa hoa đại công tử.

Anh cùng cô thương lượng, đi công tác, kí kết hợp đồng với công ty, trở thành người người mẫu sản phẩm cho công ty.

Khi đó, anh cũng không nghĩ tới muốn thành danh gì cả, trong đầu chỉ có một ý niệm... kiếm thật nhiều tiền, làm cho cô không phải vất vả tính toán chi tiêu, phiền não với chi phí ăn ở.

Khi anh đưa sổ tiết kiệm đầu tiên cho cô, thấy cô mỉm cười, anh mới thấy mình chân chính trở thành nam nhân có thể bảo hộ gia đình, khiến anh kiêu ngạo cùng thỏa mãn.

không nghĩ tới, nhân duyên là đây, làm cho anh bước vào con đường người mẫu.

Theo hợp đồng kí với công ty, anh bắt đầu nhận huấn luyện cơ bản, qua vài lần chụp hình, sau đó là tham gia mấy quảng cáo, tự nhiên có nhiều hợp đồng quảng cáo tìm tới cửa, làm cho anh sau một đêm trở lên nổi danh, trở thành ngôi sao quảng cáo, làm cho công ty tranh thủ mời anh làm người phát ngôn sản phẩm.

Tự vị thành danh không có ý nghĩa lớn với anh, trong suy nghĩ của anh, chỉ có một ý nghĩa duy nhất, anh rốt cục có thể cấp cho cô những ngày an ổn, thành danh khiến con số gửi ngân hàng cấp tốc bay lên... đây mới là trọng điểm. Hai người bàn bạc chuyển tới một căn hộ mới, có không gian khá lớn, có phòng ở, phòng bếp. cô vốn giống mẹ an có một thân trù nghệ, khi rảnh sẽ xuống bếp, không cần mua đồ ăn bên ngoài đầy dầu mỡ mà lại không tốt cho sức khỏe.

rõ ràng, hết thầy đều tốt đẹp, chỉ là trắc trở lại bắt đầu, từng giọt từng giọt tích tụ đến.

Tiết Thư Yên cá tính lý trí bình tĩnh, lên kế hoạch trước mọi việc, làm tính toán tốt nhất.

Phàn Quân Nhã cá tính cầu thả, có điều, như ca nhạc cũng chỉ lưu hành một thời, bởi vậy khó tránh khỏi tùy hứng, làm việc không để ý đến hậu quả.

Khi đọc sách, trước hết anh học thuộc lòng câu mình thích, chính là câu: “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mặc sử kim tôn đối không nguyệt.” (Đời người vui vẻ hãy tận hoan, đừng khiến ly rượu thiếu vắng trăng).

Tính tình khác biệt, tạo thành sự khác nhau ban đầu.

cô vốn nghĩ cô có thể bao dung, anh còn có tính trẻ con, cô đã sớm biết, nhưng khi hàng ngày chân chính đối mặt trong cuộc sống, mỗi việc lật vật lại ăn mòn đi tình cảm của hai người.

Lần khắc khẩu đầu tiên, là lúc cô học nghiên cứu năm thứ nhất, có học trưởng theo đuổi. Học trưởng kia nho nhã lễ độ, phong độ, không đặc chí sinh kiêu căng, không thất lễ với ai. Khi chất đó Phàn Quân Nhã không bằng, học trưởng đó cùng Tiết Thư Yên chính là cùng loại, đều thông minh và suy nghĩ cận kề, tổng thể chính là nhìn mới giống một cặp.

cô cùng học trưởng cũng hay tán gẫu, bàn luận về điện ảnh, văn học, nói chuyện rất hứng thú, đối phương có nội hàm, nói chuyện có chiều sâu.

Sau đó, đối phương có hảo cảm với cô, tuy cô đã yểu chuyển cự tuyệt, nhưng mà ở trường hay phải chạm mặt, trình độ cự tuyệt này, sẽ khiến đối phương không chết tâm.

Ít nhất đối với học trưởng, Yên Yên như một cô gái nhỏ, anh không có bởi vì dăm ba câu cự tuyệt mà dừng lại, vẫn tiếp tục quần lầy.

Vì thế, Quân Nhã anh dùng thủ đoạn nhỏ. Ở trong sách của cô, kẹp một cái bảo hiểm. (Chắc là bao cao su)

Anh thừa nhận, đây quả là một chiều hèn hạ, nhưng mà đầy đủ biểu thị công khai chủ quyền, hẳn là đủ rõ.

Ngày đó trở về, cô giận anh, cùng anh tranh cãi một trận.

“Anh có biết lúc ấy em có bao nhiêu xấu hổ hay không?”

“Có sao không? Có thể lần trước anh sắp xếp lại ngăn kéo, không cẩn thận nhét vào. Anh còn nghĩ sao có thể dùng nhanh như vậy,...” “Anh lập lòe đáp ý, làm mờ hồ tiêu điểm

“Anh còn muốn đầu gối.” cô là ngày đầu tiên nhận thức anh sao? Ngu ngốc cũng biết ai đang giở trò quỷ. Anh ở sau lưng làm một ít chuyện mờ ám, cô phỏng phải không rõ ràng lắm, chỉ là nhắm mắt mở mắt cho qua, nhưng mà chuyện hôm nay thật sự quá đáng.

“Anh có nghĩ qua, chuyện này có thể gây hậu quả gì không?” Mặt mũi của cô phải để ở đâu? Vạn nhất hôm nay người thấy cái này là giảng viên đức cao vọng trọng, cô chắc trực tiếp nhảy sông tự vẫn quá a.

Anh không nghĩ nhiều như vậy... Có địch thì phải đánh, chẳng lẽ còn phải bảo trì phong độ, cười cười cung chúc: ngài cứ chậm rãi theo đuổi, đừng khách khí với tôi?

Lúc này mà anh không dùng thủ đoạn nhỏ để bảo vệ tình yêu của mình, anh vẫn còn là đàn ông sao?

Bất quá, anh cũng không ngốc ở đây dương khẩu cãi chày cãi cối với cô, thời điểm này nên yếu thế, thất lung anh có thể mềm dẻo làm các tư thế yo-ga, hoàn toàn không có dư thừa tôn nghiêm đàn ông.

Anh tự giác nhận sai, bộ dạng cúi đầu sám hối, một bộ chờ cô mở miệng, bộ dáng như anh lập tức đi viết bản ăn năn nghìn từ, Tiết Thư Yên có nhiều tức giận cũng không phát được, chỉ còn khóe trắng bốc lên...

Cô thở dài. “Em nói rồi, em sẽ tự xử lý, vì sao anh không tin tưởng em?”

“Anh không có không tin tưởng em nha, chính là làm như vậy, so sánh hiệu quả hơn...” Phàn Quân Nhã thì thảo phản bác. Anh tuyệt đối tin tưởng cô trung trinh với tình yêu, chỉ sợ cô quá mệt mỏi vất vả, chuyện cự tuyệt ruồi bọ xung quanh cứ để anh ra tay đi.

“Anh còn nói...”

“không, anh không dám.” Lập tức cúi đầu, tiếp tục nghe giáo huấn.

Tiết Thư Yên cảm thấy thất bại với anh.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Khi cuộc sống rơi vào khốn cảnh cực kỳ quần bách, anh thành thực đảm đương mọi việc, quả thật không giống Phàn Quân Nhã mà cô biết, làm cho cô cảm động không thể nói ra lời, ai ngờ...

Khi cuộc sống ổn định, anh biến trở lại thành một tiểu hài tử siêu cấp tùy hứng, chỉ làm việc khi đại gia là anh cao hứng, tùy ý làm bậy, không để ý hậu quả.

Rất nhiều chuyện, anh tự cho là đúng mà săn sóc cô, kỳ thật là tạo cho cô càng nhiều cục diện rối rắm, làm cô thấy đau đầu không thôi, nói mãi câu thông anh mà không hiệu quả.

Sau đó, mỗi khi cô phát điên, anh liền bày bộ dáng sám hối này đối phó với cô, dù sao không ai có thể ra tay đánh vào khuôn mặt tươi cười, cô còn có thể làm gì đây? cô vẫn nghĩ đến, chênh lệch bốn tuổi là không có vấn đề, nhưng kỳ thật... Vấn đề thực sự rất lớn a.

“Rốt cuộc em nên bắt anh làm sao bây giờ.” Bất tri bất giác, lời kịch cầu huyết toát ra khỏi miệng.

Phàn Quân Nhã hai mắt sáng ngời: “Oa... Loại lời nói này mà em cũng nói ra sao?” Cũng chỉ thiếu một câu “Nguoi là vật nhỏ tàn nhẫn” là có thể tạo thành lời kịch tình yêu rồi. “Nghe thật buồn nôn, nhưng mà anh thích.” Anh cười hi hi, đến bên cạnh cô, ôm vai cô, cười lấy lòng: “nói thêm nhiều một chút, nghe thật sự rất thấm thiết...”

Tiết Thư Yên lườm anh một cái.

Anh không để ý mắt lạnh của cô, tiếp tục sâu xa nói: “Cho nên Yên Yên, đối với em, anh là rất quan trọng, rất quan trọng, không thể thay thế được đi?”

Đúng vậy, tình cảm sâu đậm, cũng không phải mù quáng, mới có thể biết rõ không thích hợp, rồi lại không thể rời đi, làm sao bây giờ...

Sau đó lại trải qua mấy lần tranh chấp, có lúc là vì tình cảm, có lúc là vì việc trong cuộc sống, tư tưởng cùng lối suy nghĩ thành thực như sự chênh lệch mực nước giữa lòng sông và mặt biển, tạo thành những xung đột không ngừng...

Anh cực kỳ hứng thú mà an bài hành trình lãng mạn tại Biển Ê-giê, công ty du lịch đã chuẩn bị tốt rồi, chi phí đã nộp trước, bèn hỏi xem cô có thể đi không?

Khi cô biết được, sắc mặt liền trầm xuống.

“Sao anh lại không bàn trước với em?”

Tuy anh tùy hứng, nhưng anh biết có chuyện không đúng, thật cẩn thận hỏi: “Em không muốn đi sao? Hay là... không thích hành trình? Bằng không đổi sang đi Hok-kai-do?”

không xong rồi, biểu tình của cô rất khó xem, anh bỏ sung thật nhanh: “Hay là đi Hồng Kông? Nghe nói phụ nữ thích mua đồ và ăn vặt...”

Phản sau thì bị cô trừng mà im bất, cả người hằn toan bùng nổ.

“Em hiện tại làm gì có thời gian đi mua đồ rồi đi ăn với anh chứ? Ngay cả thời gian ngâm mình trong bồn tắm lớn ở nhà cũng không có, còn muốn chạy đến Nhật Bản. Anh không phải không biết, em vì luận văn thạc sĩ, ngay cả ngủ cũng không ngon, làm gì có tâm tình đi chơi? Sao anh làm việc gì cũng không suy nghĩ trước sau như vậy?”

Anh biết a. Chính vì biết, cô vì luận văn thạc sĩ mà phiền lòng, cả người đều gầy đi, mới muốn cô thả lỏng tâm tình một chút, ra ngoài đi chơi... Anh thật sự chỉ nghĩ làm cho cô vui vẻ. “Anh chỉ là... nghĩ cho em một kinh hi.” Anh thất vọng mà phân bua.

Tâm ý của anh, cô biết, vấn đề là... cô căn bản không thể đi.

Hiện tại cái mà cô cần, căn bản không phải là bảy ngày sáu đêm xa hoa ở biển Ê-giê, mà là khi cô mệt mỏi có một người tri kỉ pha cho cô một tách trà nóng, nghe cô trò chuyện, khi cô phải thức đêm, thì vì cô mà lưu lại một chiếc đèn, lẳng lặng làm bạn, ngồi bên cạnh cô là đủ rồi, vì sao mà anh luôn không hiểu? Luôn là thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây), chuẩn bị những thứ hoa lệ mà không thực tế, cô cảm thấy rất đau đầu, vô lực phối hợp.

“Ngày mai anh sẽ đi tới công ty du lịch hỏi một chút, xem có thể rút phí hay không.” Theo anh nói đến hành trình, hẳn là không phải một chút tiền.

cô bắt đầu dĩ thời dài, một hành trình dài lãng mạn xa hoa, thì thà rằng cô giữ lại tiền đó, sẽ vì tương lai của bọn họ mà tính toán, sao anh luôn luôn không phân biệt nặng nhẹ?

Mọi việc lớn nhỏ không ngừng xảy ra, anh nghĩ cái gì liền làm cái đó, không bàn bạc trước, không để ý hậu quả, tâm ý tốt, nhưng lại luôn tạo phiền phức cho cô. cô lần nữa lại lần nữa bao dung, lâu dần, cũng sẽ mệt mỏi, thẳng đến một ngày, không thể nhìn được nữa...

Hệ triết học có ba vị trợ giảng, người nữ duy nhất là Tiết Thu Yển.

Theo Phan Quân Nhã quan sát, hai vị kia đều có ý tứ với cô. Tuy rằng không nói ra, nhưng Yển Yển là nữ nhân của anh, ở phương diện này anh cực kỳ miễn cảm.

Yển Yển nhà anh, tuy không phải là mỹ nữ khuynh thành, nhưng mà ngũ quan lại thanh nhã thông tuệ, thêm khí chất ôn nhã trầm tĩnh, cứ cùng cô ở chung sẽ bị cô hấp dẫn, luôn làm cho nhiều nam nhân hiểu được nội hàm bu quanh, ... làm cho anh cảm thấy thật khó chịu, đương nhiên, ở phương diện này anh phải cố gắng làm ít chuyện mới được.

Anh âm thầm đắc ý, lại phải che dấu việc anh động tay động chân không cho cô biết, cô luôn hờn giận vì chuyện này.

Chẳng qua là, anh chỉ công khai quyền sở hữu, không có làm chuyện gì quá phận, anh cũng không hiểu chuyện này thì có gì mà phải tức giận, mỗi lần cô phát hiện đều không cho anh sắc mặt tốt. Chẳng lẽ anh không phải là bạn trai của cô sao? Vì sao lại không thể nói? Anh hẳn là không làm cho cô phải xấu hổ đi? Anh không hiểu, nhưng sẽ không cãi cò cùng cô. Tâm lý ấy, anh không tiếp thu vì anh không có sai, anh chỉ là đang bảo vệ tình yêu của anh mà thôi.

Phan Quân Nhã ngồi ở chỗ của cô trong văn phòng của hệ. Nghe nói cô đi giám thị giúp giảng viên, tính tính thời gian, còn nửa tiếng nữa cô mới có thể tan học.

Anh thấy thật nhàm chán, với tay cầm quyển sách trên bàn lên đọc để giết thời gian, đọc không tới ba dòng liền đầu hàng, khép lại quyển sách để sang bên cạnh, ánh mắt anh nhìn tới khung ảnh, bên trong là ảnh chụp chung của cô và anh, dưới ánh nắng chói chang mùa hè, anh hơi trầm buồn, giờ thấy tâm tình thư hoãn một chút.

“Cậu có muốn về trước hay không? cô ấy còn phải giúp giảng viên sửa sang lại bản thành tích thì giữa kì, sau đó lại phải đi thu báo cáo của năm nhất, có thể không rảnh tiếp đón cậu đâu.” Ở bàn cách vách, một nam trợ giảng cùng hệ, nói với anh như vậy.

Anh hoàn toàn coi như không nghe thấy, không thèm để ý đến người đó.

“Cậu không nói trước cho cô ấy mà đã đến, tôi nghĩ cô ấy có thể mất hứng, hơn nữa... cô ấy không thích người khác động đến đồ vật của cô ấy.”

Anh tìm được nguyên nhân khiến tâm tình rất kém. Nam nhân này thật là ba hoa, làm bộ như hiểu cô ấy lắm, làm bộ đáng hảo tâm cho anh lời khuyên, giống như anh không biết gì, nghe thật chói tai. Khi anh còn mặc tã đã nhận thức Yển Yển, so với người qua đường này tất nhiên phải hiểu biết hơn rồi. Cơ hồ là có ý, anh sờ đông sờ tây, chạm cái này cầm cái kia, lại mở ra bình nước của cô uống hai ngụm, ý đồ chọc giận đối phương.

Anh đương nhiên biết trong bình nước là trà táo đỏ anh chưa uống bao giờ, trước kia cô cũng chuẩn bị cho anh, xin miễn cho kẻ bắt tài. Nghe nói bỏ

huyết, anh cũng không phải các bà các chị, không muốn làm phức tạp, làm chi muốn uống cái này.

Đối phương lại không bị bức lui bởi hành vi chộc giận của anh, ngược lại dùng ánh mắt trầm tư nhìn anh, khoe miệng trào phúng hơi cong lên: “Thư Yên ở cùng một chỗ với cậu, quả thực là vất vả.”

Có lẽ công lực của anh không thâm hậu, nghe thấy lời này, anh rốt cục nhẫn nhịn không được: “Có ý tứ gì?”

“Hành vi của cậu sẽ khiến cô ấy thêm phiền phức, tranh cãi là tất nhiên.”

“Chúng ta thực sự rất tốt.” Giống như sư tử bị giẫm phải đuôi, anh vội vã phủ nhận, lại có vẻ giấu đầu hở đuôi.

“Tình cảm của chúng tôi phi thường tốt, không cần anh tự cho là đúng.” Dù sao cũng phải nói rõ cho anh ta, tốt nhất đừng có vọng tưởng.

“Phải không? Cậu kích động như vậy làm chi?” Đối phương thân nhiên cười yếu ớt: “Tôi không thể lý giải vì sao cô ấy lại ở một chỗ với cậu, cậu không phải mẫu hình cô ấy thích, cá tính của cậu không thành thực, không hợp với cô ấy, tôi nghĩ trong lòng cậu rõ ràng hơn ai hết, bằng không sẽ không trong hoàn cảnh này mà miễn cảm như vậy, nếu có người khác phải tương đối có điều kiện xuất hiện bên cạnh cô ấy, liền cảnh giới dựng lên tằm chắn.”

Như có cái gì đâm vào tâm khảm, gờ xuống cánh cửa cực đau đớn cực yếu ớt.

Anh rơi vào cảm xúc cực đoan ác liệt “Tôi khuyên anh tốt nhất câm miệng lại.”

Phản đại gia hiện tại tâm tình phi thường không tốt, đừng tưởng anh sẽ không đánh người, trừ Yên Yên ra, đối với ai anh đều không có kỵ, từ sau khi Phàn mẹ mất, chữ sợ thật lâu cũng không có viết qua.

“Trừ về bên ngoài, tôi thật không nghĩ ra cô ấy có thể coi trọng cậu ở điểm nào... đúng rồi, nghe nói cậu tốt nghiệp trường trung học dân lập.”

Lời nói còn chưa hoàn, một quyền đã rơi thẳng xuống, cắt đứt.

Thực khoái (sảng khoái). Đối phương từ trên ghế trở mình, ngã xuống cực kỳ chặt vật, cũng đánh ngã khí chất phong độ của người trí thức, trong đầu anh ngay lập tức hiện lên hai chữ. Chính là “Thực khoái.”

Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn người đang đứng ở cửa văn phòng hệ, Tiết Thư Yên mặt bình tĩnh. Anh duy trì sự sảng khoái trong ba giây, liền nhanh chóng té xuống đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giới hạn

(“Đó là bởi vì anh thực sự để ý đến em” không phải cô nói anh chỉ yêu chính mình sao? Anh có thể chứng minh, trừ em ra, cái gì anh cũng không cần.)

trên đường về nhà, Tiết Thư Yên bảo trì trầm mặc, vô luận anh gây trò như thế nào, cô vẫn chỉ thờ ơ. Anh liền sáng tỏ, cùng người thấy mùi giông bão sắp nổi lên. Về đến nhà, cô ngồi thẳng ở đầu giường, đôi mắt rơi vào trầm tư, không nói một câu.

một văn phòng yên tĩnh vắng vẻ.

Thời gian trầm mặc thật lâu, ngay cả tiếng hít thở đều nghe thấy rõ ràng. Bộ dáng Tiết Thư Yên trầm tĩnh và nghiêm túc như vậy anh chưa từng thấy qua, Phàn Quân Nhĩ từ trước tới nay luôn tùy hứng làm bậy cũng bắt đầu lo sợ không yên, bất an dè dặt hỏi: “Yên Yên, em nói đi, được không?”

Ngày trước, khi cô tức giận nhất cũng chỉ giáo huấn anh vài câu, sau đó anh thừa cơ đùa giỡn lại, làm nũng cùng ăn vạ mọi chuyện sẽ yên, chưa bao giờ giống như thế này, không phát điên, cũng không nói gì, hại anh không biết ứng phó như thế nào.

cô như rồng mây lên, ngữ điệu bình tĩnh: “Muốn em nói gì đây?”

“Cái gì cũng tốt hơn, em không mắng anh sao?” Bình thường thì sau việc ấy, cô đã tức giận đến giờ chận, không yên lặng như bây giờ, giống như là cô không có lời nào muốn nói với anh, làm anh hốt hoảng...

“Anh cũng biết hành vi của anh sẽ bị mắng?” Sao lại cần mắng anh? Anh không phải không hiểu cô sẽ nói gì, biết rõ mà còn cố phạm phải, năm lần bảy lượt cô phải đứng giữa những chuyện như vậy, cô thật sự mệt mỏi.

Thấy cô lại lâm vào trầm mặc, anh mở miệng, thay cô nghĩ ra phương án khiển trách, xin tự xử phạt: “Hay là... Anh tự quỳ ở trên bàn giặt?”

nói xong, chuẩn bị đi lấy bàn giặt.

“không cần.”

Anh dừng lại động tác, nhìn khuôn mặt cô không mấy may mắn: “Yến Yến!”

“Anh muốn thế nào thì làm thế ấy đi, dù sao... em cũng không thay đổi được anh, anh chưa bao giờ để ý đến cảm giác của em, anh chỉ yêu chính mình mà thôi.”

nói xong, cô xoay người đi ra cửa phòng, lưu lại anh đứng ngẩn ra như phỗng.

Anh không cần cô? Anh chỉ yêu chính mình? Những lời này không phải là sự thật. Toàn bộ thế giới đều biết anh có bao nhiêu để ý cô, nếu không, sao anh lại để ý tất cả những người bên cạnh muốn theo đuổi cô, luôn nghĩ biện pháp bảo vệ người mà anh yêu nhất.

cô nói như vậy, không công bằng với anh.

Anh đuổi theo cô, muốn giải thích: “Yến...”

“Đừng nói gì cả, hiện giờ đừng nói chuyện với em, em tạm thời không muốn nhìn thấy anh.”

Từ lúc đó chiến tranh lạnh bắt đầu

Sáng sớm, cô không hề chuẩn bị bữa sáng cho anh liền tự mình xuất môn. Về đến nhà, thấy anh ở đâu cô sẽ không đi tới chỗ đó, buổi tối, cô không đuổi anh đi ngủ phòng khách, nhưng cô lại tự cầm gối và chiếc chăn sang phòng khách ngủ.

Hai buổi tối cô đều như vậy, Phan Quân Nhã biết lần này cô tức giận rất nhiều, sẽ không dễ dàng hết giận, vì thế anh tự cầm gối hướng phòng khách để ngủ.

cô không nói một lời với anh. Vô luận anh cố ý chọc ghẹo cô thế nào, cô cũng quyết tâm chiến tranh lạnh với anh. Vì thế anh lại thay đổi cách khác, bắt đầu chế tạo một ít tình huống để cô chú ý. Sau đó cô nhận được điện thoại của công ty gọi tới, Tiết Thư Yến rốt cục phá vỡ trầm mặc.

“Anh gặp chuyện gì sao? Công ty nói anh gần đây hay mất tập trung, liên tiếp phạm phải sai lầm? Ngay cả thời gian chụp hình hàng tháng cũng có thể nhớ lầm.” Như vậy thì hình như thái quá rồi, chẳng nhẽ không nghĩ tiếp tục công việc?

Vô luận cô tức giận như thế nào, vẫn không thể không quan tâm tới anh.

Anh cẩn thận giấu đi tươi cười khi đạt được cái mình muốn, nhún nhún vai đáp trả: “Phải không? Có thể gần đây ngủ không ngon, nên tinh thần mất tập trung một chút.”

Câu này có ý ngầm là: ai bắt em chiến tranh lạnh với anh, hại anh tâm tình không tốt, không thể chuyên tâm công tác.

Tiết Thư Yến phát hiện, thần kinh bị buộc chặt tới cực hạn, đã đến giới hạn bị đứt banh ra.

Mặt cô trầm xuống: “Anh định đem tiền đồ của chính mình mang ra đùa giỡn hay sao?”

“không phải. Nhưng là tiền đồ với đồ vật này nọ, thật ra chỉ có em mới là có ý nghĩa với anh.” Anh là vì cô, mới cố gắng như vậy, nếu cô không cần, anh mất đi hết thấy anh cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Những lời này, thành công dồn ép và làm sụp đổ một cộng rơm rạ cuối cùng: “Ý của anh là, nếu em không thuận theo ý anh, anh sẽ tiếp tục dùng cái biện pháp ngây thơ này để uy hiếp em sao? Anh như vậy cùng đưa trẻ không ăn được kẹo có gì khác nhau?”

“Đó là bởi vì anh thực sự để ý đến em” không phải cô nói anh chỉ yêu chính mình sao? Anh có thể chứng minh, trừ em ra, cái gì anh cũng không cần.

Trên đường về nhà, Tiết Thư Yến bảo trì trầm mặc, vô luận anh gây trò như thế nào, cô vẫn chỉ thờ ơ. Anh liền sáng tỏ, cũng nghĩ thấy mùi giông bão sắp nổi lên. Về đến nhà, cô ngồi thẳng ở đầu giường, đôi mắt rơi vào trầm tư, không nói một câu.

Một văn phòng yên tĩnh vắng vẻ.

Thời gian trầm mặc thật lâu, ngay cả tiếng hít thở đều nghe thấy rõ ràng. Bộ dáng Tiết Thư Yến trầm tĩnh và nghiêm túc như vậy anh chưa từng thấy qua, Phan Quân Nhã từ trước tới nay luôn tùy hứng làm bậy cũng bắt đầu lo sợ không yên, bất an dè dặt hỏi: “Yến Yến, em nói đi, được không?”

Ngày trước, khi cô tức giận nhất cũng chỉ giáo huấn anh vài câu, sau đó anh thừa cơ đùa giỡn lại, làm nũng cùng ăn vạ mọi chuyện sẽ yên, chưa bao giờ giống như thế này, không phát điên, cũng không nói gì, hại anh không biết ứng phó như thế nào.

cô nhượng mảy lên, ngữ điệu bình tĩnh: “Muốn em nói gì đây?”

“Cái gì cũng tốt hơn, em không mắng anh sao?” Bình thường thì sau việc ấy, cô đã tức giận đến giờ chôn, không yên lặng như bây giờ, giống như là cô không có lời nào muốn nói với anh, làm anh hốt hoảng...

“Anh cũng biết hành vi của anh sẽ bị mắng?” Sao lại cần mắng anh? Anh không phải không hiểu cô sẽ nói gì, biết rõ mà còn cố phạm phải, năm lần bảy lượt cô phải đứng giữa những chuyện như vậy, cô thật sự mệt mỏi.

Thấy cô lại lâm vào trầm mặc, anh mở miệng, thay cô nghĩ ra phương án khiển trách, xin tự xử phạt: “Hay là... Anh tự quỳ ở trên bàn giặt?”

nói xong, chuẩn bị đi lấy bàn giặt.

“không cần.”

Anh dừng lại động tác, nhìn khuôn mặt cô không mấy may biểu tình: “Yến Yến!”

“Anh muốn thế nào thì làm thế ấy đi, dù sao... em cũng không thay đổi được anh, anh chưa bao giờ để ý đến cảm giác của em, anh chỉ yêu chính mình mà thôi.”

nói xong, cô xoay người đi ra cửa phòng, lưu lại anh đứng ngẩn ra như phỗng.

Anh không cần cô? Anh chỉ yêu chính mình? Những lời này không phải là sự thật. Toàn bộ thế giới đều biết anh có bao nhiêu để ý cô, nếu không, sao anh lại để ý tất cả những người bên cạnh muốn theo đuổi cô, luôn nghĩ biện pháp bảo vệ người mà anh yêu nhất.

cô nói như vậy, không công bằng với anh.

Anh đuổi theo cô, muốn giải thích: “Yến...”

“Đừng nói gì cả, hiện giờ đừng nói chuyện với em, em tạm thời không muốn nhìn thấy anh.”

Từ lúc đó chiến tranh lạnh bắt đầu

Sáng sớm, cô không hề chuẩn bị bữa sáng cho anh liền tự mình xuất môn. Về đến nhà, thấy anh ở đâu cô sẽ không đi tới chỗ đó, buổi tối, cô không đuổi anh đi ngủ phòng khách, nhưng cô lại tự cầm gối và chiếu chần sang phòng khách ngủ.

Hai buổi tối cô đều như vậy, Phan Quân Nhã biết lần này cô tức giận rất nhiều, sẽ không dễ dàng hết giận, vì thế anh tự cầm gối hương phòng khách để ngủ.

cô không nói một lời với anh. Vô luận anh cố ý chọc ghẹo cô thế nào, cô cũng quyết tâm chiến tranh lạnh với anh. Vì thế anh lại thay đổi cách khác, bắt đầu chế tạo một ít tình huống để cô chú ý. Sau đó cô nhận được điện thoại của công ty gọi tới, Tiết Thư Yến rất cực phá vỡ trầm mặc.

“Anh gặp chuyện gì sao? Công ty nói anh gần đây hay mất tập trung, liên tiếp phạm phải sai lầm? Ngay cả thời gian chụp hình hàng tháng cũng có thể nhớ lầm.” Như vậy thì hình như thái quá rồi, chẳng nhẽ không nghĩ tiếp tục công việc?

Vô luận cô tức giận như thế nào, vẫn không thể không quan tâm tới anh.

Anh cẩn thận giấu đi tươi cười khi đạt được cái mình muốn, nhún nhún vai đáp trả: “Phải không? Có thể gần đây ngủ không ngon, nên tinh thần mất tập trung một chút.”

Câu này có ý ngầm là: ai bắt em chiến tranh lạnh với anh, hại anh tâm tình không tốt, không thể chuyên tâm công tác.

Tiết Thư Yến phát hiện, thần kinh bị buộc chặt tới cực hạn, đã đến giới hạn bị đứt banh ra.

Mặt cô trầm xuống: “Anh định đem tiền đồ của chính mình mang ra đùa giỡn hay sao?”

“không phải. Nhưng là tiền đồ với đồ vật này nọ, thật ra chỉ có em mới là có ý nghĩa với anh.” Anh là vì cô, mới cố gắng như vậy, nếu cô không cần, anh mất đi hết thảy anh cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Những lời này, thành công dồn ép và làm sụp đổ một cộng rom rã cuối cùng: “Ý của anh là, nếu em không thuận theo ý anh, anh sẽ tiếp tục dùng cái biện pháp ngây thơ này để uy hiếp em sao? Anh như vậy cùng đưa trẻ không ăn được kẹo có gì khác nhau?”

“Đó là bởi vì anh thực sự để ý đến em.” không phải cô nói anh chỉ yêu chính mình sao? Anh có thể chứng minh, trừ em ra, cái gì anh cũng không cần.

“Đó là bởi vì anh thực sự để ý đến em.” không phải cô nói anh chỉ yêu chính mình sao? Anh có thể chứng minh, trừ em ra, cái gì anh cũng không cần.

“Phan Quân Nhã, đủ rồi.” Lúc này cô thực sự nổi giận.

“Anh luôn miệng nói để ý tới em, nhưng mà em thực sự muốn cái gì, anh biết không? Chỉ cần không thuận theo ý của anh, anh lại giống như tiểu hài từ dùng thủ đoạn đùa bỡn để khiến người khác chú ý, sao anh không thể thành thực một chút?”

“Anh...”

Lúc này cô thật sự rất giận, hoàn toàn không cho anh cơ hội biện bạch, một hơi trút hết toàn bộ ủy khuất lâu nay ở đáy lòng: “Em có cuộc sống của em,

chính là bởi vì anh mà danh dự cùng quan hệ với người khác của em đã bị anh làm thành cái dạng gì rồi? Chỉ cần người khác có hảo cảm với em, anh tựa như con chuồn chuồn bị chọc, người ta có nói sẽ theo đuổi em sao? Em cứ một lần lại một lần dễ dàng tha thứ cho anh, chính vì quá dễ dàng tha thứ, đến cuối cùng là gì? Anh thậm chí đã vung quyền đánh người.”

“Đó là bởi vì anh ta nhục nhã anh.” Vì cái gì mà cô không hỏi nguyên nhân, đã trách cứ anh chứ? “Chẳng lẽ em cho rằng, anh ta ám chỉ nói anh bằng cấp thấp, không xứng với em, anh cũng phải cười cười xoay người nói tiếng “cảm ơn đã chỉ giáo” sao?” Anh không phải là người phong độ như vậy, anh cực kì khó chịu, hơn nữa anh hoàn toàn không muốn nhẫn nhịn.

“Anh ta nói sai sao? Anh suốt ngày ồn ào không thích đọc sách, không đoán trước được sẽ có ngày hôm nay sao ? »

Phản Quân Nhã nghe cô nói, anh bị kinh ngạc cùng chấn động : « Ngay cả em cũng nghĩ như vậy ? » Anh không xứng với cô.

« Đây là sự thật, không phải sao ? » Năm mười chín tuổi, nam nhân thứ nhất có hảo cảm với cô đã nói như vậy, cô từng cực kì tức giận, nhưng là khi con người lớn lên rồi, cũng trở nên thành thực, cô có bằng cấp cao là sự thật không thể thay đổi, cũng là một yếu tố mà người khác quan đánh giá bọn họ, chính cô để ý như thế nào cũng không thay đổi được điều này, nếu anh không thể điều chỉnh tâm tính của anh, loại sự tình sẽ phát sinh suốt ngày, cô thật sự không có nhiều tình lực mà ứng phó với tự ti của anh.

« Em vẫn nghĩ, chỉ cần em có đủ bao dung, bốn tuổi sẽ không là vấn đề, nhưng... » cô thở dài chưa dứt nói : « Em đã đánh giá mình quá cao, bốn tuổi, là một khóa, tư tưởng có mức chênh lệch quá lớn, không có chung mức xuất phát của nhận thức, mỗi một lần đều làm cho em mệt mỏi quá. »

« Anh đã thực sự cố gắng mà. » Anh vội vàng nói : « Em nói anh chỉ yêu thích anh, còn nói không có chung nhận thức, ở trong lòng anh, em so với chính anh quan trọng hơn nhiều. Ít hơn em bốn tuổi không phải là anh sai, anh vẫn đem hết khả năng có thể đối thật tốt với em, bỏ khuyết khoảng cách bốn năm, không để em phải chịu ủy khuất, sợ hãi em sẽ hối hận. »

Điều kiện bẩm sinh này, anh liền thua, sao anh lại sinh ra muộn hơn cô bốn năm. Nhưng mà anh toàn tâm toàn ý, trong mắt trong lòng anh đều chỉ có cô, tất cả mọi việc xoay quanh em cô trở thành trọng tâm duy nhất trong sinh mệnh của anh. cô là người thân mật nhất với anh, cũng là thân nhân duy nhất còn trên đời của anh, trừ cô ra, cái gì anh cũng không coi trọng. cô không cảm giác được sao ? Vì cái gì luôn đưa ra sự chênh lệch bốn tuổi đó không tha ?

cô nhắm mắt lại, một mối dựa vào đầu giường : « Sao anh không nghĩ tới, rốt cuộc em thực sự muốn cái gì ? Mà không phải dùng phương thức anh muốn, mà anh cho là tốt với em. »

Dùng phương thức mà cô muốn, mà không phải phương thức mà anh muốn.

Cho nên, phương thức anh dùng trước kia, không phải cái mà cô muốn.

Vậy cô muốn cái gì ?

« Quân Nhã, tình cảm của anh quá sâu nặng, lưng em không thể đeo nổi. »

cô... nói những lời này là có ý gì ?

Anh nín thở, không dám hỏi ra lời, lo sợ cùng nghi hoặc nhìn cô.

cô im lặng suy nghĩ, thật lâu, thật lâu sau, cho tới khi không khí ngưng trệ lại, ngực anh đau đớn như hô hấp không thông, cô có động tác, đứng dậy kéo ngăn tủ ra, lấy cuốn sổ tiết kiệm mà ngày trước anh giao cho cô, thở dài nhỏ gần như không nghe thấy... « Em nghĩ, chúng ta vẫn nên chia tay đi. »

cô thật sự muốn vậy.

Ngay cả sổ tiết kiệm đều trả cho anh, không cãi nhau cũng không xúc động, cô là người không làm việc theo cảm xúc, cô thực sự muốn chia tay với anh.

Lĩnh ngộ được điểm này, trái tim bị đánh một đòn nghiêm trọng, anh đau đớn không thể nói một lời.

« Em căn bản... chưa từng yêu anh. » Mới có thể nói lời chia tay dễ dàng như vậy.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn coi anh là đứa nhỏ mà đối đãi, và là một gánh nặng, một đứa em trai, một cái cọc ân tình mà cô không thể buông bỏ.

Nhưng anh không nghĩ như vậy, từ năm sáu tuổi ấy, anh kiên trì không gọi cô một tiếng chị nào, anh còn thật sự đem cô trở thành một nửa kia ở tương lai của mình mà đối đãi, từng giọt từng giọt tình cảm tích lũy lại dần dần.

Anh thậm chí cảm thấy được, vấn đề lớn nhất giữa hai người, căn bản không phải sự chênh lệch bốn năm, mà là độ dày tình cảm có sự chênh lệch quá lớn, như lòng sông với mặt biển vậy.

“Bốn tuổi chỉ là lấy cớ, trọng điểm là căn bản em không thương anh, khó trách nói thế nào em đều không chịu có đứa nhỏ, vô luận anh yêu cầu như thế nào... Có lẽ, em đã muốn nói những câu này từ lâu đi.”

cô chấn động cùng kinh ngạc, giữa đầu, trừng mắt nhìn anh.

“không đúng sao?” Anh đang đợi, đợi cô phủ nhận, đợi lời giải thích của cô.

Nhưng mà, không có...

cô trầm mặt xuống, dùng ngữ điệu thật lạnh lùng nói: “đi ra ngoài!”

cô không phủ nhận...

Tâm của anh, còn lạnh hơn cả cô.

“không cần em nói.” Lần đầu tiên, khi cô đang sinh khí, anh không cố nịnh bợ lấy lòng, tức giận xoay người rời đi, không khống chế được lực đẩy cánh cửa khiến cánh cửa bị rung mạnh.

Đây là lần đầu tiên anh tức giận cô.

Phát hiện ra chuyện như vậy, anh không thể nào khống chế cơn giận.

một khắc kia, anh thật sự oán giận cô vô tình. Anh đã cố gắng nhiều như vậy, cô vẫn không có một chút tình cảm cho anh, anh thật sự không đáng được người yêu thương sao? một lần lại một lần hỏi tường, anh phát hiện, cho tới bây giờ, cô thật sự chưa từng nói một lời yêu thương với anh, cho tới nay, chỉ có mình anh tự mình đa tình...

Nghĩ mà đã nhụt chí vô cùng.

Anh ngồi xổm ở đầu phố bên ngoài cửa, dựa vào cột đèn đường, suy sụp mà suy nghĩ. Dù sao không có ai để ý, thà trúng độc ô-xít các-bon chết quách đi cho rồi.

Sau đó, một tiếng, hai tiếng... Hơn nửa đêm, anh ngồi xổm ở đó.

Theo thời gian trôi qua, tức giận chậm rãi mất đi, sau đó theo mỗi phút, biến thành cứ mười giây một lần, nhìn vào chiếc di động.

không bị hỏng, tín hiệu bình thường, pin vẫn đầy, nhưng mà nó lại không phát ra tiếng vang.

Ngày trước, nếu anh nửa đêm không về nhà, cô nhất định sẽ gọi điện thoại quan tâm anh. hiện tại không nghe thấy, không hỏi han, cô thật sự không để ý đến anh sao?

Sau khi hết giận, anh lại trở lên hoảng hốt. Nếu trong cuộc sống của anh mà không có cô... Anh không thể nào tưởng tượng được cuộc sống như vậy, cho dù đã nhận ra tình cảm chân thực, anh vẫn không muốn buông cô ra... Chỉ là, anh thật vô dụng, cô không yêu anh cũng không sao, chỉ cần anh yêu cô thế là đủ rồi. Nhưng mà... Vì cái gì mà cô không cần anh? Trừ bỏ việc anh nhỏ tuổi hơn cô, cái khác đều tốt cả mà.

Anh không chơi bài bạc, không chơi gái, chỉ khi nào phiên muộn lắm anh mới hút một điếu thuốc lá, không có thói quen xấu gì.

Anh rất chung thủy, ngay cả nhìn nữ nhân khác anh còn không thèm, không cần lo lắng anh ăn vụng bên ngoài

Anh đi tới đâu đều báo cáo cho cô, mỗi ngày ngoan ngoãn về nhà không để cô phải lo lắng, kiếm được tiền đều nộp cho cô mà...

Diện mạo của anh không kém, thông nhất các tin tức khắp nơi, đưa ra kết luận trọng tâm, anh là một người rất dễ nhìn, sẽ không làm cho cô bề mặt khi ra ngoài.

Tùy tiện cân nhắc một số điều kiện đều thấy được chính mình rất được, cô còn muốn tìm bạn trai so với anh thông minh hơn sao?

Nếu như vậy... Tội cùng là anh đã phạm phải cái sai lầm gì mà cô không thể tha thứ, mà cô kiên định phải rời khỏi anh như vậy? thật sự đơn giản chỉ là do chênh lệch bốn tuổi sao?

cô nói, anh tính trẻ con, còn nói, gánh vác không nổi tình cảm thâm tình của anh.

Thực yêu, thực yêu cô, là không tốt sao?

Anh không hiểu, nghĩ thế nào đều không thông, vì sao tình cảm sâu nặng như vậy, hội trở thành gánh nặng mà cô không thể vác nổi, khiến cô thống khổ? Tuy rằng không hiểu vấn đề tốt cùng nằm ở nơi nào, nhưng mà anh biết, anh phải thay đổi, tìm được mấu chốt của vấn đề, nếu không, anh thực sự sẽ mất cô.

Ngồi chồm hổm ở dưới cột đèn thâu đêm khổ sở suy tư, khi sắc trời hơi hơi sáng, một đêm sương sớm làm đông lạnh cái người vô dụng nào đó, vẫn như cũ chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề.

không khí sáng sớm không tồi, vài người qua đường đi mua bữa sáng, anh vỗ vỗ mông chuẩn bị đứng dậy, cũng chuẩn bị dẹp đường hồi phủ (chuẩn bị về nhà). Anh đang muốn qua đường, một người lái xe đạp siêu vẹo hướng nơi này tông đến, anh thối lui từng bước, theo bản năng mà đưa tay ra phía trước kéo người đàn ông trung niên một phen.

Người đàn ông lão đảo vài bước, ổn định thân thể, quay đầu lại, cong cong ngón cái với anh.

Đó là ngôn ngữ của người câm điếc. Ý nói “cám ơn”.

Người đàn ông không thể nói chuyện sao?

“không, không có gì.” Anh xua xua tay, không có kinh nghiệm ở chung với người câm điếc, nhất thời tùy cơ ứng đối.

Người đàn ông xuất ra cuốn sổ nhỏ cùng cái bút, nhanh chóng viết xuống một hàng chữ: Cậu cãi nhau với người nhà sao?

“A?” Có rõ ràng như vậy sao? Người qua đường đều đoán được sao?

Người đàn ông cười cười, chỉ chỉ tòa nhà phía sau anh. Tôi trụ ở nơi đó. Tối hôm qua, tôi tưới hoa ở ban công, liền nhìn xuống thấy cậu ngồi xổm ở nơi này, cho nên đoán là cậu cãi nhau với người nhà, tức giận chạy tới đây?

Muốn nói ra không? Anh không nghĩ nói chuyện phiếm với một người câm điếc là một ý kiến hay.

Đối phương tiếp tục viết: Tôi không hiểu được chuyện tình cảm phức tạp của cậu, cũng không có đề nghị hay biện pháp gì cho cậu, bắt quá, ngày trước tôi cũng đã từng gặp tình huống tương tự, một lần đó, khiến tôi chia tay với bạn gái kết giao lâu năm.

một câu cuối, gọi lên hứng thú của anh, nhin không được hỏi: “Vậy ,hiện tại thế nào?”

Người đàn ông cười yếu ớt.

Đến bây giờ, chúng tôi đã kết hôn được hai mươi năm.

“Vậy sao? Chúc mừng ông.” Anh không biết có thể may mắn như vậy không.

Cậu có biết, chúng tôi đã vượt qua lần nguy cơ tình cảm đó như thế nào không?

Anh phát hiện, khi người đàn ông cười lộ lên, làm cho người đối diện cảm thấy thật ôn hòa cùng bình lặng, tóc đã có điểm những sợi bạc, khóe mắt cũng có vài nếp nhăn, đều là dấu vết năm tháng đã lưu lại, khiến cho anh tự giác đứng im lặng, kiên nhẫn đọc từng hàng chữ người đàn ông viết xuống.

Tôi đã xảy ra việc ngoài ý muốn, mất đi khả năng ngôn ngữ. Lúc đó, bà nhà của tôi đã ở bên người chiều cổ tôi, những ngày không thể nói, chỉ có thể nghe. Tại thời điểm đó, tôi mới phát hiện, tôi tự cho là hiểu bà ấy, kỳ thật căn bản không hiểu bà ấy muốn gì, tôi chỉ dùng phương thức tôi cho là đúng để yêu bà ấy thôi.

Sau khi mất đi khả năng ngôn ngữ, không có biện pháp xen mồm phản bác hay cãi nhau với bà ấy, ngược lại, lại nghe được rất nhiều lời trong lòng của bà ấy.

Có lẽ cậu sẽ cảm thấy câu nói này thật vớ vẩn, nhưng tôi thật sự cảm ơn sự cố ngoài ý muốn kia, may mắn khi tôi mất đi thanh âm, đổi về là cả đời hạnh phúc.

Cho nên... từ chỗ cậu, tôi cảm thấy được sự ủy khuất, khó hiểu, thậm chí là phẫn nộ, người trẻ tuổi, cậu còn chưa nghĩ tới, bước chân rời đi tạm thời dừng lại đi, kéo xuống tính tình của bản thân, làm thanh âm biến mất, hãy thật sự lắng nghe một thanh âm khác, hãy ngẫm lại tầm quan trọng của sự lắng nghe.

(muanhobaybay: tầm quan trọng của sự lắng nghe...)

Tầm quan trọng... của sự lắng nghe?

“Sao anh không nghĩ tới, rốt cuộc em thực sự muốn cái gì? Mà không phải dùng phương thức anh muốn, mà anh cho là tốt với em.”

Yến Yến cũng nói như vậy.

Kỳ thật anh cũng không để lời nói của cô tiến vào tai, mỗi lần phát sinh tranh chấp, cũng chỉ có lẽ mà lừa dối như cũ, khi anh xuống nước làm nũng một chút là sẽ không có chuyện gì nữa, cô sẽ không thể tức giận lâu. Cho dù đến bây giờ, anh vẫn nghĩ một mạch, chính anh đã thực cố gắng đối tốt với cô, vì sao cô lại không cảm kích?

Nhưng mà anh đã quên hỏi, cố gắng như vậy có phải là cái cô muốn không? Có lẽ ngay từ đầu anh đã làm phương hướng, giống như người đàn ông này nói, dùng phương thức tự mình cho là đúng để yêu đối phương.

Anh chưa bao giờ chân chính lắng nghe lời nói của cô.

Nếu cô thấy anh tính trẻ con, không đủ thành thực, thì thật sự nghĩ như vậy.

Anh bắt đầu hỏi tường lại, trong nhà, mẩu chốt mỗi lần cãi nhau với cô...

Anh suy nghĩ rất nhập thần, ngay cả việc người đàn ông rời đi lúc nào cũng không biết, giống như pho tượng đứng ở lối đi bộ, đứng tới mấy giờ liền...

Chỗ rẽ không xa...

Người đàn ông trung niên rẽ ở chỗ ngoặt, sau khi tiến vào ngõ nhỏ, mới mở miệng: “Tôi đã theo phương thức của cô nói với cậu ta, lời kịch thật dài, thật sự là khó khăn.” Từ khi người đàn ông đang là diễn viên tới nay, đây là lời thoại dài nhất.

“Ông vất vả rồi.” cô gái vỗ vai đối phương, đem thù lao đưa cho người đàn ông.

Rồi sau đó, liếc mắt quay lại nhìn pho tượng người ở đầu đường, lắc đầu cảm khái.

Tình cảnh bọn họ lúc này, cô thật sự nhìn không được, với tình hình này, dù cho họ một trăm cơ hội nữa, đem thời gian xuyên qua lúc ở phòng bếp lần nữa cũng vô dụng thôi. Hai cô muốn không nhúng tay vào không được.

Ai, vì sao số cô lại khổ như vậy...

Đứng ở cửa nhà một hồi lâu, thẳng tới khi đã chuẩn bị đủ tâm lý, Phan Quân Nhã hít một hơi thật sâu, chuẩn bị vào nhà, sờ sờ túi tiền, mới nhớ là không mang chìa khóa.

Đắn đo một chút, thử đẩy cửa một cái, cửa liền mở ra.

cô không khóa cửa?

Anh liền hiểu rõ, cô phát hiện anh không mang chìa khóa theo sao? Vừa vào nhà, chỉ thấy cô ngồi ngay ngắn ở phòng khách, chắc là cô thức cả một đêm. Ngâm lại, cả đêm anh cũng chưa trở về, sao cô có thể ngủ được chứ. Nhìn hình bóng cô ở trước mắt, trong lòng anh vừa ảm áp vừa tự trách. cô kỳ thực... vẫn rất để ý đến anh, chỉ là không nói ra miệng mà thôi, mà anh lại nói những lời thiếu suy nghĩ, trách cô không thương anh.

Nếu không có tình cảm, hai năm nay, chẳng nhẽ chỉ vì lòng thương xót anh mà hai người lăn lộn trên giường nhiều lần như vậy sao? một cô gái không có tình yêu với chàng trai, làm sao lại cho phép chàng trai làm chuyện đó lâu như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy chính mình thực đáng giận.

cô thì cái gì cũng không nói, thấy anh trở về, nghiêm mặt lạnh đứng dậy đi vào phòng, trong chốc lát chuẩn bị đi ra ngoài.

“Yến Yến.” Anh cầm lấy tay cô.

cô dừng lại, không quay đầu, cũng không lên tiếng trả lời.

“Thực xin lỗi. Anh nghĩ tới điều em nói, anh quả là không đủ thành thực, cho tới nay, anh vẫn trốn tránh việc đối mặt với khúc mắc của chính mình, một khi phát sinh xung đột, hay dùng cách của đứa nhỏ mà gây chuyện khiến cho người lớn chú ý, bức bách em thỏa hiệp, tạo cho em một áp lực như vậy, tha thứ cho anh hết thảy.”

“Anh đã nghĩ thật lâu, có lẽ đúng như em nói, trong tiềm thức của anh luôn có tự ti cùng quấy rối, chính anh không chịu thừa nhận, một khi có người đụng chạm tới điều cấm kỵ của anh, thì trong lòng anh liền loạn thất bát tao (rối loạn), rõ ràng anh nghĩ muốn giữ người anh để ý nhất, cuối cùng lại gây ra chuyện, đem em đẩy ra xa hơn. Anh quả thật là không xứng với em, không có bằng cấp lại có tư tưởng nông cạn ngây thơ.”

“Gây khó dễ cho em nhiều như vậy, thật sự là quá mệt mỏi. Nhưng là, liệu... em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không? một lần cuối cùng, anh sẽ sửa chữa tất cả sai lầm, sẽ không tiếp tục gây tổn thương cho em, cũng thực sự nghe em nói chuyện, tôn trọng cảm giác của em, cố gắng làm được cái mà em muốn. Cũng không thể... không cần nhanh như vậy thất vọng về anh?”

nói xong, anh im lặng, im lặng chờ đợi quyết định của cô.

một lúc lâu sau, cô cũng không đáp lại, khi mở miệng, cô lại hỏi anh: “Anh thật sự cho rằng, em không yêu anh một chút nào sao?”

“Lúc đó anh tức giận nói lung tung, lời nói tồi hôm qua anh thu hồi toàn bộ.” Anh vội vàng nói.

cô thực sự lo lắng đắn đo trong chốc lát, mới trả lời anh: “Quân Nhã, anh không cần sợ hãi em rời đi, cho dù chúng ta chia tay, sau này đều tự cưới tự gả, chúng ta sẽ vẫn là người thân, em sẽ không bỏ rơi anh, từ nay về sau không qua lại với nhau. Cho nên, chúng ta vẫn là chị em tốt, anh không cần một mối đũa đào theo bước đi của em, hãy đi tìm một người thực sự phù hợp với anh, em không phải gánh vác tâm lý mang áp lực nặng nề, có lẽ như vậy, đối với anh và em đều là cách sắp xếp tốt nhất.”

“Anh...” Anh không cần người nào khác để bầu bạn, anh chỉ cần cô... Đón nhận về mặt kiên định của cô, anh hiểu được, dù nói thêm cái gì nữa, cô cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Anh thực muốn khóc... rõ ràng là một cô gái nhỏ tốt như vậy, tình cảm trân quý như vậy, lại bị cái đầu heo của anh phá hỏng.

rõ ràng anh muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lại không mở miệng được. Vừa mới nói tôn trọng ý muốn của cô, anh không muốn giống quá khứ, chơi xấu rồi bức bách cô làm theo ý muốn của anh...

“Liên... như vậy sao?”

cô chần chờ một chút, nhưng vẫn kiên quyết gạt đầu.

Nhưng là... Trong mắt cô rõ ràng không muốn rời xa anh mà, vì cái gì lại cứ muốn chia tay? Vì sao không thể tin tưởng, anh sẽ không làm cô thương tâm nữa?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thật sự đã kết thúc sao?

Ngày đó, quyết định làm một xác mình, anh nghĩ, hai người cần có một chút thời gian bình tĩnh lại, điều chỉnh lại tâm tình.

Sau đó, anh suy nghĩ thật lâu, anh biết anh khó mà làm được tốt nhất, nhưng anh muốn dùng hành động làm cho cô nhìn thấy sự thay đổi của anh, sau đó quyết định lại một lần nữa, có chấp nhận anh hay không.

Nếu, cố gắng đến cuối cùng, vẫn không thể trở thành người có thể mang lại hạnh phúc cho cô, đó là vấn đề của bản thân anh, anh sẽ thân nhiên tiếp nhận, trở về thân phận là người thân.

Từ ngày đó, Tiết Thu Yển phát hiện cơ hội nhìn thấy anh ở nhà rất hiếm.

Mỗi ngày anh đi sớm về muộn, cơ hồ không gặp cô và không nói được một câu nào với cô, có khi là xuất cảnh đi mất ba đến năm ngày, cùng chỉ để lại trên bàn tờ giấy ngắn gọn nói nơi anh đi. Trước kia, khi xuất ngoại, mỗi ngày anh đều gọi điện về, hoặc gửi tin nhắn, viết toàn những lời tâm tình buồn nôn, cộng thêm rất nhiều, n câu “Rất nhớ em”, mà hiện tại, trừ bỏ tờ giấy trên bàn, cùng một dòng tin nhắn “Anh đến Bành Hồ, mọi thứ bình an.”, liền vô thanh vô tức (không có tin tức).

Cho tới năm ngày sau, khi về nhà, thấy hành lý ở cửa, cùng thân hình đang ngủ say trên giường, cô mới biết anh đã trở lại.

Sau đó, sáng sớm hôm sau, lại không thấy bóng dáng anh.

Lại qua vài ngày, ở trong ngăn kéo, cô nhìn thấy bằng tốt nghiệp của anh.

Lễ tốt nghiệp của anh diễn ra, anh không nói cho cô biết, một mình anh lặng lẽ hoàn thành hết thầy mọi chuyện. rõ ràng đã ước định, cô phải tham gia lễ tốt nghiệp của anh, mà anh lại không nói cho cô, như là cuộc sống của anh không còn quan hệ gì với cô, như một người xa lạ ở đâu đó xa xôi.

Chạng vạng một ngày, cô từ trường trở về, anh vừa mới tỉnh ngủ, đang rửa mặt chải đầu, chuẩn bị ra ngoài, cô đứng ở cửa phòng nhìn anh.

Từ từ, anh lấy quần áo ra, chuẩn bị phải thay quần áo, lại nghĩ tới cái gì, ngừng động tác quay ra nhìn cô, thấy cô có bộ dáng sẽ không tránh đi, liền hỏi một câu: “Em có thể... đi ra ngoài một chút hay không?” hiện tại sẽ không thay quần áo ở trước mặt cô...

Tiết Thu Yển không nhúc nhích, vẫn đứng thẳng nhìn anh chăm chú.

“Kia... không sao.” Anh lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Chuẩn bị tốt rồi, sắp ra tới cửa, cô tự nhiên nói một câu: “Anh là cố ý sao?”

“Gi?” động tác mang giày của Phàn Quân Nhã dừng lại, nhất thời không lý giải được ý tứ của cô.

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không?”

Anh nhìn xuống: “Có lâu không? Nếu không vội, chờ anh trở về nói sau nhé. A, không được, hôm nay anh trở về thì rất khuya rồi, em đi ngủ sớm một chút, ngày mai nói sau.”

“Anh ngày đêm điên đảo như vậy, làm việc và nghỉ ngơi loạn hết cả lên, thân thể không chịu đựng được đâu.”

“Hoàn hảo mà, anh sẽ tự mình tính toán tốt.”

đi hài xong, lại nhìn thời gian biểu thêm một lần, nếu không xuất môn sẽ không kịp mất, nhưng mà hình như cô còn chưa muốn chấm dứt đề tài, anh hiểu là nên đi trước.

cô bắt lực thở dài một hơi: “Quân Nhã, anh đang trả thù em sao?” Chẳng lẽ không làm người yêu, thì cũng không làm người thân được hay sao?

Anh ngẩn người, mới hiểu được ý tứ của cô. Nếu là anh của trước kia, quả thật sẽ làm ra sự tình này, lấy sự khỏe mạnh của mình, làm lợi thể đảm đương công việc, nhất định cô sẽ đau lòng, luyến tiếc, sau đó sẽ thỏa hiệp, cái gì đều tùy tiện theo ý anh.

Giờ ngẫm lại, quả thật quá ngây thơ đi, nhưng mà lần này, thật sự anh không có ý tưởng như vậy.

“không phải, em không cần nghĩ linh tinh, anh nói rồi, sẽ không khiến em phải khó xử nữa...” Nhìn về mặt cô toát ra sự vô lực, anh lo lắng muốn làm sáng tỏ. Anh thật sự không muốn tổn thương cô lần nữa.

"Chỉ là gần đây lịch làm việc khá dày, thời gian tới sẽ thoải mái hơn, em không cần lo lắng, anh sẽ tự chiều cố tốt cho mình, thật sự."

"thật sao?"

"thật. Công tác không phải là như vậy sao? Mọi việc không thể theo sự tùy hứng của chính mình, không phải em vẫn thường nói anh như vậy sao?" Có lẽ, cũng có một chút trốn tránh cô, cùng ở dưới một mái hiên, vốn là tuy hai mà một, hiện tại lại chỉ giống người thân chào hỏi nhau, làm sao có thể thân nhiên thừa nhận, không thể thân cô, ôm cô, anh gắng gượng tâm tình của mình, chỉ là nhìn cô, tâm lại đau.

Anh thừa nhận, có mấy lần kết thúc công việc, anh đều ngủ lại công ty, nếu không thì đến chỗ ở của người đại diện ngủ một đêm, tránh việc phải ở cùng một chỗ với cô, với lại phân chia không gian lúc ở chung cũng là một vấn đề, làm thế nào cũng không thoải mái, chỉ có một gian phòng ngủ, vô luận là anh hay cô ngủ phòng khách, đều rất xấu hổ.

Trong thời gian này giữa hai người cần có chút khoảng cách, đây là sự săn sóc của anh, cũng không khiến cô phải suy nghĩ.

Nhưng chủ yếu là anh muốn hoàn thành một sự kiện. Trừ cô ra, trong lòng anh không thể dung nạp thêm bất kì ai khác, công tác chỉ vì đảm bảo com áo cho cô không phải lo nghĩ, cũng không nghĩ tới phát triển sự nghiệp người mẫu lên đỉnh cao.

Anh thử điều chỉnh tâm tính của mình, theo như cô nói, bắt đầu tự phụ trách cuộc sống của mình.

Anh đã từng nói... tất cả là vì em. Quả thật những lời này trở thành trách nhiệm quá nặng nề, làm cho cô phải gánh vác thành bại trong sinh mệnh người khác, thật không công bằng với cô, khó trách cô sẽ nói, cô gánh vác không nổi tình cảm nặng nề của anh.

Anh thật sự phải học lớn lên, phụ trách chính mình, không thể để cô phải gánh vác tội lỗi "phá hủy Phàn Quân Nhã".

"Lẽ tốt nghiệp thì sao? Vì sao anh không nói cho em biết?"

Anh im lặng. "Anh không biết nên cho em dùng thân phận gì để tham dự." Cùng bạn học, anh nên giới thiệu cô như thế nào? Anh đắn đo thật lâu, cuối cùng vẫn không nói, thà rằng cô là một người nào đó, không có người thân nào chúc phúc, cũng không muốn bắt luận ai nói, cô là tỷ tỷ của anh, anh làm không được.

"Thực xin lỗi, giờ anh có việc gấp, có việc gì về nói sau." Anh vội vàng xoay người, giấu lệ trong đôi mắt, không để cô thấy sự yếu ớt của anh.

Gần đây, anh thường đem "Thực xin lỗi" thành câu bên miệng, luôn nhanh chóng giải thích với cô.

Phàn Quân Nhã như vậy, làm cô thấy không quen, không hiểu sao cô thấy rất đau lòng.

"Quân Nhã..."

"A, đúng rồi, ngày mai anh sẽ đi Trung Bộ, cũng tiếp thêm một quảng cáo, ngày kia sẽ đi Hoa Đông để lấy cảnh, nói trước với em một tiếng, anh phải đi rồi."

Cửa lớn nhanh chóng đóng lại, làm cho cô phản ứng không kịp...

Như thế nào anh lại... sắp xếp hành trình dày đặc như vậy? Thân thể anh có thể chịu đựng được sao?

Trò chơi nhân gian thường ngày, ông lão đem "Nhân sinh đắc ý tẫn hoan." (Cuộc sống há hê cần phải vui vẻ hết mình) ở ngay bên phải mình, đột nhiên biến thành như vậy, thật sự làm cho cô không quen được. Anh đang muốn chứng minh cái gì với cô sao? Nhưng là, cô không phải muốn lấy thành tựu trong sự nghiệp của anh chứng minh anh lớn dần, không phải anh lại xuyên tạc rồi chứ?

không thể không thừa nhận, cô thật sự lo lắng.

Đẩy ra cửa phòng bệnh, đi tới bên giường bệnh, điều chỉnh lại bình truyền, Phàn Quân Nhã liền bừng tỉnh.

Anh miễn cưỡng nhắm mắt nhắm mắt, suy yếu hỏi: "Buổi chụp ngoại cảnh ở Hoa Đông..."

"sẽ lui một tuần." Người đại diện dịch góc chân cho anh, trả lời.

"Còn bên công ty..."

"đã giải thích rồi, cậu yên tâm, bọn họ sẽ thông cảm, cứ an tâm dưỡng bệnh đi."

Anh gật đầu, an tâm nhắm mắt lại: "Vây là tốt rồi."

"Cậu..." Quan họ nửa ngày, người đại diện không biết mở miệng như thế nào. "thật ra... cậu sớm đã có cảm giác không thoải mái phải không?"

Hành trình gần nhất xong xuôi, chạy đông chạy tây, đi Bành Hồ vì một cảnh cuối cùng, anh ở trên thuyền lung lay sáu giờ, cả người mệt mỏi nôn ra như muốn hồng, sau khi trở về lại bận quảng cáo bốn ba nam bắc, thân thể có làm bằng sắt cũng không thể chịu đựng được, bác sĩ nói là mệt nhọc quá độ, lại bị viêm dạ dày, có hiện tượng mất nước.

Bởi vì anh muốn phối hợp với hành trình, biết mình là người chủ chốt, không ít nhà tài trợ vì anh mà tới, không thể để việc dạ dày khó chịu làm rối loạn, cần rằng chống đỡ tới khi xong việc mới đi chữa.

Đột nhiên anh làm việc chuyên nghiệp như vậy, siêu có trách nhiệm, hại mọi người còn chưa quen.

Đại khái đoán được người đại diện muốn hỏi cái gì, Phàn Quân Nhã thân nhiên nói: "Nếu thật sự cảm thấy ngượng ngùng, hãy giúp tôi đàm phán tốt một chút là được rồi."

"Cậu... thiếu rất nhiều tiền sao?" Nếu là như vậy, có thể thương lượng với công ty bên kia xem, giúp cậu ta có lợi nhiều hơn một chút.

"không phải thiếu. Nhưng mà có kế hoạch cần đến rất nhiều."

"Là... vì muốn kết hôn sao?" Tạo quỹ kết hôn?

Tòa bộ công ty đều biết anh có bạn gái là thanh mai trúc mã, quả thực là si tình tới mức không có giới hạn, chuyện kết hôn chỉ còn vấn đề thời gian thôi, không ai hoài nghi điều đó.

Ai ngờ, anh lại trầm mặc.

không thể nào? Người đại diện kinh ngạc cực độ, đánh giá về mặt buồn bực không nói của anh. Tình yêu kiên định như vậy cũng sẽ thay đổi sao? thật sự là không có tuyệt đối.

Anh khởi động thân thể, tay vươn ra muốn với lấy áo khoác.

"Cậu làm gì? Nằm đi, tôi giúp cậu được mà." Người đại diện vội vàng ngăn anh, đề anh quay lại giường.

"Di động của tôi ở trong túi áo khoác, cậu giúp tôi gửi một tin nhắn."

"Gửi cho Yến Yến nhà cậu?" Tình cảm thay đổi gì chứ. rõ ràng là tình cảm kéo dài mãi không thể dứt. Anh miên man suy nghĩ mà cảm thấy buồn cười, toàn bộ thế giới thay đổi thì Phàn Quân Nhã cũng sẽ không thay đổi tình cảm.

"Ừm. Hãy đánh."

Đánh xong sáu chữ này, chậm chạp đợi mà không thấy câu chữ tiếp theo, người đại diện kinh ngạc. "Cứ như vậy?"

Trước kia khi tham gia hoạt động, không cần thận mà vài lần người đại diện nhìn thấy nội dung tin nhắn của Phàn Quân Nhã, đều là những lời tâm tình buồn nôn, thấy nổi hết cả da gà. Với cá tính của Phàn Quân Nhã, không có việc gì cũng phải làm nũng đáng thương, nói từng tí việc, bị truyền nước biển từng giọt từng giọt, có bao nhiêu suy yếu đáng thương, em có đau lòng không. ... linh tinh và linh tinh.

"không nói cho cô ấy là cậu ở bệnh viện sao?" Xác nhận lại một chút.

"không cần. cô ấy sẽ lo lắng." cô ấy đang mang thai, cô ấy sẽ đến đây, nói cho cô ấy biết làm chỉ?

(muanhobaybay: mang thai....)

thật sự rất không giống Phàn Quân Nhã. Người đại diện mãnh liệt hoài nghi, người ở trước mắt này có thật sự là Phàn Quân Nhã sao?

Tuy rằng phi thường kinh ngạc, vẫn theo ý tứ của anh mà gửi đi tin nhắn có sáu chữ này.

"Hai người cãi nhau sao?" Tin nhắn như vậy cảm giác tình cảm nhạt đi một chút, hoàn toàn không giống tình yêu.

Ngày trước ở Bành Hồ, anh còn điên điên chạy đi xem nhân viên công tác làm sao báo bình an cho người nhà, copy hình thức mấy tin nhắn, làm theo truyền tin cho người nhà, hành vi siêu quái dị, đã trở thành một người quái dị nổi danh, coi đó là mìn đại nạn của công ty để giải thích sự quái dị của anh, mọi người hỏi nhau rất cuộc là anh bị làm sao vậy?

"không." Cãi nhau là quá khứ rồi, hiện tại đang trong giai đoạn tiến hành họp bàn chia tay.

“Thế sao cậu lại gửi tin nhắn lạnh lùng như vậy?”

“Rất lạnh lùng sao? Bình thường cậu gửi tin nhắn cho mọi người như thế nào?” Anh không quên trạng thái hiện trường đang xử lý vụ tạm thời chia tay, phương thức trước kia không thể dùng lại. Nhưng mà từ trước tới nay, mặc dù thời niên thiếu chưa kết giao nhiều bạn bè, anh đều dùng phương thức vô cùng thân thiết với cô, trong lúc đó hình thức báo bình an cho người nhà, anh còn chưa biết nên học phương thức báo bình an cho cô như thế nào. Nếu cha mẹ anh còn sống, anh đương nhiên biết nói chuyện với cha mẹ như thế nào, nhưng mà với cô, anh thật sự không muốn dùng phương thức với người thân, tình trạng trước mắt cũng không thể đùa giỡn với cô, anh thật sự không biết nên nói gì với cô, truyền tin cho cô như thế nào.

Anh xem nhân viên công tác báo bình an cho người nhà đều là như vậy, đành phải bảo chế lại.

Còn phải hỏi người khác nên nói với bạn gái cái gì? Cuối cùng người đại diện khẳng định, giữa hai người này có vấn đề lớn.

“Báo bình an cái gì? hiện tại cậu khỏe mạnh sao?” Viêm dạ dày là vấn đề nhỏ, vấn đề lớn là đầu bị hỏng rồi. Có muốn bác sĩ bỏ cho một bộ không? Rất giống bị người ngoài hành tinh bắt cóc, siêu quái dị. Bắt mắt tiểu quý tử hứng luôn làm theo ý mình đi, để một người trầm mặc u buồn ở lại.

“Tuyệt không thể để Yến Yến biết.” Anh sẽ không làm Yến Yến thương tâm, khó xử nữa, hơn nữa, cô ấy có thể sẽ nghĩ anh lấy sức khỏe của anh mang ra kháng nghị cô...

“Cậu muốn một mình cô đơn ở bệnh viện sao?”

“Cậu muốn về thì cứ về đi, dù sao nơi này có y tá mà.” Ai nghe mà không hiểu được ngụ ý chứ.

Người đại diện nhún nhún vai, cũng không khách khí với anh. “Ta liền đi đây.”

“Mau chút.” không phải Yến Yến anh cũng không cần.

“...” Quên đi, người đại diện cũng không có hiểu biết về giải phẫu tu bổ não bộ, phải nghĩ trái nghĩ, người đại diện cảm thấy vẫn nên tìm người đến bỏ đi.

đi ra ngoài phòng bệnh, lập tức cầm di động gọi điện...

Phàn Quân Nhã định ngủ một chút thôi, nhưng có lẽ bốn ba nam bắc, vượt qua cực hạn chịu đựng của cơ thể, thật lâu không được ngủ một giấc an ổn, lúc này ngủ liền ngủ tới tận đêm.

Sở dĩ tỉnh lại, là vì anh cảm giác được có người tới bên giường.

Dạo gần đây, anh rất miễn cảm, khi đang ngủ chỉ cần một tiagió thổi cỏ lay, sẽ tự động tỉnh lại.

Đôi mắt chưa thích ứng được với bóng tối, nhất thời không thấy rõ người tới, chuẩn bị mở miệng hỏi, hương thơm quá mức quen thuộc liền tiến vào mũi, làm anh chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên nói: “Yến Yến?”

Đối phương không lên tiếng trả lời, anh vội vàng muốn đứng dậy, một tay đè lại bả vai anh, một tay cầm tay kia không truyền nước biển của anh, lòng bàn tay ấm áp.

Anh lo lắng xuống, an tâm nắm lại, ngón tay giao triển.

“Vì sao không nói cho em biết?” Thanh âm bình tĩnh truyền tới tai anh, anh nghiêng đầu, nhìn không thấy biểu tình của cô, cũng không nghe ra tâm tình trong giọng nói của cô, liền cảm thấy hoảng hốt.

Anh lo lắng giải thích: “Cái kia... không phải... Lần này là ngoài ý muốn, em không cần khổ sở, anh, anh không có ý...”

nói lằng lộn xạ... cô lại hiểu được ý tứ mà anh muốn biểu đạt.

Phải ở lại bệnh viện, còn lo lắng cho cảm xúc của cô sao?

Đứa nhỏ này, tuy không đủ ôn trọng thành thực, nhưng thực sự để ý cô.

Mũi cô cay cay, không dám mở miệng, sợ anh nghe ra sự ghen ngào trong thanh âm.

Nhưng mà, từ sự thay đổi tần suất hô hấp liền tìm ra manh mối. “Yến Yến, em đang khóc sao? Anh chỉ bị viêm dạ dày chút thôi, không chừng ngày mai có thể xuất viện, em...”

“Vì sao lại muốn như vậy? Còn làm cho chính mình mệt mỏi phải nằm viện, anh nghĩ muốn chứng minh cái gì đây?” cô đánh gãy lời anh, trực tiếp hỏi ra nghi hoặc dưới đáy lòng.

“... Anh chỉ là muốn chứng minh, anh thật sự không giống...” Suy nghĩ thật lâu, anh mới nhẹ nhàng nói ra những lời này.

“không phải có thành tựu tốt trong công tác ở công ty, em sẽ trở lại bên cạnh anh, đó là hai việc khác nhau...”

“Anh biết, thật sự biết rõ. Cuộc sống của anh, anh làm cái gì, anh sẽ tự phụ trách cuộc sống của chính mình, hoàn toàn không liên quan đến em, muốn trở lại bên cạnh anh hay không là lựa chọn của em, chính em lấy hay bỏ, anh thật sự phân định rõ ràng, cho nên em không cần khẩn trương.”

Tiết Thư Yến kinh ngạc.

cô không nghĩ tới anh sẽ nói ra những lời này, thật sự không giống anh.

Trước kia, anh chỉ biết nói, đây là vì em. Chợt nghe có thể cảm động rất nhiều người, nhưng trên thực tế, cảm tình nặng nề đó khó có thể cự tuyệt, bởi vì là vì cô, cho nên anh không có lựa chọn nào khác.

Nhưng mà hiện tại, anh lại nói, đó là cuộc sống của anh, không có liên quan tới cô, muốn bên anh hay không, là tự cô quyết định.

Anh thật sự đã hiểu sao? thật sự đã lớn dần, bắt đầu học được việc gánh vác?

cô cúi đầu suy ngẫm, trầm mặc không nói.

“Quân Nhã, em có việc muốn nói với anh.” thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng mở miệng.

“Được, em nói đi.”

“Chờ xuất viện, tốt nhất anh căng da thẳng một chút cho em.”

Người luôn bình tĩnh khi tức giận mà lại có thể nói ra lời huyết kích vậy sao? không cần hoài nghi, đó chính là Tiết Thư Yến, dù phần nộ phát điên, vẫn nhớ rõ đang ở trong bệnh viện phải nhẹ giọng một chút, Tiết Thư Yến kéo lại lý trí.

“Anh lại làm gì sai sao?” Gần đây anh không trêu chọc cô nữa. Vô luận hỏi tường thế nào, đi sớm về muộn, cơ hội chạm mặt rất ít, vậy thì sao nữa?

“Ngày hôm qua em đi bệnh viện, anh có biết anh gây ra chuyện tốt gì không?” cô cắn răng, một chữ một chữ được rít ra.

“không biết.” Đáp rất kiên quyết.

“Em, mang, thai!”

“Ách, mang thai! A!” Anh kêu lên sợ hãi.

“nhỏ giọng chút, anh muốn chết sao?”

“Em, em, em mang, mang...” nói lắp, phun ra không được một câu đầy đủ.

“Cho nên anh chỉ biết em nghĩ nhiều mà phá hủy hình ảnh của anh.” Anh luôn động tay động chân lên đồ bảo hiểm, cô không phải không biết, nhưng mà vạn phòng ngàn phòng, vẫn bị trúng chiêu.

“Kia, kia...” Anh không nói gì. Trước kia, mặc cảm tự ti trong lòng quá sâu, anh luôn cảm giác không chắc chắn với việc có được cô, khi đó phi thường lo lắng, có lẽ chỉ có đứa nhỏ mới có thể giữ chân cô. hiện tại, anh bắt đầu hiểu được bản khoăn của cô, vì sao vẫn không chịu mang thai, vẫn đề là ở trên người anh, không phải cô không đủ thương anh, không phải không muốn có được kết tinh tình yêu của hai người, mà là vì anh còn quá trẻ, một Phan Quân Nhã trẻ con hết sức lông bông, phải làm cha như thế nào, tiếp nhận trách nhiệm nuôi dưỡng dạy dỗ bé con ra sao? Khoảng cách bốn tuổi, anh cố gắng đuổi theo cô, cô biết nên vẫn hoãn đặt chân để phối hợp với bước chân của anh.

hiện tại anh thật sự hiểu rõ...

“Kia... Em tính toán làm sao bây giờ?” Thanh âm nhỏ, anh khiếp sợ lo lắng hỏi.

Thấy cô trầm mặc không nói, anh vội vàng nói tiếp: “không thể nói không cần đứa nhỏ, ngay cả nghĩ cũng không thể, cục cưng mà biết, cục cưng sẽ rất thương tâm...”

“Em chưa nói không cần.”

Như vậy là sẽ không bỏ.

Anh thở dài một hơi nhẹ nhõm. “VẬY... chúng ta thử lại một lần được không? Ít nhất là vì cục cưng, cho... anh thêm một cơ hội. Anh nghĩ, nói không chừng đó là ý trời, nếu không tại sao sớm không tới muộn không tới, cố tình lúc này đứa nhỏ lại xuất hiện, ngay cả cục cưng cũng muốn cho cha mẹ một cơ hội, em nghĩ có phải không?”

Đứa nhỏ này, có lẽ là cơ hội xoay chuyển cho hai người, anh thật sự cho là như vậy.

Tiết Thư Yến lườm anh một cái, lười phản bác già mồm át lẽ phải của anh.

Cái gì là ý trời, rõ ràng chính anh giờ trò ghay ra, còn ngang ngạnh nói là do ông trời.

“Yến Yến?” cô vẫn không hé răng, đoán không ra suy nghĩ của cô lúc này, làm cho anh lo lắng đề phòng.

“sẽ không bao giờ không tôn trọng em, tùy hứng làm bậy?”

“Anh cam đoan.” Giờ phút này trong bụng cô còn có bằng chứng “không tôn trọng cô lại tùy hứng làm bậy”, làm cho lời tuyên thệ của anh có chút mỏng manh, nhưng mà Tiết Thư Yến sớm bị anh huấn luyện sự kiên cường, nên cô vẫn tiếp nhận.

“Vây... hiện tại coi như chúng ta hợp lại sao?” Anh thật cẩn thận hỏi.

“Còn không sao?”

Cánh tay bị nheo một cái, cô giận dữ nheo thật đau, hiển nhiên là cô đã cho anh thêm một cơ hội.

Còn anh lại ngốc ngốc nở nụ cười, trong đầu là ba ba vui sướng, cho dù cánh tay bị cô nheo ứ thanh, anh đều cam tâm tình nguyện.

“đi lên đây ngủ đi, phụ nữ có thai không thể thức đêm.” Anh lùi ra để trống một nửa giường, vỗ vỗ bên cạnh nhiệt tình mời mọc.

cô liếc nhìn anh một cái, vẫn chậm chạp chưa lên giường, anh khởi động thân người, hoàn toàn quên đi thân thể đang suy yếu, thì thảo nói thầm với bụng cô, giống như ba ngón nhất thiên hạ, sờ sờ bụng cô cùng cục cưng ngủ ngon.

Khỏe miệng Tiết Thư Yến nhếch lên nở nụ cười. cô chân thành hy vọng, đứa nhỏ này đến sẽ thật sự làm anh thay đổi, làm cho anh ý thức được rõ ràng, trên vai anh sẽ phải gánh vác trách nhiệm, học được sự ổn trọng, học được suy nghĩ trước sau.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kết hôn

Ba năm sau.

Hôm nay, sau khi kết thúc giờ lên lớp cuối cùng, Tiết Thư Yến quay về chỗ ngồi thu dọn đồ dùng cá nhân. Học kì sau sẽ thay đổi phòng nghiên cứu, vài cô cậu học trò đã tới hỗ trợ, sắp xếp, sửa sang lại khá ổn thỏa, liền thừa ra hai hòm sách cùng vật dụng linh tinh không dùng tới.

Sau khi tốt nghiệp, cô liền nhận công tác tại trường cũ, trở thành nữ giảng viên trẻ tuổi nhất hệ, cá tính bình dị gần gũi lại còn trẻ, học trò nam nữ cùng yêu thích, nữ học trò sẽ tìm cô để tâm sự chuyện tình cảm, nam học trò sẽ gửi thư tình cho cô, sau khi công khai cô thật sự đã kết hôn, không ít trái tim nam học trò tan nát.

“Chồng cô sẽ đến đón cô à?” Nam nữ học trò đang giúp cô thu dọn mấy quyển sách, trên tay là cuốn báo cáo cuối học kỳ, cô đang đi tới cửa phòng giáo viên, vừa nói chuyện phiếm.

“Chắc là vậy.” Tiết Thư Yến suy nghĩ. Vừa nói chuyện với anh, anh đang đi tới đây mà.

“Cậu đã gặp chồng cô bao giờ chưa?” không ngoại lệ, vài đứa nhỏ cực kì tò mò về chồng của cô.

“Gặp rồi a, siêu đẹp trai, siêu trẻ tuổi, hơn nữa hiện tại đang là sao kim- người mẫu quảng cáo.” Trời ơi, khuôn mặt kia, dáng người kia,...

“Ý là cô thực già sao?” Tiết Thư Yến liếc nhìn mấy cô cậu học trò.

“A, không phải, không phải, em nói là cô có tư tưởng tiến bộ, cũng vượt qua phong trào tình yêu chị em, có thể thấy được sức quyến rũ của cô là không cùng, mới có thể đem người đàn ông đẹp trai như vậy, có điều kiện ưu tú như vậy buộc chặt chẽ bên người, một mực khẳng khẳng với cô a.” Vì cuối kì học, nên chân chó (nịnh bợ) một chút.

Tiết Thư Yến cười yếu ớt, không nói.

“cô ơi, cô có thể giúp em xin chữ kí của chồng cô không à?” Tiếp tục, một nữ học trò ngây ngô, mắt sáng long lanh, miệng như muốn chảy nước miếng nhìn cô.

cô trầm ngâm một chút, trả lời có lệ: “cô sẽ thử xem.” Chủ yếu là không muốn người nào đó sẽ tự kỷ. cô bé này mà biết dưới vẻ đẹp đó là bộ mặt thật cùng đức hạnh của người nào đó, đảm bảo mộng ảo mê luyến của cô gái đều tan biến, ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

nói nói cười cười, gần tới cửa phòng, nam học trò ngừng bước chân, kinh ngạc giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Kia có phải là chồng cô giáo không?” thật sự là... trẻ tuổi tới không ngờ. Hơn nữa còn có một bé con ngọt ngào đáng yêu ở trên cánh tay, khuôn mặt mượt mà như trái táo, làm cho người khác yêu thích chỉ muốn sờ nắn một chút.

Công bố đáp án...

Phản Quân Nhã ôm bé con đang hướng tới bên này, chỉ quét mắt một cái: “Sao không gọi anh tới chuyển phòng cho em?”

Tiết Thư Yên cười nhìn anh: “Hôm trước anh bị đau thắt lưng mà phải không?”

âm cuối vừa nói xong, Phản Quân Nhã kinh ngạc, nam nữ học trò đều hiện lên một tia đồng tình: “Là vậy sao? Hình như chồng cô có thể lực không tốt lắm?”

Đúng vậy, với khí chất người mẫu thời thượng, trời sinh là người tỏa sáng đứng trên sân khấu, hoàn toàn không thể tưởng tượng đôi tay thon dài kia có thể làm việc khuôn vác.

Người nói không có ý, người nghe lại có ý, tựa như mũi tên nhọn cắm vào người nào đó, tâm bị thương máu tươi chảy đầm đìa...

“Bà xã thật quá đáng.” Phản Quân Nhã mang vẻ mặt bị thương, làm như tự tôn nam tính bị nhục nhã nghiêm trọng.

Tiết Thư Yên không thèm để ý tới anh, chỉ tiến tới tiếp nhận thùng giấy cậu học trò đưa cho, để sau xe. “Chồng cô giáo vì sao lại bị đau thắt lưng vậy?” Có người hiếu kỳ hỏi.

“không nên hỏi.” Người nào đó đột nhiên bày ra khí khái nam tử, tiến lên ngăn cản.

“Vì sao?”

“...” Bởi vì thực sự nhục. Ô ô...

Thói hư tật xấu nhân loại chính là như vậy, dù anh nói không nên hỏi, nhưng người ta sẽ cố hỏi cho bằng được.

“Rốt cuộc vì sao, vì sao, vì sao a?”

Tiết Thư Yên tựa tiểu phi tiểu, liếc nhìn biểu tình u oán của ông xã một cái. “không có gì, chuyển đồ vật nên đau lưng thôi. Hôm nay cảm ơn các em đã hỗ trợ, ngày kia gặp nhé.”

Sau khi chia tay với các học trò, Phản Quân Nhã muốn chết không muốn sống, đem chìa khóa xe ném cho cô, một chút cũng không để ý việc phụ nữ lái xe, chính anh ôm bé con tiến vào ngồi ghế sau, người ở bên ngoài nhìn xem hình ảnh quái dị.

Tiểu tròn tròn nhà anh thực đáng yêu, có anh thì sẽ không chịu để cô ôm.

Sau khi đeo dây an toàn xong, cô điều chỉnh kính chiếu hậu, liếc nhìn anh một cái: “Anh làm sao vậy, đó là biểu tình gì?”

“Em tính toán muốn đem chuyện này nói khiến mọi người cười nhạo anh cả đời sao?”

Nào có cả đời? Cũng mới cười nhạo từ tối hôm trước thôi mà, trên nguyên tắc còn mới mẻ kỳ lạ. Sự thật thì sao?

Hết thấy nguyên nhân là vụ việc xảy ra vào đêm hôm trước, sau khi dỗ bé con ngủ xong, chuẩn bị tiến hành việc thân mật vợ chồng, cá tính người nào đó lại phát tác, cảm thấy chuyện phòng the của bọn họ quá mức hạn chế cùng hình thức hóa, đề nghị muốn thay đổi.

“Anh lại muốn làm cái gì?” Mua từ trên mạng về một đồng trang phục nữ y tá, cô nàng thô trắng, dù đồ cô mặc, nhằm thỏa mãn dục vọng biến thái của đàn ông, đến khi làm được một nửa, còn xuống giường lấy dưa chuột tiến vào, cô lập tức biến sắc, trực tiếp đá cho anh một cước.

Anh dám lấy đồ vật này nọ tới gần cô, cô lập tức làm cho anh phải chết.

“Anh chỉ đói bụng thôi mà.” Anh ủy khuất bóp bóp chỗ bị đá trúng, nay đã bị bầm tím. “Anh chỉ muốn nói em hiện tại đói bụng đi, nghĩ cho em ăn một chút bổ sung thể lực lại chiến đấu tiếp. Em lại nghĩ đi đâu thế?”

“Tốt nhất là vậy, có bản lĩnh anh liền vừa một bên làm một bên ăn dưa chuột của anh đi.”

Làm liền làm, còn sợ em sao? Chiến thư của bà xã, không có đạo lý không chấp nhận.

Vì thế, anh thực sự một bên cùng cô chiến đấu kịch liệt ở trên giường khiến phong vân biến sắc, một bên gặm ăn hai quả dưa chuột, ngẫu nhiên còn hỏi cô: “Em có muốn ăn một ngụm không, hôm nay dưa chuột chọn thật ngon, thực mát mẻ...”

“...” Người này thật là, thật sự cô không còn từ tiếng Trung chuẩn tắc nào có thể hình dung được nữa. Anh tính tình lưu manh, tâm tính thích chơi đùa, cho dù anh sống tới một trăm tuổi cũng sẽ không thay đổi, mà tính chất đặc biệt như vậy dùng cho việc tình thú vợ chồng, thật sự là vừa hạ lưu vừa biến thái.

(muanhobaybay: thật sự là biến thái... và mắc cười nữa chị Yến Yến ạ... haha)

Tình thú là một phần trong cuộc sống gia đình, nếu anh biết đo lường nặng nhẹ, ở trong phạm vi cô có thể phối hợp, cô sẽ cố gắng thỏa mãn ý nghĩ độc đáo cùng biến thái trong tình thú vợ chồng của anh.

Giờ đây anh tâm huyết dâng trào, mua một bản “Tập hợp 100 tư thế ân ái” mang trở về, bị kích động mà lôi cô vào thực hành. Cô chỗi từ một giờ, không lay chuyển được khí thế tiến công của anh, dỗ con gái ngủ xong, anh liền mang cô về phòng ngủ.

Sau khi để anh nếm thử thành công mấy tư thế, cũng có cái thái quá, cái ót bị trúng mấy chương của cô, ngay khi chuẩn bị tiến hành tư thế độc đáo trên xe lửa, thảm kịch liền xảy ra...

Đau thắt lưng.

Trời ạ! Có người đàn ông nào, đang yêu thương vợ mình lại bị đau lưng, hai người té thành một đoàn? Mất mặt tới Thái Bình Dương, khi vào phòng khám hỏi chẩn bệnh, anh ấp úng, chỉ thấy nhức nhối đau khổ trong lòng. Cuối cùng, bị học trò của vợ nghi ngờ thể lực không tốt... Thật sự là sự sỉ nhục suốt đời của anh.

“Anh nói rồi, là bị con dọa dọa đến, là con dọa. Nếu nó không leo lên chân anh, anh có thể làm thử hết cả 100 tư thế kia.” Anh lại dùng sức nhắc lại. Như thế nào lại thể lực không tốt? Thể lực của anh thật sự tốt. Chiến đấu ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Đàn ông, nhắc tới vấn đề thể lực, tựa như con chuột bị giẫm vào đuôi vậy, kêu gào nhảy loạn, lúc này mà sờ vào lông mao của anh, cô chắc chắn sẽ không được bình an.

Tiết Thư Yến bắt đầu đi liếc nhìn anh một cái, theo mong muốn của anh mà sửa miệng: “Em biết, là con dọa không đúng, phá hư cơ hội thể hiện phong thái mạnh mẽ của anh, nếu không, thực sự ngày mai em sẽ không xuống giường được.” Ai... đủ hèn mọn đi? Rất nhiều thời điểm, cô cảm thấy cô tựa như người mẹ có con trai...

“Biết là tốt rồi.” Anh dương cầm hừ nhẹ.

Bé con trong lòng dường như cảm thấy biểu tình này của anh thực thú vị, cũng học anh chen vào thắt lưng, “I nha nha...”

“Tròn tròn thôi, học cha làm chi.”

“Học học...” Bé con lặp lại, bị cha đùa giỡn cười khanh khách, đựng hôn miệng cha một ngụm.

“Ai nha, đây là quyền lợi của mẹ con nha, không thể hôn loạn. Con cần biết rằng, mẹ con ăn dấm chua rất lớn nha...”

Rốt cuộc là ai ăn dấm chua rất lớn a... Còn không phải thỏa mãn thói ham hư vinh của đại nam nhân nhà anh sao, hoàn toàn không ăn dấm chua, cô thực sự bị thương a...

Ai! Không dấu vết thờ dài một hơi. Cô thật sự là mẹ của hai đứa con, hơn nữa đứa lớn lại càng khó nuôi hơn...

Nhìn hai cha con nghịch ngợm vui đùa, cô lắc đầu cười khẽ, trái tim mềm mại thỏa mãn như con sóng nhỏ lăn tăn.

Nhớ lại lúc cô mang thai ngoài ý muốn, tuy cô trở tay không kịp, nhưng tâm tình rất nhanh trở lại như bình thường, làm chuẩn bị nghênh đón sinh mệnh mới.

Vì bé con này, kế hoạch ban đầu bị phá hỏng, một lần nữa làm lại kế hoạch mới.

Thời gian đầu sau khi kết hôn, trừ đi công tác bên ngoài, toàn bộ thời gian anh đều ở bên cạnh cô, trong lúc mang thai, thật cẩn thận che chở cô, không dám làm cái gì khiến cô không hài lòng, mọi chuyện chu toàn muốn sung cô thành hoàng thái hậu luôn rồi, anh luôn nói: “Em không vui, cục cưng cũng sẽ không vui, cục cưng không vui, sinh ra sẽ không đáng yêu đâu.”

Ngày đó sinh hạ, từ trong tay y tá anh ôm cục cưng lên, trong lòng tràn đầy chờ mong bị khiếp sợ đánh rớt, anh không thể tin nhìn mắt to tròn trong ngực, khuôn mặt tròn tròn, tay nhỏ bé tròn tròn, thân thể tròn tròn, anh còn hoài nghi chân nhỏ cũng tròn tròn, từ đầu đến chân hết thấy đều tròn tròn... Ngay lập tức, anh liền hô lên: “Làm sao có thể? Quả cầu tròn tròn này sao lại tới? Anh đẹp trai như vậy, bé con sao lại thể này chứ? Bé con một chút cũng không giống anh, bà xã em nhất định có nhầm không...”

Cô âm u nhìn anh. “Anh muốn chết thì nói một lần nữa không quan hệ thử coi.” Bé con dài ngắn thế nào cô có thể quyết định sao? Nói lời gì vô vị vậy chứ.

Tuy nói là như vậy, nhưng Phần Quân Nhã thật sự rất yêu thương bé con, cho tới bây giờ, anh cũng không tính toán để cô mang thai nữa, ý tứ của anh chính là, chỉ cần có bảo bối là đủ rồi.

Cô nghĩ, anh thực sự yêu thương con gái, chắc là vì ngoài ý muốn mà có tiểu tròn tròn, nên cô mới chịu đáp ứng trở lại bên người anh.

Cô vẫn chưa nói rõ với anh, có đứa nhỏ không phải nguyên nhân chính...

Nhìn cột mốc phía trước ghi “Phổ Khôi Tinh”, cô thuần thục chuyển tay lái, đem xe tiến vào ngõ 44, một tay dùng điều khiển tự động mở ra cửa cuốn gara.

Sau khi sinh tiểu tròn tròn một thời gian, anh đột nhiên muốn dẫn cô tới một chỗ, dọc đường đi vô cùng bí mật, hỏi như thế nào anh đều không nói. Đến trước cửa ngôi nhà, anh đưa chìa khóa giao cho cô, nhẹ nhàng nói với cô: “Hoan nghênh em về nhà.”

Cô không có cách nào hình dung được cảm thụ trong nháy mắt kia, rung động, tim đập nhanh, cảm động... Không thể thốt lên lời.

“Em nói, muốn anh nghĩ lại xem, cái mà em thực sự muốn là cái gì. Anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới hiểu được, em muốn chính là một gia đình, một gia đình an ổn. Lúc trước khi rời đi gia đình, không chỉ mình anh khổ sở, em cũng giống anh. Cho nên, không chỉ cho em, mà cũng cho anh, chúng ta cùng tìm về gia đình của chính mình, cũng tìm về hạnh phúc trong trí nhớ.”

Ngõ 44 tuyệt đối không phải nơi mang âm khí cùng điềm xấu, nơi này chôn dấu rất nhiều niềm vui trong những năm tháng kí ức, cũng là nơi mà trong tương lai anh sáng tạo hạnh phúc... cùng cô.

Anh muốn, làm thật nhiều cử chỉ lãng mạn, và mang đến cho cô một gia đình yên ấm.

Ông trời không công bằng với cô, khi còn nhỏ mất đi cha mẹ, một gia đình thực sự với cô mà nói, rất trân quý, nhưng anh mãi vẫn không thông suốt được điểm này, luôn gây chuyện khiến cô phải khổ sở.

Sau đó cô mới hiểu được, anh liêu minh công tác như vậy là vì cái gì, lại luôn oán giận với cô: “Chủ nhà họ Tôn kia thực là có công phu sư tử ngoạm (ý là tham lam), không ai như cô ta. Dường như đoán anh không thể không mua, thật là quý dị, mua rồi mà lòng anh đau quá...”

Rõ ràng là chỉ có hai người nói chuyện riêng với nhau, không biết tại sao lại rơi vào tai vị Tôn tiểu thư kia, sau khi đối phương biết được, liền nói với anh: “Còn có phí diễn xuất mà tôi lao tâm lao lực nữa, tôi cũng đã đưa ra giá hữu nghị cho cậu rồi đó. Quý nhỏ không biết ơn.”

“Ai là quý nhỏ?” Anh đã sống trên đời hai mươi năm rồi, mà lại có một cô học sinh nhỏ dám nói với anh như vậy? Đời này, đại gia anh hận nhất là người khác gọi anh “quý nhỏ”.

“Chỉ đây gọi cậu là quý nhỏ đã cất nhắc cậu rồi đó.” Cậu gọi tôi một tiếng bà cô cũng không quá.

“...” Ở một bên, cô hoàn toàn không có gì để nói.

Hai người này chỉ cần chạm mặt nhau là sẽ cãi nhau vài câu, nội dung đấu khẩu vô cùng ngớ ngẩn.

Sau khi Tiết Thư Yên đỗ xe xong xuôi, anh đã ôm con gái vào nhà trước, cô mở thùng xe sau, ôm hộp giấy vào nhà. Khi cô chuẩn bị đóng cửa, gia đình cách vách cũng vừa về tới cửa.

Là người mới, trước kia chưa thấy qua.

Cô cười cười chào hỏi: “Xin chào, anh là người mới tới sao? Ở căn nhà bên cạnh à? Trước kia chưa gặp anh.”

Theo bản năng, người đàn ông lùi từng bước, chợt hoang mang lắc lắc đầu, như là không rõ mình lui bước vì cái gì, cô cũng sẽ không cản anh.

Cô tò mò đánh giá anh: “Anh ở phòng cách vách?” Cô nhớ rõ, cách vách là một cô gái độc thân, cá tính lạnh lùng kiêu căng, rất khó làm quen, cho nên chỉ có một bức tường ngăn cách, nhưng hiểu biết của cô về cô ấy cũng chỉ có: cô gái tên “Chu Ninh Dạ”, 27 tuổi, độc thân, dung mạo xinh đẹp, không có bạn trai, cũng chưa thấy qua cô ấy mấy bạn khác giới về nhà hoặc chơi thân với ai, chỉ vậy thôi.

Vì thế, khi người này có chìa khóa nhà cô ấy, còn từng bước tiến vào, liền khiến người ta tò mò nhìn vài lần?

Như là cứu lại chút thất lễ vừa rồi, đối phương cười, còn cúi chào một cái: “Xin chào. Tôi gọi là Lâm Giang họ... Tôn đi, là vậy.”

Là vậy?

Không thể không thừa nhận, ngõ 44 tập hợp ngày càng nhiều người kỳ lạ.

Cô ho nhẹ một tiếng, một lần nữa nở cười thân thiết: “Tôi ở nhà số 56, ngay cách vách, nếu có vấn đề

gì cứ tới tìm tôi, tôi gọi là Tiết Thư Yên, chồng tôi họ Phàn, anh có thể gọi tôi là bà Phàn.” Nguyên nhân là người kia nhà cô rất ngay thơ, cực kỳ thích người khác gọi cô như vậy, nghe xong tâm tình có thể thoải mái cả ngày.

“Được. Tôi phải vào nhà với Ninh Dạ rồi, gặp lại sau.”

Hàng xóm mới này, thân thiết nhiều hơn so với Chu Ninh Dạ, hai người hai cá tính, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (ý là cá tính trái ngược nhau), sao lại có thể ở bên cạnh nhau?

Đi được vài bước, như là tự hỏi cái gì, gãi gãi đầu, chần chờ một chút, quay đầu hỏi cô: “Trước kia, chúng ta... đã từng gặp nhau sao? Vì Lâm Giang

cảm thấy... rất quen mắt.

“Hình như là không có.” Tiết Thư Yến cười yếu ớt. Cô tự thấy trí nhớ của cô không tồi, người như Lâm Giang này có một loại khí chất đặc thù, nếu gặp qua nhất định sẽ có ấn tượng.

“Phải không?” Lâm Giang nghiêng đầu, nghĩ nghĩ.

Có lẽ là ảo giác thôi. Anh xoay người vào nhà, vốn là người không hay nghĩ nhiều, rất nhanh liền đem việc đó vứt ra sau đầu.

Một năm học mới lại bắt đầu, chia tay học sinh cũ, chào đón học sinh mới, lại nhìn một khóa học sinh lột xác từ ngây ngô, lớn dần...

Tiết Thư Yến cảm thấy, dạy học là một nghề nghiệp rất ý nghĩa, tại đây trong công việc này, cô tìm được sự nhiệt tình cùng thú vị. Mà các học trò được cô dạy dỗ, vài năm sau khi tốt nghiệp vẫn trở về trường thăm cô, tâm sự với cô những chuyện gần đây, giống như trước mắt...

“Chờ nên, hiện tại, em do dự giữa hai chàng trai, không biết nên chấp nhận người nào mới tốt?”

“Vâng ạ.” Cô gái sờ sờ tai, biểu tình buồn rầu. “Đồng nghiệp hơn em năm tuổi, cá tính chừng mực, có kế hoạch tương lai rõ ràng, cũng biết chăm sóc người khác, ở cùng anh ấy rất thoải mái, cái gì cũng không cần phiền não suy nghĩ. Còn bạn cùng học bốn năm, cũng theo đuổi em rất chân thành, khi em không vui, anh ấy luôn làm trò khiến em cảm thấy vui vẻ, ở chung với anh ấy rất vui, nhưng mà anh ấy không lo nghĩ gì cho tương lai, cá tính thì lưu manh, lại là kiểu người tận hưởng niềm vui lạc thú trước mắt.”

Tiết Thư Yến mỉm cười, kiên nhẫn nghiêng tai lắng nghe: “Vâng, em thích người nào?”

“Bạn lưu manh cùng học ạ.” Cô gái không có một chút lo lắng thốt lên.

“Em có từng nghĩ sẽ thử thay đổi người ấy không?” Lựa chọn đồng nghiệp chừng mực, là sự lựa chọn nhẹ nhõm, nhưng cô ấy lại do dự, còn có tình cảm với bạn lưu manh cùng học, không bỏ được. Cô ấy không còn là thiếu nữ mười tám tuổi đầy mơ mộng nữa, dĩ nhiên biết thực tế cuộc sống rất quan trọng, nếu suy tính cho hạnh phúc cả đời, không có tình cảm làm trụ cột, hạnh phúc cũng không đủ đầy.

“Nếu như tương lai không thể đảm bảo cho em, vậy thì nói chuyện tình yêu làm gì? Nếu cậu ta thực sự quan tâm em, nên vì em mà thay đổi những điểm cơ bản nhất.”

Cô gái suy tư về lời nói của cô, hỏi lại: “Cô ơi, chồng cô ít hơn cô bốn tuổi, cô có từng gặp phải tình huống giống em, lấy hay bỏ không ạ?”

“Đương nhiên.” Hai người cùng nhau đi ra giảng đường, cô gái vô cùng tôn trọng đạo, đi ở đằng trước mở cửa giúp cô.

“Cô từng có rất nhiều cơ hội có thể rời đi anh ấy, lựa chọn con đường cuộc sống thoải mái, nhưng mà, cuối cùng cô vẫn ở lại bên người anh ấy, bởi vì thời khắc máu chót thấy sự thay đổi của anh, thấy anh cố gắng tạo ra tương lai cho cô, nhưng mà nguyên nhân quan trọng nhất chỉ có cô biết, cho dù có thể thích một người khác, cũng không có biện pháp yêu ai như yêu anh ấy.

Cho nên, em nghĩ xem, em yêu cậu ấy nhiều như thế nào? Yêu đến mức có thể bao dung, cố gắng tới trình độ nào? Người đàn ông thích một trăm phần trăm lại chỉ có năm mươi phần trăm hài lòng, còn người đàn ông có một trăm phần trăm hài lòng lại chỉ thích có năm mươi phần trăm, em muốn lấy hay bỏ? Cô lựa chọn người đàn ông chỉ có năm mươi phần trăm hài lòng, sau đó, cố gắng đem nó nâng lên tới bảy mươi phần trăm.” Hơn nữa, đời này không bao giờ... có thể yêu cầu cao hơn nữa, nhớ lại từng phần từng phần câu chuyện về người ấy, cô thấy lòng chua xót.

Cô gái chuyên chú suy nghĩ về lời nói của cô, đi tới giữa mảnh đất đang thi công, liền quay lại hỏi một câu: “Ký túc xá nữ phải tu sửa ạ?”

“Ừ. Trộn động đất gần cấp bảy vừa rồi làm cho vách tường có dấu hiệu bị nứt, lo lắng cho an toàn của các em, hơn nữa vài năm nay số lượng giường ngủ không đủ, sau khi vấn đề được đưa ra bàn bạc, nhà trường đã quyết định tu sửa lớn và xây dựng rộng ra.”

Cô gái gật đầu: “Đêm hôm đó, động đất quả là khủng khiếp, cho nên nói, nếu biết sớm liền hưởng thụ sớm vài năm, cuộc sống ngắn ngủi, sau đó sẽ phát sinh sự tình gì ai mà biết được, đem chính mình vất vả như vậy làm chi...”

“Đúng vậy, nếu biết sớm...”

Đáng tiếc trên đời không có nếu biết sớm, rất nhiều chuyện, phát sinh chính là đã xảy ra, ngàn vàng cũng không đổi được điều biết sớm, nếu không cuộc sống sao lại có nhiều điều tiếc nuối như vậy...

Tiếng cười trong trẻo của cô gái quanh quẩn bên tai cô, sau đó, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, tiếng cười ngừng lại. Cô chỉ thấy trước mắt mờ mịt, thời tiết thẳng chín nóng bức người, cảnh sắc tươi đẹp, nhưng tầm mắt cô nhìn không rõ lắm...

Đau... Cô cố gắng đè ép đau đớn ở ngực, nhưng dường như không thể chịu đựng. Nếu biết sớm, nếu biết sớm, ... chỉ cần duỗi tay ra là có thể...

“Cô ơi?” Tiếng gọi mềm nhẹ bên tai làm cô bừng tỉnh. Cô lắc lắc đầu, đôi mắt khôi phục lại tầm nhìn, ở trong con người là ảnh ngược khuôn mặt thanh tú của cô gái.

Vừa rồi... là bị làm sao vậy?

Cô hoảng hốt suy nghĩ, cảm giác như có một quầng nào đó bị trống rỗng...

“... Cho nên, nếu biết sớm liền hưởng thụ sớm vài năm, cuộc sống ngắn ngủi, ngay sau đó phát sinh sự việc gì ai mà biết được, làm cho mình vất vả như vậy làm chi...”

Không hiểu làm sao mà thần kinh cô căng thẳng, một hồi xúc động không thể nói rõ, tay cô nắm chặt cánh tay cô gái, lực đạo quá mạnh làm đau đôi phương.

“Cô à?” Cô gái bị cô túm lại, bước chân dừng lại, cảm thấy hoang mang vô cùng bởi hành động của cô.

Phục hồi lại tinh thần, ý thức được hành động của chính mình, Tiết Thư Yên mờ mịt tự hỏi: Cô đang làm cái gì vậy?

Cô đang muốn mở miệng, ở phía trước, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, màng tai đau đớn, cũng làm hai người đại ra, bị chấn động.

Nhìn hai thanh cốt thép ở phía trước, hai người đứng bất động, một lúc lâu sau vẫn giữ vững trầm mặc, không thể mở miệng.

“Vừa rồi em... có phải là đã tìm được đường sống trong chỗ chết không?” Cố gắng phát ra âm thanh, cô gái cứng ngắc hỏi. Nếu chậm một vài giây, có lẽ cô gái và hai thanh cốt thép kia sẽ nằm chung một chỗ, không chết thì cũng bị trọng thương... Nếu không phải cô giáo đúng lúc giữ cô gái lại.

“Chắc vậy, chắc là vậy.” Tiết Thư Yên cũng kinh ngạc không kém cô gái.

Chỉ là đuổi cánh tay ra, thời gian ba giây đồng hồ, đã cứu được một sinh mạng của cô gái trẻ tuổi.

“Oa...” Phản ứng chậm chạp, cảm xúc nháy mắt thay đổi thật nhanh, cô gái sợ hãi nói: “Cô ơi, cô đã cứu em một mạng. cô có biết trước không ạ?”

“Cô không biết...” Vì sao lại vuron tay ra? Chính cô cũng không thể giải thích, suy nghĩ lý giải, sao đầu cô đau quá.

“Cho nên, em đã nói mà, cuộc sống ngắn ngủi, sự việc về sau ai có thể ngờ tới... cô ơi, cô có khỏe không? Sắc mặt cô nhìn không được tốt lắm.”

“Có thể... cô bị say nắng rồi.”

Đầu càng lúc càng choáng váng, cô chỉ muốn nôn ra.

“Vậy thì, chúng ta tìm một chỗ để ngồi trước đã, em mời cô ăn cơm được không ạ?”

“Được.” Cô nhắm mắt lại, tầm mắt khôi phục bình thường, nhẹ nhàng thở ra, quyết định đem nghỉ hoặc hông thể giải thích vứt ra sau đầu, không suy nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lấy hay bỏ?

“Cho nên, cô liền quyết định kết giao với bé trai cô thích?”

(muanhobaybay: haha... bé trai. Phàn Quân Nhã: *lừ lừ*. Muanhobaybay: *cụp đuôi, vẽ vòng tròn*.)

“Ừ, cô đã quyết định như vậy.”

Về nhà ngủ trong chốc lát, sau khi tỉnh lại, Tiết Thư Yên thần thanh khí sảng (tinh thần thoải mái), không khỏe lúc trước đều bị loại bỏ.

Hôm nay, chồng cô trở về khá sớm so với bình thường, trước khi cô tỉnh lại, hai cha con chơi trò kịch câm nói chuyện với nhau, dùng hành động tay chân diễn tả điều muốn nói mà chỉ hai cha con có thể hiểu với nhau, hơn nữa, hoàn toàn không quấy nhiễu đến giấc ngủ của cô.

Người này có rất nhiều chiêu trò, luôn nghĩ ra không ít cách thức để có thể trò chuyện, thế mà con gái lại có thể phối hợp chặt chẽ như vậy, hay là số tuổi xấp xỉ nhau thì dễ dàng bắt chước khai thông hơn...

Hiếm khi cô tranh thủ lười biếng, nằm úp sấp ở trên giường, xem hai cha con nô đùa, thuận tiện tâm sự một chút chuyện vụn vặt trong cuộc sống, tán gẫu rồi tán gẫu, rốt cuộc nói đến chuyện xảy ra trước đó.

“Cô ấy nói đòi người ngắn ngủi, cô ấy muốn nắm chắc sự vui vẻ, không lo nghĩ quá nhiều.”

“Nghe thật hay, nhưng mà anh tán thành nhất câu đòi người ngắn ngủi.”

Cô liếc nhìn anh. “Không phải anh vẫn đều đặn tận hưởng lạc thú (vui vẻ) trước mắt sao?”

Anh cười gượng hai tiếng, tự mình hiểu lấy ý của bà xã về bốn chữ trong lời kịch “Không chí tiến thủ”, lập tức thức thòi cúi đầu tiếp tục dỗ con gái, tránh tìm đường chết

“Không ăn cá đâu.”

“Không thể kiêng ăn, Phàn viên viên.” Cha dùng lời lẽ đúng đắn giáo dục con gái, khó có được người cực kỳ yêu chiều con gái, thế nhưng lại không cùng quấy rối, thể hiện lập trường nghiêm chỉnh.

“Không ăn cá đâu.” Rất kiên trì.

“Phàn Gia Vi, cha đã nói rồi, từ hôm nay trở đi, con phải ăn uống đầy đủ cân đối, cha sẽ không tiếp tục dung túng con, kén ăn là hành vi không tốt, nếu không nghe lời cha sẽ rất tức giận.”

“Không ăn cá đâu...” Hai mắt lập tức long lanh nước, vô cùng đáng thương.

Thật khó nha, người này hôm nay lại có phong phạm bề trên, lập trường kiên định, đẹp trai và uy nghiêm... Nhưng mà... Ngu ngốc! Đó chỉ là bánh ngọt được tạo hình thành động vật. Như vậy cũng là kiêng ăn sao? Anh chính là cố ý chọc con gái khóc mà.

Nhận được ánh mắt cảnh cáo, người nào đó lập tức thu móng vuốt vào, không dám đùa giỡn nữa: “Được rồi, được rồi, cá kia cha ăn, con ăn cún con. Đúng rồi, con có muốn ăn rùa con không?”

Có muốn không? Cô nghiêng đầu suy nghĩ, trong cuộc sống có lúc gặp phải nút thắt, khó có thể lựa chọn.

Không hổ là cha của Phàn viên viên, rất nhanh đã đưa ra phương án giải quyết giúp cô: “Hay là cha ăn một nửa, quy đầu cho con.” (quy đầu: nghĩa đen là đầu con rùa,... người ta hay dùng từ này cho cái gì nửa nhe... mọi người tự hiểu nha.)

Lời còn chưa dứt, một cái gối ôm đã bay tới, trúng giữa gáy.

“Anh lại dạy loạn con gái cái gì đấy?” Cái gì... đầu a. Quả là khó nghe. Cái này có thể nói cho con gái mới hai tuổi nghe sao? Có loại phụ thân này... Ai, cô thật sự lo lắng cho tương lai giáo dục con gái.

“Đầu rùa mà...” Anh thật oan ức, như vậy cũng không đúng sao?

Con gái che cái miệng nhỏ nhắn, cười trộm, hiển nhiên rất thích thú nhìn cha bị đánh.

“Phàn Viên Viên.” Anh cắn răng. “Đây là phản ứng nên có của con sao?” Ít nhất cũng nên vì anh khóc lóc thảm thiết vài giây, ôm một cái an ủi...

Người này, cũng có lúc hung ác với con gái sao, còn muốn con gái có phản ứng gì chứ?

Mọi người lại đây bình luận phân xử giúp, là người bình thường có ai đặt tên cho con gái là "Viên Viên" không?

"Sao không có? Đại mỹ nhân trong lịch sử Trung Quốc, còn có một cái đuôi ngu ngốc khiến cô giận đỏ cả mặt đó! Bảo em đọc sách thì đọc sách đi, thiếu học thức như vậy thì lúc ra ngoài anh sao dám nói em là vợ của anh?"

“...”

Bởi vì cô có chết cũng không chịu để con gái mình mang cái tên đó, nói gì thì nói không thể để cho con gái từ khi sinh ra tới khi vào mộ mang theo cái tên bị chê cười như vậy được, anh miễn cưỡng nhượng bộ, đổi sang phương án hai.

“Gọi là Phàn Gia Vi thì nét viết rất là nhiều.” Cô vẫn có ý kiến như cũ, rất sợ khi học viết con gái sẽ tức giận ném bút, sau đó sẽ oán hận cha mẹ.

“Nếu em vẫn không chịu, thì liền lấy tên là Phàn Viên Viên đi.” Vốn là tròn (từ Hán Việt: viên = tròn mà) còn sợ người ta gọi? Bọn họ là người thành thật, trước sau như một, không thể lừa dối người.

Hừ, nói là đường hoàng, nhưng rõ ràng ghi hận cha mẹ đặt tên cho anh, cũng ăn miếng trả miếng, trả thù lên người của một thế hệ.

Không lay chuyển được quyết định cứng rắn của anh, đành nhượng một bước, liền đặt tên Phàn Gia Vi, nhũ danh là Viên Viên.

Nét viết vẫn khá nhiều, nhưng mà còn tốt hơn cái tên kia,... cô không bao giờ... có thể đòi hỏi thêm nữa.

Đang một phen lệ rơi chua xót, người này hoàn toàn không có một chút bộ dáng của người cha, Tiết Thư Yên thấy đức hạnh này của anh, càng nghĩ càng cảm thấy không thể tin tưởng, vì thế hỏi: “Anh vừa nói gì với Viên Viên thế?”

“Em muốn biết sao?” Thật đơn giản, vừa mới bị sửa chữa qua, người này quên ngay vết xe đổ, ngoắc ngoắc ngón tay với con gái, một bộ anh trai tốt dựa sát vào nhau: “Ngoan, nói cho mẹ, con vừa chơi đùa với ai?”

“Một chú – ngôi sao lớn.” Đáp rất vui vẻ.

Tiết Thư Yên nhủ mầy: “Ai cơ?” Trong ngõ nhỏ này có người đó sao?

Phàn Quân Nhã liếc nhìn cô một cái: “Em không xem tivi sao? Con gái, nói cho mẹ đi. Là ai a?”

“Hải miên cục cưng, hải miên cục cưng.”

“Vuông vuông vàng vàng, co duỗi tự nhiên?”

“Hải miên cục cưng, Hải miên cục cưng.”

Hai người hợp ca, ăn ý vô cùng, nghe xong thì trên trán Tiết Thư Yên xuất hiện ba vạch đen.

“Được rồi. Dừng lại.” Cô quyết định buông tha việc tự mình tìm hiểu. “Lâm Giang?”

Bọn họ vẫn như cũ không quá thân thiết với Chu tiểu thư ở cách vách, nhưng mà, lại khá thân quen với bạn trai của Chu tiểu thư, đây là một tình huống quý dị, nhưng sự thật chính là như thế. Nếu có gặp gỡ Chu Ninh Dạ ở đầu ngõ, cuối ngõ, cũng chỉ thăm hỏi vài câu: “Xin chào.”, “Ăn cơm chưa?”, “Ăn rồi.”, “Tạm biệt”. Còn nói nữa thì rất chán ngán.

Nhưng mà nói chuyện với Lâm Giang không giống thế, anh ấy cũng là người ít nói, nhưng mà ông xã nhà cô lại hiểu cách đùa giỡn người đang hoảng, có biện pháp, hỏi ra cả tư thế Lâm Giang dùng trên giường đêm qua, Lâm Giang hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, cho nên dù phong độ vẫn bị nhận định là ngốc nghếch cũng không phải không có căn cứ.

Hai mắt Phàn Quân Nhã sáng ngời: “Bà xã, anh phát hiện, chúng ta càng ngày càng ăn ý nha, đây là căn cứ chứng minh.”

Không, chỉ là em biết rất rõ căn cứ chứng minh từ tính tình lưu manh của anh thôi.

Trong mắt anh chứa ý cười quỷ quyệt, làm cho cô có dự cảm không lành, quả nhiên. Sau đó anh chỉ hướng chính mình.

“Hải miên cục cưng.” Bé con tiếp tục trả lời, hoa chân múa tay thật vui vẻ.

Anh lại điểm một cái lên chóp mũi của bé con.

“Bé con.” Sùng vật hải miên cục cưng thích nhất.

Anh chỉ chỉ cái nhà cuối ngõ nhỏ, là nhà của chủ cho thuê nhà.

“Cua chủ nhà.” Coi tiền như mạng lại khất khe.

Lại chỉ chỉ cô gái ở đằng trước vẻ mặt phức tạp..

“Anh bạch tuộc.” Thật nhu thuận, thật hồn nhiên, chẳng hiểu bố con nhà này nói gì cả.

Cái gì? Một cô gái mà anh lại gọi là anh bạch tuộc? Anh bạch tuộc tâm địa ác độc? Anh bạch tuộc âm hiểm giả dối? Anh bạch tuộc luôn ức hiếp hải miên cục cưng? ...

Khuôn mặt thanh tú cũng trở lên vẩn vơ, một tia lý trí cuối cùng cũng bị cắt đứt, cô không thể nhịn được nữa, tiến về phía anh, tức giận há miệng cắn lên bả vai của anh.

“Đây là bạo lực gia đình người ta vẫn nói sao? Viên Viên mau giúp cha gọi 165...”

“Đó là chống lừa dối.” Anh là ngu ngốc sao?

“Chính là lừa dối. Em lừa đi tiền tài cùng nhan sắc của anh, dùng thủ pháp lừa dối hợp pháp... ai ui.” Đau quá, thắt lưng bị véo một cái.

“Anh thật sự ngại cuộc sống quá dài sao?”

Cô tức giận tới muốn há mồm cắn anh, người đàn ông có khuynh hướng bị ngược trước kia cúi đầu cười khẽ, chính xác tiếp cận

ngậm lấy đôi môi: “Viên viên nói, muốn một em trai.”

“Anh nghĩ thật là hay.” Dù sao cô chỉ biết khi dễ anh, anh trai bạch tuộc thôi.

Phàn Quân Nhã không để ý đến sự phản kháng của cô, kiên quyết ngậm, hút, mút đôi môi cô, nhẹ nhàng liếm từng góc ngách, cánh tay ôm lấy vợ yêu. “Anh không đặc biệt kiên trì với việc không sinh đứa thứ hai, vì lo lắng con gái chỉ có một mình sẽ rất buồn chán, sinh thêm một đứa chơi đùa cùng con gái cũng tốt mà.”

Sinh một đứa con cùng con gái? Có người sùng con gái thành như vậy sao?

“Buổi tối sau khi dỗ con ngủ, sẽ tiếp tục luyện những chiêu thức còn lại trong quyển sách kia.”

“Thất lung của anh?”

“... Em không thể quên chuyện đó sao?” Anh phát ra thanh âm yếu ớt bị thương.

Bé con nhỏ tuổi không hiểu được sự đau buồn phần nộ của cha bé, vẫn hồn nhiên gặm gặm, nhìn ra con rùa đã bị con bé gặm qua... , bàn tay vươn ra một nửa khối bánh tròn như trứng chim.

“Ăn.”

“Ghê quá đi, Phan Viên Viên, ai muốn một viên quy đầu đầy nước miếng chứ.”

“Còn để cho em nghe thấy hai từ đó nữa, anh sẽ chết với em.” Cô âm trầm cảnh cáo.

Anh nhanh chóng rút tờ giấy lau miệng cho con gái, thuận tay ôm con ra khỏi phòng, vẫn còn truyền tới hội thoại giằng co của hai cha con.

“Ăn.”

“Cha không ăn, đến rửa tay ngay.”

“Ăn.” Viên Viên tuy tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng biết giữ hứa hẹn, có chuyện gì đã nói đều nhất định phải làm bằng được, con bé thực cố chấp.

“Thật là, con cũng quá bướng bỉnh, tính tình này là con di truyền từ ai a...”

Còn có thể là ai? Cô nhớ là cô cũng không có tính tình kiên trì không thể câu thông này a...

Cô đi theo phía sau, ra tới cửa phòng, khi tới gần cầu thang, cảm giác choáng váng đánh úp lại, như có bàn tay bóp chặt trái tim không thể hô hấp.

Cô nhíu mi, khó chịu, há miệng thở dốc, Phan Quân Nhã đang ở phía trước nhận thấy sự khác thường của cô, quay đầu lại nhìn cô một cái.

“Làm sao vậy?”

Trong lúc nhất thời, cô đưa tay ra tóm lấy anh, một bàn chân anh đạp lên đồ chơi mà con gái vứt tùy tiện, thân thể mất cân bằng bị cô kéo về phía sau, cùng nhau ngã ngồi ở đầu cầu thang. Theo bản năng, Phan Quân Nhã bảo vệ con gái, cảm thấy kinh hồn bạt vía mà mở lớn mắt, trừng mắt nhìn thiên hạ trong lòng.

“Phan Gia Vi, cha đã cảnh cáo con rồi, đồ chơi của con, con phải cất gọn, không thể để lung tung.” Chỉ một chút nữa, là bị ngã xuống rồi, không đầu rơi máu chảy thì cũng vàng thoi đầy trời (giống như bị choáng váng nhìn thấy trời đầy sao đó), nếu không có Yến Yến đứng lúc...

Lúc này anh mới phát hiện sự khác thường của cô, sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

“Yến Yến, em thấy thế nào?”

Đáp lại anh, là thân hình yếu đuối mất đi ý thức.

“Chúng tôi phát hiện phía dưới não trái của bà Phan có một khối đen khác thường, trước mắt chưa thể xác định rõ nguyên nhân, phải tiến hành thêm một bước kiểm tra lại, chờ bản báo cáo mới biết được.”

Phan Quân Nhã ngồi ở bên giường bệnh, chăm chú nhìn dung nhan vợ yêu ngủ say, nhớ lại lời nói của bác sĩ mà không thể khống chế nội tâm hoảng hốt.

Mặc kệ trong đầu có khối gì đó bất thường, một khi não bộ xuất hiện dị trạng (khác thường), cũng không phải vấn đề có thể xử lý đơn giản, anh thật sự sợ hãi...

Từ khi anh có trí nhớ cho tới nay, bên người anh luôn có cô, cô thực hung dữ, tính tình lại không tốt, thích quần đông quần tây, chỉ biết nhắm vào anh, anh cũng có thói quen cái gì cũng nghe cô, trừ bỏ ngày cầu hôn đó. Ngày nào đó, anh nói với cô: “Chỉ cần hôm nay nghe anh là tốt rồi, về sau cái gì anh cũng nghe lời em”

Vì thế, sau này mỗi một ngày, cô mang danh hiệu bà Phan cao nhất, quần càng nghiêm.

Quần thời gian làm việc cùng nghi ngại thường ngày, quần phương thức tiêu tiền của anh, quần anh một ngày hút mấy điếu thuốc, quần cùng ngăn cản những lời nói của anh, quần anh không cho anh khi dễ hàng xóm cách vách, quần anh...

Thật sự cô quần rất nhiều, hơn nữa còn kiêm cả chương quần tài vụ trong nhà, vì thế anh muốn để chút tiền riêng cũng không có, nhiều khi cảm thấy mình thật đáng thương. Nhưng mà, cũng bởi vì cô chu đáo cùng thu chi hợp lý, trong năm nay, bọn họ đã trả hết tiền nợ mua phòng ốc nhà ở, bắt đầu tiết kiệm

để dành phí giáo dục trong tương lai cho con gái Viên Viên, cho tới bây giờ đều không bắt anh phải lo lắng, chỉ cần anh phụ trách chơi đùa cùng con gái là tốt rồi.

Cô hung dữ thì hung dữ, nhưng nhiều khi anh thấy cô vẫn thực dịu dàng, vô luận hài lòng hay không như ý, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh, đồng cam cộng khổ, không rời xa. Cô đã từng có rất nhiều cơ hội lựa chọn tốt khác.

Cô luôn không cho anh hề nháo, bộ sách “Nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan” (Cuộc sống vui vẻ phải hừng dưng hết) đều không được chấp nhận, nhưng tình thú nơi khuê phòng, cô cũng cố gắng mà phối hợp với anh, những ý tưởng hạ lưu, chỉ cần không quá biến thái. Cô dùng phương thức này sủng anh, Cô là một bà xã tốt, không thể bới móc. Anh hoàn toàn không thể tưởng tượng trong cuộc đời Phàn Quân Nhã anh không có cô thì sẽ thế nào.

(muanhobaybay: em trả lời luôn nè... Anh sẽ rất thâm đó...)

Cho tới nay, anh biết cô vì anh mà trả giá, anh biết anh tính trẻ con, chỉ biết chơi đùa, làm cho cô vất vả, nếu không lựa chọn anh, cô có thể sống tốt hơn nhiều lắm, anh thật sự khiến cô thiệt thòi rất nhiều...

(muanhobaybay: anh cũng biết anh làm chị Yến vất vả lắm à... PQN: *lừ lừ*. Muanhobaybay: *Cụp đuôi, vẽ vòng tròn*).

Ngay khi đầu ngón tay của anh tiếp xúc với khuôn mặt đang ngủ say, yêu thương mà thông thả mon men, cô liền mở mắt ra.

“Làm sao vậy?” Rất ít khi anh có vẻ mặt nghiêm túc mà đứng đắn như thế.

“Anh vẫn không hỏi em...” Anh dừng một chút. “Gã cho anh, em có hạnh phúc không?”

Không thể nào? Chẳng nhẽ mặt trời mọc đằng tây sao? Tự dưng anh lại hỏi vấn đề này.

“Không phải anh đã nói, anh còn trẻ, lại đẹp trai, phong độ, biết chăm sóc, vừa nhiều tiền, gã cho anh là phúc tu từ ba kiếp, ngẫu nhiên rảnh rang, lại muốn em cảm ơn trời Phật sao?”

“... em thấy hạnh phúc sao?” Anh hoàn toàn bất động, chuyên chú hỏi lại một lần nữa.

Nếu anh đã hỏi, cô sẽ không khách khí: “Anh là một người, nói chuyện thì không đứng đắn, chỉ dạy loạn con gái, hại em lúc nào cũng lo lắng cho sự phát triển thể xác và tinh thần của Viên Viên, lại thích khi dễ hàng xóm, anh không biết, mỗi lần em gặp Chu tiểu thư đều thấy chột dạ, sau đó thì, khi công việc gây áp lực lớn liền hút thuốc, không chỉ gây hại cho sức khỏe của anh, mà còn gây hại cho Viên Viên, còn có, lần đó diễn vai giám ngục (cai ngục) thật sự rất không tốt, vai diễn cấp thấp, vì cái gì không cho anh mặc áo tù nhân bị trói ở đầu giường không thể động đậy, như vậy em cảm thấy công bằng một chút.”

Cô ngừng lại, hiếm khi đối phương không phản lại, còn bày ra bộ dáng thật sự nghe lời, làm cho cô thấy không quen thuộc, rốt cuộc không tiếp tục chê bai.

Thờ dài. “Nhưng mà, anh thực yêu em, yêu gia đình này, yêu thương con gái, khi ra ngoài làm việc chưa bao giờ gây chuyện có lỗi với em, khi em giao phó việc quan trọng anh đều làm được, tuy rằng thích đùa giỡn nhưng hiểu được đúng mực, tôn trọng suy nghĩ của em, cùng quyết định em đưa ra, nếu không có anh, hôm nay Tiết Thư Yến em cũng không thể làm công tác mà em yêu thích.”

“Cho nên?”

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đương nhiên hạnh phúc a, ngốc ạ. Nếu không hạnh phúc sao lại gã cho anh.”

“Anh tưởng là vì Viên Viên...”

“Không. Là bởi vì em thấy quyết tâm của anh, nghĩ muốn thay đổi chính mình, quyết tâm làm cho em hạnh phúc.” Kết hôn rồi có thể ly hôn, ai có thể quy định có con liền phải ở chung một chỗ? Nếu anh vẫn là Phàn Quân Nhã trước kia, cô sẽ không hợp lại với anh, ngay lúc đó sẽ chia tay anh mà không phải đùa giỡn.

Hiển nhiên đáp án này làm cho anh vừa lòng hơn, hạ người xuống hôn lên môi cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Lần sau để anh bị trói ở đầu giường, em muốn thế nào đều có thể.”

Cô cười đánh nhẹ lên vai anh: “Em không biến thái như anh.” Đồ cuồng tình dục.

“Anh chỉ biến thái với em, còn người phục nữ khác, một chút ảo tưởng cũng không có.”

“Em biết.” Bằng không cô sẽ không đi phối hợp với trò chơi cấp thấp này của anh.

“Bây giờ, có thể nói cho em biết chuyện gì phát sinh không?” Đây là ông xã của cô, chỉ tùy tiện nhìn một cái có thể thấy anh có vấn đề gì đó.

Thân hình anh cứng đờ, ngồi dậy, suy nghĩ nên nói như thế nào.

“Không việc gì, anh cứ nói thẳng.”

“Anh... Vừa rồi bác sĩ nói...”

“Có muốn tôi nói giúp không?” Như là chờ đúng thời cơ tiến vào, Tôn Y Ni mở cửa phòng bệnh ra, hoàn toàn không quấy nhiễu lúc vợ chồng họ nói chuyện, có năng lực chuẩn xác mở miệng bắt đầu đề tài.

Phàn Quân Nhã nhủ mảy: “Sao cô lại biết?” A, đúng rồi, anh mang con gái nhờ hộ cách vách chiếu cố, chắc là Lâm Giang nói.

“Sự tình mà tôi biết còn nhiều hơn cậu.” Thật vất vả mới chờ đợi được tới giờ khắc này, sao có thể dễ dàng bỏ qua. Cô tiến lên nhanh chóng, chỉ chỉ gáy Tiết Thu Yên. “Ở nơi này của cô, có cái gì đó.”

“Cô không thể nói chuyện uyển chuyển một chút sao?” Phàn Quân Nhã khó chịu trừng Tôn Y Ni, vẻ mặt lo lắng nhìn bà xã, sợ cô không chịu nổi. Còn có, bác sĩ vừa mới nói. Sao Tôn Y Ni lại biết...

“Cô nghe lên.”

“Tôi không làm chuyện như vậy, tôi nghĩ chỉ có cậu mới làm ra chuyện đó.”

“Không phải...”

“Hai người... có thể ngừng một chút sao?” Người bệnh trên giường mở miệng thỉnh cầu. Tuy mỗi lần hai người này gặp nhau đều đối nghịch vài câu, cô không hiểu đành cắt ngang cuộc nói chuyện.

“Tôi bị làm sao vậy, ai có thể nói rõ cho tôi biết không?”

“Không thể.” Tôn Y Ni giành trả lời trước. “Tôi biết lời tôi nói hai người rất khó tin, nhưng đây là sự thật, y học cũng không có biện pháp giải quyết. Cái gì đó ở trong đầu cô, không phải vật thể có hình dáng, mà là một loại năng lực, một năng lực hồi tưởng thời không, nhưng nó không thuộc loại đồ vật này nọ, là thật lâu thật lâu trước đây, có người gửi ở nơi này của cô, bởi vậy cô không thể khống chế nó. Chỉ khi cảm xúc của cô cực kỳ mãnh liệt, mới không tự chủ dẫn phát nó...”

“Đến giờ em phải uống thuốc rồi.” Phàn Quân Nhã nhìn không được cắt ngang lời Tôn Y Ni. Từ đầu tới cuối, không thể hiểu nổi một câu nào, quả nhiên là hèm 44 càng ngày càng nhiều kẻ điên, anh bắt đầu lo lắng có nên chuyển nhà hay không...

“Nếu không phải, cậu giải thích thế nào chuyện giữa trưa, còn có buổi chiều hôm nay? Nếu bà xã cậu không có năng lực cứu học trò của cô ấy, cô học trò ấy đã trở thành người sống đời sống thực vật rồi, nếu không phải là bà xã cậu, cậu sẽ gãy xương nằm viện một tháng... Năng lực của cô ấy rất mỏng manh, chỉ có thể nghĩ ra một vài chuyện tình bên người cô, nếu nhiều sẽ không làm được, nhưng loại năng lực này, cô ấy không thể chịu được, mỗi một lần phát sinh sẽ tổn hại thể lực cùng tuổi thọ của cô ấy, một ngày cô ấy còn dùng hai lần, choáng váng mất hoa, suy yếu té xỉu là bình thường.”

“Cô càng nói càng bị bệnh.” Làm cho anh muốn rung chuông mời bác sĩ khoa thần kinh lại đây khám bệnh.

Tôn Y Ni hoàn toàn buông tha cho người con trai luôn làm trái ý cô, quay đầu nói với đương sự: “Còn cô? Cô có tin tôi không?”

“Thằng thần mà nói, loại sự tình này thật sự làm cho người ta rất khó tin...” Nhưng mà, cô không có cách nào hoài nghi Tôn Y Ni. Hơn nữa đối phương có thể nói ra tất cả những chuyện đã xảy ra với cô, ngay cả việc cô choáng váng hoa mắt, cảm giác suy yếu đều nói ra, hơn nữa, cô không có nói cho bất kỳ ai.

“Tôi... tin tưởng cô.”

“Tôi vẫn không hiểu, sao cô lại phải nói với chúng tôi nhiều như vậy?” Phàn Quân Nhã nhìn không được lại xen mồm vào. Hình như chuyện này không liên quan tới cô đi? Cô cố gắng thuyết phục bọn họ như vậy làm gì?

“Cậu nghĩ rằng tôi muốn làm thế sao?” Không nhắc tới còn không sao, nhắc tới liền cảm thấy đầy bụng khó chịu, Tôn Y Ni chờ mãi mới tới cơ hội. “Hai người làm người khác gặp rất nhiều khó khăn biết không? Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện đi giúp Ngu Công đời núi, không muốn quản chuyện của hai người, nhưng mà đồ vật của chủ nhân tôi vừa vụn ở trên người bà xã cậu, nói là gửi, nhưng nó cũng đã trở thành một phần cơ thể cô ấy, cô ấy không đồng ý thì ai cũng không thể lấy lại...”

“Là như thế nào? Đem thân thể bà xã tôi trở thành cái tù gửi đồ sao?” Nghe xong làm cho người ta một quen khó chịu, hơn nữa cái gì đó có thể gây nguy hại tới bà xã.

Theo lý luận mà nói, như thế là không sai. Nhưng mà anh không có tư cách khó chịu, suy nghĩ kỹ mà nói, anh vẫn chịu ân huệ của người ta, làm sao dám kêu ca?

“Hiện tại như thế nào? Rốt cuộc có muốn cho tôi lấy đi hay không?”

Phàn Quân Nhã nhìn vợ yêu. “Giả thiết điều cô ấy nói là sự thật, anh không hy vọng trên người em có cái gì năng lực không thể khống chế. Có thể làm cho anh và Viên Viên ít bị tai nạn, nhưng mà muốn dùng tuổi thọ của em để đổi lấy, thật sự không đáng. Cuộc sống mà thôi, ngẫu nhiên có thể gặp phải một ít tai nạn, khó khăn... mất ít máu có thể xúc tiến tuần hoàn máu, sự trao đổi chất, hơn nữa chỉ vài giây mà thôi, lại không thể quay đầu mua một...”

“Tốt lắm, tốt lắm, cảm tạ.” Chỉ biết anh cảm tính không được bao lâu, để tránh anh nói luyên thuyên, Tiết Thu Yên dờ khóc dờ cười ngăn cản. “Em

biết ý tứ của anh, không có gì quan trọng bằng việc em sống thật tốt với anh đến rằng long đầu bạc, như vậy là có thể.”

“Cho nên, cô đồng ý cho tôi thu hồi vật phẩm?”

Tiết Thư Yên nghĩ nghĩ, tin rằng mình cũng không có tổn thất gì, vì thế gật đầu. “Tôi nên làm như thế nào”

“Cô không cần làm gì cả, tôi làm là tốt rồi.” Chỉ cần cô đồng ý, sẽ không có vấn đề.

Không cho người ta có cơ hội thờ dốc hay hối hận, hai tay Tôn Ý Ni kết xuất một đóa hoa như hoa sen nở rộ, nhanh chóng tiến hành một vài hành động tay. Ngay khi Phàn Quân Nhã không hiểu cô ta làm gì, một tia ánh sáng nhợt nhạt tích tụ ở đầu ngón tay cô, thông thả ngưng tụ thành ánh sáng nhu hòa.

Anh thật sự không tưởng tượng được sự kì ảo, há hốc mồm nhìn, loại xiếc ma thuật cũng có thể biến ra công lực này sao... Ngay khi anh vẫn đang cố gắng thuyết phục mình, một viên tiểu cầu hình tròn trong suốt, dĩ nhiên ngưng tụ thành hình, dừng ở trong lòng bàn tay Tôn Ý Ni. Tại trung tâm viên tiểu cầu, thông thả hiện lên như là chữ tiếng Trung, anh đang định nhìn rõ, Tôn Ý Ni nhanh chóng thu tay, quay sang trừng anh một cái: “Xem cái gì.”

Tốt xấu gì thì cái gì đó cũng đã ở trong cơ thể bà xã anh một thời gian dài, xem một chút cũng không được? Thật là keo kiệt...

“Rốt cục lại thu phục được một cái.” Cô thờ dài một hơi, thật mệt.

Lại? Phàn Quân Nhã ở một bên lơ đãng bắt được một chữ trong lời nói của Tôn Ý Ni.

Cho nên, bà xã anh không phải người duy nhất bị như vậy? Anh bắt đầu có điểm đồng tình với Tôn Ý Ni.

“Vậy thì cô hẳn là rất hận chủ tử của cô...” Một ánh mắt ngoan tuyệt sát khí trùng lại đây, anh vô tội nhún nhún vai. “Vốn là vậy mà, hãy bỏ qua ý định chinh người đi...” Nhất định là rất rất hận đi.

Tôn Ý Ni cắn giận xoay người, chạy lấy người.

Phàn Quân Nhã không xác định đối với chuyện này như thế nào, bắt quá vì an toàn, anh để Tiết Thư Yên làm một cuộc kiểm tra, bác sĩ nói cô không có gì khác thường, sức khỏe có thể giúp anh sinh bé thứ hai cũng không có vấn đề, lúc này anh mới an tâm. Chân tướng tốt cùng là cái gì anh không quan tâm, chỉ cần bà xã không có việc gì là tốt rồi.

Lời đã nói ra, anh nhất định làm được, vì thế anh tìm một ngày, hướng cô mà thực hiện lời hứa ở bệnh viện, chịu chà đạp.

“Mau, dùng hết khả năng của em, thô bạo mà tàn phá anh đi.” Trên giường là người đàn ông đang chấp nhận chịu tra tấn, phi thường hưng phấn và chờ mong.

Anh thực sự là biến thái... nào có ai tự mình gọi người tới tra tấn, cầu đối phương lãng nhục mình?

Tiết Thư Yên cười khế, cũng không thô bạo như mong muốn của anh, mà là cúi người ôn nhu, cắn cắn môi dưới của anh: “Thô bạo thế nào?”

“Em thực là gỗ mục a.” (Gỗ mục: ý chỉ là gỗ mục không dẻo gọt mài dũa được. Kiểu như dạy hoài không hiểu á). Uống phí anh dạy dỗ nhiều năm như vậy, một chút thủ pháp biến thái cũng chưa học được. Anh hào tâm nhắc nhở cô: “Trong ngăn kéo có sách dạy làm mẫu đó, trang bảy mươi tám, tham khảo một chút đi.”

Ngay cả số trang cũng nhớ sao?

Tiết Thư Yên tò mò mở ngăn kéo ra, tìm thấy một bộ sách, Hướng dẫn trở thành cảm thú, nào là găm cắn xé rách, nào là khiêu khích tra tấn, treo đối phương lên không cho thả mồm... Nội dung linh tinh này kia, cô mới nhìn hai trang liền để ở bên cạnh, lựa chọn phương thức của chính cô, mềm nhẹ mà xúc cảm, hôn môi. Không ai có thể rõ hơn cô, cách làm thế nào để anh đạt được khoái cảm.

Anh kêu rên, cổ đỏ xuống rên rì. “Bà xã, như vậy quá ôn nhu.” Không ai chà đạp như vậy cả, vừa thương tiếc vừa phục vụ chu đáo, hơn nữa... trời ơi... Dục vọng nóng bỏng được môi và tay cô phục vụ, mà mềm nhũn nộ vũ khí đầu hàng, anh thật sự mất hết mặt mũi, rên rì ra tiếng.

“Anh không thích sao?” Cô tươi cười sung sướng hỏi.

“Thích.” Chính là rất rất thư thái mới đúng a, đây không phải ý của anh. “Anh vốn muốn...”

“Là anh nói em muốn làm gì thì làm.” Dưới tay là thân thể nóng rực, nguyên nhân là khát vọng mãnh liệt đang ần ần run rẩy, cô không tra tấn anh lâu lắm, chậm rãi, đưa phần thân của anh nhét vào lối nhỏ nhu thuận... đây là việc cô muốn làm gì thì làm.

Anh sung sướng hút một ngụm khí, đón ý hòa theo từng bước đi của cô, cùng nhập tâm vào giai điệu hoan ái triền miên.

“Anh thường khiến em tức giận, em không nghĩ dùng cơ hội này để phát tiết một chút sao?” Anh nghĩ tới cô ít ra sẽ chinh anh một chút, để trả thù cái bạch tuộc ca ca kia.

“Anh tự mình hiểu lấy là tốt rồi.”

“Em vẫn có thể chà đạp anh mà.” Hiện tại hối hận vẫn không quá muộn đâu.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, lấy chìa khóa mở ra còng tay tình thú ở đầu giường, ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói một câu. Anh dừng động tác lại, không còn lòng dạ nào để ý, mà sững sờ: “Em nói cái gì?”

Cô lại nói một lần, còn kèm thêm một câu giải thích thật dài.

Được tự do hai tay, anh liền ôm chặt cô, xoay người ngăn chặn cô, hung hăng, điên cuồng mà dây dưa với cô cả một đêm. ...

Cũng tại đêm này, bọn họ chế tạo ra Tiểu Viên Viên thứ hai.

Cô như là lơ đãng, hoặc như là sớm chuẩn bị, chỉ chờ thời cơ thích hợp mở miệng nói ra.

Em yêu anh.

Còn có một câu thật dài kia...

Em yêu anh, Quân Nhã. Anh từng nói, em chưa từng nói với anh những lời này, kỳ thật, từ khi anh mười tám tuổi thổ lộ với em, câu nói ấy đã lên tiếng ở trong lòng em ngàn vạn lần, anh biết không? Cuộc sống không có nếu biết sớm, như vậy giờ khắc này, em phải cho anh biết, mới có thể không uổng phí, là những lời này...

Em thực sự, thực sự yêu anh.

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Dịch Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.